Barbara Cartland





Ispita

BARBARA CARTLAND

ISPITA

Traducere de Adriana Ciorbaru



Bucureşti 1995

Editor: Nataşa Neţoiu
Consilier editorial: Mihaela Ştefan
Redactor: Doina Dumitrescu
Lidia Roşu

I.S.B.N. 973-9195-14-8
Barbara Cartland
LOVE IS MINE

CAPITOLUL 1

Charles Drayton era plictisit. Căscă în timp ce maşina Ministerului Aviaţiei îl ducea în viteză printre Barnet şi Potters Bar, şi căscă din nou când ieşiră din şoseaua principală, luând-o pe drumurile şerpuitoare care duceau spre un mic domeniu, încă surprinzător de primitiv, deşi se afla destul de aproape de Londra.

Era sâmbătă, şi Charles plănuise să-şi petreacă weekendul în reşedinţa sa din Worcestershire. Ar fi călărit de-a lungul proprietăţii sau s-ar fi plimbat pe câmpuri împreună cu vechilul său. În loc de toate acestea, fusese nevoit să ia dejunul la castelul Lynbrooke şi să examineze o invenţie despre care, în mintea lui, era deja convins că nu va fi de nici un folos.

Protestase împotriva schimbării planurilor, dar fără nici un rezultat. Şeful lui fusese de neînduplecat.

— Ministrul însuşi a cerut să te duci personal, Drayton. Ştiu că nu îţi convine. Dar ce le pasă celor mari de părerea noastră? N-o să-ţi ia mult timp.

Oricât de puţin timp ar fi fost nevoit să petreacă la castelul Lynbrooke, Charles ştia că weekendul său e compromis. N-ar mai fi avut timp să ajungă în Worcestershire până seara, aşa nu mai avea rost să se ducă din moment ce duminică seara trebuia să se înapoieze la Londra.

Charles îşi spuse că nu-i putea suferi pe miniştrii cărora prietenii le cereau favoruri speciale. Dacă lord Lynbrooke voia ca invenţia nepotului său să fie brevetată, de ce nu folosea canalele obişnuite şi adecvate pentru asemenea chestiuni? De ce trebuia el, Charles Drayton, să fie băgat în asta?

De fapt cunoştea răspunsul, deşi era prea modest ca să recunoască. Ascensiunea sa în eşalonul superior al Royal Air Force fusese rapidă. Era cel mai tânăr vicemareşal de aviaţie şi îşi datora succesul nu numai activităţii sale deosebite şi faptelor glorioase din război, dar şi faptului că, pe timp de pace, se dovedise a fi la fel de capabil şi într-o altă ramură a R.A.F.

Dorinţa lui ca totul din jur să funcţioneze cât mai eficient, îl îndemnase să facă prima îmbunătăţire la un avion de vânătoare, iar faptul că putea depista o greşeală şi ştia cum s-o corecteze, îl făcuse până la urmă să ajungă omul numărul doi în ierarhia Departamentului de Cercetări Aeronautice.

Două dintre invenţiile lui Charles se găseau deja în producţie, ca subansamble standardizate ale noilor avioane de vânătoare. Din nefericire, din punctul lui de vedere, aflaseră şi ziarele despre realizările sale. Publicul era informat că „unul din eroii aerului“ — cum era numit, spre dezgustul său — „a devenit acum inventator“. Şi n-avea ce face pentru a opri apariţia fotografiei sale în fiecare ziar, împreună cu paragrafe întregi de informaţii inexacte.

După ce numele lui ajunsese public, lui Charles îi era dificil să se retragă în anonimat; şi, cu toate că i se dăduse o slujbă „la vedere“ în Ministerul Aviaţiei — pentru a ascunde activităţile sale reale, care erau secrete — existau, desigur, persoane care erau al naibii de bine informate în legătură cu slujba lui.

Din acest motiv i se răpise una din puţinele zile de relaxare şi fusese trimis cu această însărcinare, pe care o considera deja lipsită de rost.

Maşina coti şi intră pe neaşteptate pe nişte porţi mari. Charles privi în jur. Parcul nu era deosebit de atrăgător în acea zi rece de februarie. Pământul părea înmuiat de ploile recente şi copacii, trişti şi desfrunziţi, nu dădeau impresia că primăvara va veni în curând cu toată frumuseţea ei proaspătă.

Automobilul se clătină şi Charles fu silit să se ghemuiască pentru a nu-şi lovi capul de capotă. Şoferul îşi luă piciorul de pe pedala de acceleraţie, dar nu înainte ca un alt hop să-l facă pe Charles să înjure discret în barbă în timp ce-şi căuta un sprijin cu mâna.

Aleea era, fără îndoială, ruşinos de neîntreţinută. Pretutindeni erau gropi şi, deoarece erau pline cu apă, era greu să le apreciezi adâncimea. Dar un lucru era sigur, şi anume că era aproape imposibil să fie evitate, chiar dacă maşina mergea cu o viteză foarte mică. Din acest motiv, Charles era zgâlţâit şi săltat de parcă ar fi călătorit pe o mare agitată.

Cu o senzaţie de uşurare văzu casa din faţa lor, gândindu-se în acelaşi timp că era una dintre cele mai urâte clădiri pe care le văzuse vreodată.

Castelul Lynbrooke era menţionat în anuarul Domesday; dar cel de-al optulea conte se erijase în arhitect şi în 1890 distrusese ultimele rămăşiţe ale casei în stilul Queen Anne, care fusese construită pe locul castelului original şi ridicase, în schimb, o clădire din cărămidă roşie de un gust îndoielnic. Străjuia masivă în faţa unei alei de stejari care, fiind plantaţi cu patru sute de ani mai înainte, erau suficient de impasibili ca să nu se usuce de groază la vederea noului edificiu.

Nu rămăsese nici un sacrilegiu împotriva artei şi a arhitecturii pe care contele să nu-l fi comis. Îi plăcuse ornamentaţia, şi în consecinţă casa era împodobită cu tot felul de coloane, porticuri şi frontoane. Creneluri, turnuri şi foişoare erau presărate pe acoperiş şi exista chiar şi o duzină de statui în stil victorian, cocoţate în nişele dintre ferestrele de la parter.

Charles cercetă castelul cu stupefacţie. Era absurd faptul că o asemenea insultă adusă bunului gust supravieţuise războiului. Casa era într-o stare aproape deplorabilă, la fel ca aleea. Vopseaua ferestrelor se cojise de mult iar ceea ce mai rămăsese din ea se băşicase într-o uniformitate cenuşie, murdară. Din mozaicul îngrozitor de sticlă colorată de deasupra uşii de la intrare lipseau câteva ochiuri, şi un mănunchi de plante agăţătoare, menit iniţial să crească pe lângă portic, căzuse şi zăcea întins neglijent în dreptul intrării.

Charles trase cordonul soneriei având convingerea, pe bună dreptate, că nu va funcţiona. După ce aşteptă câteva minute, un câine începu să latre şi după alte câteva minute, se auziră paşi înceţi, târşâiţi, apropiindu-se de uşă. Charles se întoarse către şofer.

— Mai bine ai încerca să găseşti ceva de mâncare în sat, dacă există aşa ceva pe-aici, îi zise, şi să te întorci la 2.30 exact.

— Foarte bine, domnule.

Omul salută şi se întoarse la maşină în timp ce uşa de la intrare se deschidea încet, scârţâind îngrozitor. În spatele ei se afla un bătrân cu păr cărunt şi o faţă asprită de trecerea anilor, îmbrăcat într-o uniformă ponosită, garnisită cu nasturi argintii.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule, spuse el, dar soneria este stricată de trei luni.

— N-ar fi o idee bună să fie reparată? întrebă Charles, intrând în hol.

— Toate la timpul lor, răspunse voios bătrânul şi luă pălăria lui Charles. N-am avut timp de fleacuri în ultima vreme.

Lui Charles îi stătea pe limbă să-i spună că asta era evident. Holul, întunecat şi mohorât, arăta la fel de neîngrijit şi dezordonat ca şi exteriorul castelului. Pe mese şi pe scrinurile de stejar erau aruncate de-a valma tot felul de pălării, căciuli, cravaşe, mănuşi, bucăţi de sfoară, reviste vechi, rachete de tenis şi mingi din

cauciuc. Într-un colţ, o pereche de galoşi se odihnea alături de două coşuri pentru câini şi un castron de apă: în altul, un sac de golf plin de praf căzuse pe podea lângă un coş pentru grădinărit şi un şezlong — care fusese adus din grădină probabil chiar în vara trecută. Bătrânul servitor o luă înainte prin hol şi îl conduse într-o cameră mare din cealaltă aripă.

Camera era neaşteptat de plăcută. Era sărăcăcioasă, şi cretonul care acoperea mobila aproape că se albise de cât fusese curăţat de-a lungul generaţiilor, dar pereţii erau pe jumătate ascunşi de cărţi, şi acolo unde nu erau cărţi erau ferestre prin care se putea vedea parcul; în depărtare erau lacuri, păduri, şi o vale verde care se întindea până la orizont.

Charles nu-şi închipuise că putea exista o privelişte atât de minunată în apropierea Londrei şi, instinctiv, paşii îl purtară spre fereastră. Apoi, în timp ce privea afară, auzi o voce tânără şi veselă spunând:

— Presupun că admiraţi priveliştea. Toată lumea o admiră.

Se întoarse iute, nefiind conştient până atunci de prezenţa altcuiva în încăpere. Spre uimirea lui se trezi în faţa uneia dintre cele mai încântătoare copile pe care o văzuse vreodată. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Părul ondulat natural avea nuanţa aurie a florii de iasomie, iar în ochii ei strălucea albastrul Mediteranei. Era micuţă şi delicat clădită, cu o bărbie mică şi ascuţită, iar degetele mâinii pe care i-o întindea erau lungi şi fine.

— Sunteţi vicemareşalul de aviaţie Drayton, nu-i aşa? spuse ea. Eu sunt Xandra Gale. Îmi pare rău că tata nu-i aici ca să vă întâmpine. S-a dus la grajduri; suntem destul de îngrijoraţi în legătură cu o vacă.

Stăpânirea de sine şi aerul de maturitate aproape că-l puseră pe Charles în încurcătură.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse puţin rigid. Poate că am venit prea devreme! N-am ştiut cu precizie cât timp îmi va lua ca să ajung aici.

— Cred că este doar unu fără un sfert, îi spuse Xandra, dar toate ceasurile din casă sunt stricate şi trebuie să ne bazăm doar pe iscusinţa doamnei Fergusson de a aprecia timpul. Dar cum în acest moment pregăteşte dejunul, n-o pot întreba.

— Nu, sigur că nu! zise Charles. Şi, oricum, nu contează prea mult din moment ce am ajuns aici, nu-i aşa? Ar fi fost mult mai rău dacă aş fi întârziat.

— Mult mai rău, îl informă Xandra pe un ton solemn. Astăzi avem un dejun foarte special, din cauza dumneavoastră. Chiar am *ucis* una din găini şi, cum n-au mai rămas decât zece, asta înseamnă că e un adevărat eveniment.

— Sunt realmente onorat, spuse Charles cu un zâmbet uşor.

— Este foarte important să vă placă invenţia lui Michael, zise Xandra.

— Da?

Xandra încuviinţă, mişcându-şi capul blond.

— Vedeţi, dacă n-o să vă placă, Michael va trebui să se însoare cu „*Phone and Photo**", şi asta ar fi îngrozitor!

— „*Phone and Photo*"? repetă Charles mirat.

— Aşa îi spunem noi, desigur, explică Xandra. De fapt, o cheamă Susan Butler şi părinţii ei locuiesc pe proprietatea învecinată. Au cumpărat-o anul trecut. Sunt înspăimântător de bogaţi şi ceea ce Michael numeşte „înspăimântător de suburbani". Susan vorbeşte despre „telefon", despre „fotografii" şi despre „mers în oraş". Zice „parfum" în loc de „miros" şi numeşte camera de zi „salon". Lui Michael i se strepezesc dinţii, dar ea e nebună după el, şi tot timpul îl sună. Nu putem s-o

* Phone and Photo = Telefon şi fotografie (n. tr.).

suferim. De-asta ar fi îngrozitor dacă va fi nevoit să se însoare cu ea.

— O astfel de perspectivă este chiar inevitabilă? întrebă Charles cu toată sinceritatea.

Xandra încuviinţă.

— Dacă nu luaţi invenţia lui Michael, nu va avea de ales, zise ea. Nu poate să păstreze nici un fel de slujbă. A încercat două sau trei de la război încoace, dar nimeni nu-l ţine mult. Pur şi simplu nu poate suferi să i se comande. Toţi din familia Gale suntem aşa.

— Michael e fratele tău, bănuiesc? întrebă Charles.

Xandra clătină din cap.

— Oh, nu. E vărul nostru. Părinţii lui au murit într-un accident de avion în America, şi Michael ne e ca un frate fiindcă e aici dintotdeauna. De aceea n-am suporta să-l vedem însurat cu *„Phone and Photo"*. Mă înţelegeţi, nu-i aşa?

— Da, da, sigur, răspunse Charles nesigur.

Cu un sentiment de uşurare văzu că uşa se deschide. Dar pe ea intră o altă fetiţă. În timp ce traversa camera, Charles o privi surprins fiindcă îi era foarte greu să-şi creadă ochilor. Era pe de-a-ntregul replica fetiţei care vorbise cu el până atunci. Erau chiar îmbrăcate la fel, în pulovere vechi, dar curate, de un verde închis şi fuste asortate de tweed care, chiar şi pentru ochiul neexperimentat al lui Charles, păreau prea scurte.

— Ea este Olga, îi explică Xandra când cealaltă fată se apropie. Olga, dânsul este vicemareşalul de aviaţie Drayton. Tocmai i-am spus cât este de important să-i placă invenţia lui Michael.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit să o vedeţi, zise Olga întinzându-i mâna lui Charles.

Charles le privi, cum stăteau una lângă cealaltă. Era imposibil să faci vreo diferenţă între ele.

— Sunteţi gemene, zise el.

— Desigur, spuse Xandra scurt, ca şi cum remarca nu ar fi fost necesară — şi chiar că nu era. Unde e Toria? adăugă, întorcându-se spre Olga.

— Nu s-a întors încă, replică Olga. Ştii că a zis că s-ar putea să întârzie.

Xandra dădu din cap.

— Toria este sora noastră, îi explică lui Charles. A trebuit să se ducă la Londra. Pozează pentru reclame şi este grozav de bine plătită; dar era supărată că a trebuit să se ducă astăzi, fiind sâmbătă, şi mai ales pentru că veneaţi dumneavoastră.

— Ia ascultaţi, spuse Charles, ce-ar fi să-mi spuneţi pe scurt, până la venirea celorlalţi, din cine mai este compusă familia? E destul de greu pentru un străin, ştiţi.

— Nu-i greu deloc, spuse Xandra. Nu suntem decât şase persoane în casă. Tata, Toria, Olga, eu, Lettice şi Michael.

— Cine este Lettice? întrebă Charles. Altă soră?

— Nu, ea e sora lui Michael, explică Xandra. Noi nu suntem decât trei. Trei fete nedorite deoarece, bineînţeles, s-ar fi cuvenit să fim băieţi. Va fi pentru prima oară în atâtea generaţii când titlul nu va trece de la tată la fiu.

— Şi Toria câţi ani are?

— Oh, câţi ani are? o întrebă Xandra pe Olga. Douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi, nu-mi aduc niciodată aminte.

— Douăzeci şi unu, zise Olga liniştită. Nu mai ţii minte? Zicea că ar fi trebuit să aibă artificii la ultima aniversare, dar nimeni nu i-a dat importanţă fiindcă era doar o fată.

— Sigur că-mi amintesc acum, exclamă Xandra. Da, Toria are douăzeci şi unu de ani.

— E un nume foarte neobişnuit, remarcă Charles.

Amândouă gemenele zâmbiră simultan.

— Toată lumea spune aşa, zise Xandra. Numele ei adevărat este Victoria, bineînţeles. Mama noastră iubea

monarhia şi ne-a dat nume de regine. Toria, după regina Victoria, eu după regina Alexandra... Se opri şi se uită la Olga. Îl punem la încercare? o întrebă şi, fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse spre Charles. Pun pariu pe un şiling că nu puteţi spune de la care regină şi-a luat Olga numele.

Charles îşi scormoni prin memorie. Din câte îşi putea aminti, nu existase vreo regină cu numele de Olga.

— Era rusoaică? se aventură nesigur.

Gemenele izbucniră în hohote de râs.

— Plata, ziseră.

Solemn, Charles scoase un şiling din buzunar şi i-l dădu Xandrei.

— Acum vă spunem. Olga şi-a luat numele de la regina Maria.

— Regina Maria? exclamă Charles uluit.

— Da, este cel de-al cincilea nume al ei. Nimeni nu ştie, şi astfel câştigăm o grămadă de bani cu pariurile, nu-i aşa, Olga?

Olga arăta mai degrabă îngrijorată.

— Într-o bună zi cineva tot o să ştie, şi n-o să fim în stare să plătim. Ce-o să ne facem atunci?

— Va trebui să îi dăm pe bucăţele, replică Xandra. Cum se cheamă? Plată în rate.

Olga părea să aibă îndoieli.

— Crezi că o să meargă aşa? întrebă.

— Cu siguranţă, răspunse Xandra cu superioritate. Nu-i aşa? i se adresă lui Charles.

— Absolut, o asigură el.

— Ştiam eu, zise Xandra. Olga n-ar trebui să-şi facă atâtea probleme; nimeni nu va ghici vreodată. Dar ea este foarte deosebită. E religioasă, vedeţi. A descoperit că noi eram o familie catolică înainte ca Oliver Cromwell să înceapă să se lupte cu ei şi ca al doilea conte să i se alăture. Olga ar vrea ca tata să se întoarcă la această religie, dar el sigur că nu vrea.

Din fericire, Charles nu fu nevoit să răspundă fiindcă uşa se deschise şi doi câini se năpustiră în cameră

urmaţi la lord Lynbrooke. Câinii veniră spre Charles lătrând feroce şi în acelaşi timp dând din coadă, în vreme ce stăpânul lor şi gemenele ţipau la ei din răsputeri, aşa încât zgomotul era aproape asurzitor.

După ce câinii fură traşi de lângă el şi convinşi să tacă, Charles se găsi în faţa unui bărbat de vârstă mijlocie, cu un cap chel, o mustaţă lungă şi falnică, şi ochi albaştri împăciuitori care păreau să aibă dificultăţi în a se concentra asupra lucrurilor din faţa lor. Charles avea să afle, după ce îl va fi cunoscut mai bine, că lord Lynbrooke vorbea invariabil cu un aer de curtoazie deliberată, ca şi cum conversaţia ar fi fost un efort pentru el şi îşi alegea cu grijă fiecare cuvânt. Era un obicei deconcertant, deoarece contele nu lua niciodată parte în vreo conversaţie generală şi aducea câte un subiect propriu, indiferent de ceea ce se discuta în jurul lui.

Lumea era absorbită de vreo discuţie prietenească, în care îşi dădeau cu toţii cu părerea, când lord Lynbrooke se interesa deodată dacă vreunul din ei suferă de reumatism, sau dacă nu au impresia că vremea a fost foarte umedă în ultimul timp.

La început, ceilalţi considerau intervenţia lui drept o modalitate foarte subtilă de a-i dojeni, sau îşi închipuiau că astfel le sugerează că au devenit prea zgomotoşi; dar, după un timp, ajunseră să ştie că nu era aşa. Pur şi simplu trăia într-o lume proprie. Talmeş-balmeşul vieţii de zi cu zi trecea pe lângă el, dar contele nu-l observa. Era ca şi cum s-ar fi aflat singur într-o fortăreaţă din munţi, mai ales dacă judecai după cât de dificil îi era să ia notă de prezenţa celorlalte persoane din casă.

Doar când subiectul discuţiei era primul război mondial, devenea volubil şi expansiv. Fusese vremea cea mai fericită din viaţa lui, o vreme când cunoscuse camaraderia şi se bucurase de compania confraţilor săi. Poveştile lui erau învechite şi incredibil de plictisitoare pentru tânăra generaţie care nu cunoscuse niciodată noroiul din Flandra, sângele şi lacrimile tranşeelor. Dar în mintea lordului Lynbrooke, ororile şi privaţiunile,

bătăliile şi bombardamentele, erau atât de proaspete de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Se mişca în jurul castelului ca o fantomă binevoitoare, însoţit de cei doi spanieli, pe care îi numise cu ceea ce în mod eronat îşi imaginase că este o nuanţă de umor original — Brandy şi Soda*. Brandy era un cocker spaniel auriu, iar Soda, de exact aceeaşi mărime, era alb cu pete cafenii. Îl însoţeau pe conte oriunde se ducea şi dormeau la picioarele patului său. Dacă, din întâmplare, vreunul era închis afară sau despărţit cumva de el, urletele, zgârieturile sălbatice şi lătrăturile reverberau prin tot castelul.

— Îmi pare rău că n-am fost aici să vă întâmpin, îi zise lord Lynbrooke lui Charles. Aţi călătorit bine până aici?

Vorbea ca şi cum Londra ar fi fost la mare distanţă şi călătoria lungă şi obositoare.

— Mi-a luat mai puţin timp decât mă aşteptam, răspunse Charles simţind că sosirea lui înainte de vreme cerea o explicaţie.

— Dejunul ar trebui să fie gata, zise lord Lynbrooke. Să mergem.

Traversă camera, şi câinii — care fuseseră mângâiaţi de gemene — se desprinseră de ele şi îl urmară îndeaproape. Gemenele rămaseră în spate, lăsându-l pe Charles să o ia înaintea lor. El se conformă, având sentimentul că procesiunea era cam ciudată.

Sufrageria era o cameră enormă, hidoasă şi neatrăgătoare, care se deschidea de partea cealaltă a holului, lambrisată de la podea până în tavan cu lemn de stejar. Pe perete erau două portrete de familie foarte prost executate, şi covorul — observă Charles — era atât de ros, încât te puteai considera norocos dacă apucai să ajungi la un scaun fără să te împiedici de vreo gaură.

Contele se aşeză în capul mesei pe un scaun cu spătar înalt. Charles ezită, şi cum nimeni nu îi spuse

* Soda = sifon.

nimic, luă loc în dreapta lui. De-abia se aşezase, că trebui să se ridice din nou. În uşă — pe care o lăsaseră deschisă — apărură alte două persoane. Una dintre ele era o fată de vreo douăzeci de ani, cu păr întunecat, pieptănat cu cărare pe mijloc şi cu o faţă stranie, mai degrabă frapantă, pe care cineva — îşi spuse Charles — ar fi considerat-o izbitor de frumoasă dacă nu le-ar fi văzut deja pe gemene.

— Haideţi, haideţi, spuse contele ursuz. Masa este gata.

Cea de-a treia fată traversă camera, venind lângă Charles.

— Eu sunt Lettice Gale, spuse ea. Mă bucur că aţi venit.

— Din nefericire, nimeni n-a putut să mă anunţe că a sosit vicemareşalul, rosti cu amărăciune o voce adâncă, şi Michael Gale intrând în cameră în urma lui Lettice, privi furios spre gemene înainte de a da mâna cu Charles. Voiam să vă întâmpin în faţa casei, domnule, zise el, dar nu ştiam ce oră este. În casa asta se pare că nu merge nici un ceas.

— E-n ordine, răspunse Charles. Am venit mai devreme şi am avut cu cine să mă întreţin.

În timp ce vorbea se uită la Xandra, şi ea îi zâmbi drept răspuns.

— Vicemareşalul este grozav de drăguţ, Michael, spuse ea. Sunt sigură că o să-i placă invenţia ta.

Michael se încruntă doar şi se aşeză lângă ea. Charles observă că încerca să-i dea un picior pe sub masă.

Michael Gale era exact aşa cum se aşteptase Charles să fie; îi citise dosarul confidenţial la Ministerul Aviaţiei înainte de a pleca la Londra. Aflase că maiorul de aviaţie Gale era strălucitor în acţiune, dar în alte cazuri era nehotărât şi nu se putea conta pe el. Câştigase D.F.C.*

* D.F.C. (Distinguished Flying Cross) = distincţie militară (n. tr.).

pentru vitejie remarcabilă, dar se pusese rău cu autoritățile la sol și primise rapoarte defavorabile unul după altul de la superiorii săi.

Charles își făcuse în minte o imagine a lui Michael înainte de sosire, dar asemeni tuturor celorlalte persoane sau lucruri de la castelul Lynbrooke, și el era la fel de imprevizibil. Era, după părerea lui Charles, aproape la fel de arătos ca și gemenele. Era chipeș ca un star de cinema, înalt, lat în umeri și cu acele trăsături regulate și plăcute pe care te așteptai să le găsești în ilustrațiile revistelor pentru femei.

Dar ceea ce făcea notă aparte era expresia feței. Arăta posac, ba chiar dezagreabil, și nu zâmbise de când intrase în cameră — nici măcar atunci când îl salutase pe Charles. Totuși exista fără îndoială o explicație pentru acest lucru, se gândi mai târziu. Își cam pierduse vremea după război. Descoperise că era unul din miile de ratați postbelici și nu-i era ușor să accepte înfrângerea. Era genul care voia să fie numai în vârf, să se bucure de viață, să cheltuiască bani. Charles văzuse atâția tineri de acest fel — care dădeau tot ce-aveau mai bun în ei doar când erau sus, pe cer, și drept consecință găseau ca fiind complet intolerabil un birou sau viața disciplinată, la întoarcerea pe pământ.

Charles mai observă, de asemenea cu dezaprobare, că hainele lui Michael erau neconvenționale și neglijente. Purta un pulover cu guler înalt, un lucru pe care Charles îl detesta, iar pantalonii lui din velur aveau culoarea vinului vechi de Porto.

Acum stăteau toți la masă. Lettice se așezase în dreapta lui Charles, iar gemenele erau de cealaltă parte a mesei, încadrându-l pe Michael. Mai era totuși un loc gol la capăt, și tocmai când bătrânul servitor ajunsese lângă Charles cu friptura de pui, intră Toria.

Din nou se făcu hărmălaie. Câinii fugiră la ea hămăind încântați, gemenele strigau ca să acopere zgomotul, în timp ce tatăl lor le urla rugămintea de a face liniște.

Când Charles se ridică în picioare, se trezi cu Toria lângă el. Se aşteptase să fie drăguţă — văzând restul familiei — dar nu era pregătit pentru acea frumuseţe care-i tăie răsuflarea. În acelaşi timp îşi dădu seama că figura ei îi era oarecum cunoscută şi îşi aminti după un moment că o văzuse privindu-l din paginile lucioase ale revistei *The Tatler* sau ale altor reviste ilustrate. „Lady Victoria Gale, frumoasa fiică a contelui de Lynbrooke".

Îşi aducea aminte de cel puţin o duzină de fotografii, şi totuşi nici una dintre ele nu se putea compara cu originalul. Părul îi era blond, ca al gemenelor, şi cădea în valuri grele, aurii, vârfurile curbându-se uşor chiar deasupra umerilor. Ochii erau albaştri ca ai Xandrei, dar păreau de două ori mai mari, în timp ce faţa îi era perfect ovală şi fină. Buza de jos era răsfrântă, cu un aer puţin melancolic, şi Charles se gândi deodată că arăta ca o nimfă rătăcită într-o pădure fermecată.

Pentru prima oară în viaţa lui simţea nevoia să protejeze o femeie. Era ceva infinit de patetic la Toria, ceva misterios în frumuseţea ei palidă, aurie. Era ca un crin; atât de delicată, de fragilă, încât dădea senzaţia că şi cea mai mică adiere de vânt ar putea-o frânge.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise ea.

Vocea era cel mai neobişnuit lucru la ea, îşi spuse Charles. Era profundă, gravă şi uşor răguşită. Charles îi simţi mâna atingând-o pe a lui, apoi ea îşi ocupă locul din capătul mesei. Între timp îşi scosese haina. Era îmbrăcată într-o rochie elegantă, foarte mulată pe corp, din satin negru.

— Am avut o dimineaţă epuizantă, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume. A trebuit să pozez în şase rochii diferite, una mai hidoasă decât cealaltă. Le-a luat ore întregi să mă aşeze pe celofan şi bucăţi de ziare, dar nu m-am plâns de teamă că va dura şi mai mult. Când am scăpat în sfârşit, pur şi simplu am zburat la metrou.

— Îţi lăsaseşi maşina la Barnet? întrebă Lettice.

Toria încuviinţă.

— Da, şi bestia n-a vrut să pornească. Dar m-a ajutat un taximetrist. Oricum, a durat ceva. Credeam că nu mai ajung acasă.

— Vicemareşalul a sosit, zise Michael, şi nu m-a anunţat nimeni.

— Oh, îmi pare rău, zise Toria.

— S-a întreţinut cu noi, spuse Xandra. Nu-i aşa?

— Sigur că da, replică Charles. Mă tem că am sosit mai devreme.

În timp ce spunea asta, se gândi că s-a săturat să se tot scuze în faţa fiecărui membru al acestei familii aiurite; dar când Toria îi zâmbi, iritarea îi dispăru.

— Nimeni nu vine aici la timp, spuse ea. Data viitoare când mai veniţi pe la noi, aveţi grijă să întârziaţi vreo jumătate de oră; atunci o să vă aşteptăm toţi.

Friptura de pui făcuse, în sfârşit, ocolul mesei. Când platoul ajunse la Lettice nu mai rămăsese decât carcasa. Charles îşi privi porţia şi se întrebă dacă e cazul s-o mănânce înainte de a se răci complet, sau să aştepte garnitura. Tocmai se hotărâse să nu mai aştepte, când o femeie îşi băgă pe uşă capul rotund.

— A venit Jim, anunţă ea.

Charles ridică privirea surprins. Tonul femeii părea alarmat. Bătrânul trânti platoul pe masă.

— E Daisy, m'lord, îi spuse contelui, şi plecă grăbit spre uşă, scoţându-şi din mers haina de la uniformă.

Charles nu era câtuşi de puţin pregătit pentru ceea ce urmă. Gemenele ţipară „Daisy" şi apoi, împreună cu Toria şi Lettice, săriră în picioare.

— Vino şi tu să dai o mână de ajutor, Michael, spuse Toria ieşind şi Michael se ridică fără prea mare tragere de inimă şi-i urmă pe ceilalţi.

O clipă mai târziu, Charles se trezi că rămăsese în sufragerie doar cu lordul Lynbrooke. Ceilalţi o tuliseră, Dumnezeu ştie unde.

— Va trebui să ne servim singuri, spuse contele cu un aer indiferent.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Charles.

— E Daisy, una din vacile noastre. Cred că are gemeni. Am aşteptat să fete toată săptămâna, şi veterinarul ne-a spus ieri că s-ar putea să aibă o naştere grea. Îmi pare rău că s-a întâmplat tocmai în acest moment, dar Jim nu aşteaptă. A fost văcarul nostru înainte de război, dar acum lucrează la fermă şi vine doar când avem invitate persoane importante la masă. E greu să găseşti servitori în ziua de azi.

— Da, aşa este, spuse Charles servindu-se prudent cu nişte varză care părea mai degrabă insuficient spălată decât fiartă.

— Observ că astfel de lucruri se întâmplă întotdeauna la ora mesei, remarcă lord Lynbrooke. Îmi amintesc de primul război mondial, în '14—'18; nemţii se apucau totdeauna să declanşeze barajul de artilerie exact când ne aşezam la o masă decentă. Odată tăiasem un viţel, şi tocmai...

Gândurile lui Charles se îndepărtară de povestea plictisitoare a gazdei sale. Se gândea la Toria. De ce nu îşi dăduse seama că frumoasa Toria Gale era fiica lordului Lynbrooke? Presupunea că datorită faptului că evitase acele cercuri elegante, ale căror adunări erau relatate în rubricile mondene ale ziarelor, şi ale căror acţiuni erau la fel de bine cunoscute ca ale oricăror staruri de cinema.

Mama lui avea o viaţă socială activă în provincie, şi când venea la Londra — ceea ce se întâmpla destul de rar — insista să dea dineuri la care erau invitate femei tinere ca partenere pentru el. Toria nu fusese niciodată printre acestea, şi Charles avea senzaţia că mama lui nu ar aproba-o.

Îşi aminti de câteva produse cărora le făcea reclamă. Era, desigur, crema Pond's, mai erau puloverele şi vestele de lână ale unei binecunoscute fabrici textile, rochii ale unor creatori de modă celebri, pălării, pantofi şi mănuşi. O văzuse îmbrăcată în toate acestea şi, fără să-şi dea seama, figura ei îl obsedase puţin, astfel încât tinerele pe care i le prezenta mama lui i se păreau

cumva stângace şi destul de greoaie comparativ cu delicateţea Toriei.

— ... şi atunci le-am zis, tocmai spunea contele, „La naiba, tipii ăştia chiar nu ne pot lăsa să ne luăm masa în linişte?"

Charles râse, în timp ce Xandra năvăli în cameră.

— Tată, sunt juninci, amândouă.

— Bine! Asta este splendid, spuse contele. Şi Daisy e bine?

— Da. A mugit îngrozitor, şi toată lumea a ajutat-o — în afară de Olga. Ea doar a stat şi s-a rugat.

— Şi asta a ajutat, ripostă Olga care tocmai intra în sufragerie.

Fu urmată de restul familiei.

— Nu-i grozav, tată? Două juninci, spuse Toria, şi Daisy e la fel de încântată ca Punch.

Îşi luă din nou locul de la capătul mesei.

— Puiul s-a răcit, zise ea, dar presupun că n-are importanţă.

— Trecem legumele de la unul la altul? întrebă Xandra. N-are rost să-l aşteptăm pe moş Fergie. O să mai stea un timp cu Daisy.

— Oh, putem să ne servim singuri, zise Lettice. Oricum, nu înţeleg de ce trebuie să-l mai ţinem pe Fergie. Nu cred că impresionează pe cineva şi miroase a grajd.

— Nu-i adevărat, se aprinse Xandra, şi cred că serveşte foarte bine. Şi-a lustruit nasturii ore întregi aseară. Pe dumneavoastră v-a impresionat, mareşale, nu-i aşa?

Se întoarse rugătoare spre Charles.

— Mi s-a părut că este extrem de eficient, minţi Charles.

— Poftim. O să-i spun asta lui Fergie. O să fie teribil de dezamăgit că n-a putut termina de servit dejunul.

Îşi trânti nişte varză în farfurie şi se uită la Lettice. Aceasta nici n-o băgă în seamă, fiind absorbită de alte probleme.

— Aveţi o proprietate, nu-i aşa? îl întrebă Lettice pe Charles.

— Da. Am un domeniu, nu prea mare, în Worcestershire, replică el. De unde ştiţi?

— Am auzit despre el, răspunse Lettice şi ridică ochii spre faţa lui Charles în ceea ce el consideră a fi o manieră măgulitoare.

— Ba n-a auzit deloc, îi şopti Xandra lui Michael. S-a uitat aseară în *Who's Who*. Am văzut-o eu!

Se auzi un ţipăt înfundat de durere şi Charles ştiu că Michael iar a înghiontit-o pe sub masă. Îi venea să râdă, dar ceva din expresia de pe chipul lui Lettice îl împiedică. Se sili să continue conversaţia ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

— Fac puţină agricultură, zise el, dar pământul meu e doar arabil. Nu ţin animale.

— Unchiul meu făcea aici agricultură la o scară largă, spuse Lettice, dar acum toate fermele sunt date în arendă sau vândute, şi nu ne-au mai rămas decât grajdurile în care ţinem vacile şi câţiva porci.

— Oh, foarte interesant, spuse Charles.

Lettice îşi ridică sprâncenele.

— Nu tocmai.

Puiul fu urmat de o salată de fructe făcută din mere trecute de mult de vremea culesului, pere tari ca glonţul şi câteva portocale acre şi, după aceea, o farfurie de biscuiţi obosiţi şi o brânză numai bună de pus în cursa de şoareci, însoţită de un vin de Porto de cea mai bună calitate, care îl făcu pe Charles să-şi privească gazda cu un nou respect.

— Mai am doar câteva sticle, explică lord Lynbrooke, şi Michael m-a convins să scot una astăzi pentru dumneavoastră. Sper că vă place vinul de Porto?

— Foarte mult, sir, când este atât de bun ca acesta.

— Asta îmi aminteşte de o poveste pe care am auzit-o în India... începu contele.

Charles o privi pe Toria. Stătea cu coatele pe masă, cu bărbia sprijinită într-o mână. Se uita la Michael şi

Charles simţi deodată că, deşi nu vorbeau, cei doi comunicau într-un fel aparte unul cu celălalt. Se uită la tânărul inventator şi decise că îi displăcea în mod cert. Michael Gale avea ceva — n-ar fi putut preciza ce anume — în aerul lui general, în felul în care stătea rezemat de spătarul scaunului, în expresia feţei, care-l făcea pe Charles să nu se simtă în largul său.

Toria se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, spuse ea. Aceasta e singura mea rochie decentă şi nu-mi pot permite să stau în ea. Nu-l lăsaţi pe tata să vă ţină prea mult de vorbă, vicemareşale. Vreţi să vedeţi invenţia lui Michael, şi noi vom dori să vă aflăm părerea.

Charles simţi că i se frânge inima. Ştia deja ce părere urma să aibă despre invenţia lui Michael. Dacă totuşi exista vreo idee bună — lucru de care se îndoia — era foarte improbabil să poată fi dusă cu bine la capăt. Sticla de Porto îi fu pasată din nou. Îşi umplu paharul fiindcă simţea că va avea nevoie de un întăritor în timpul următoarei jumătăţi de oră.

Lord Lynbrooke îşi sfârşi povestea. Michael aştepta. Era încordat, chiar dacă părea să stea foarte relaxat pe scaun. Lui Charles îi păru deodată rău de el. Ţinea, desigur, la invenţia lui, şi îi era greu să-şi stăpânească nerăbdarea în timp ce unchiul său se încurca în meandrele poveştii sale nesfârşite iar judecătorul său bea cel mai bun vin al familiei. Charles îşi termină paharul şi se uită peste masă.

— Mergem să vedem ce aveţi să-mi arătaţi? întrebă el.

Michael încuviinţă şi se ridică în picioare. Avea o căutătură încruntată, dar Charles îşi dădu deodată seama că aerul lui dezagreabil şi posac era produs doar de nervozitate. În acel moment simţi o mână pe umăr şi, întorcându-se, văzu ochii întunecaţi ai lui Lettice ridicaţi spre ai lui.

— Sper să vă placă, spuse ea foarte încet.

CAPITOLUL 2

Toria intră în încăperea cunoscută în general sub numele de „atelierul lui Michael". Inițial fusese camera de biliard. Având ferestrele către nord, era rece şi mohorâtă, deşi priveliştea grădinilor era încântătoare primăvara. Astăzi, în onoarea vizitei lui Charles Drayton, în şemineul mare se făcuse focul; dar de obicei, când Toria îl privea pe Michael lucrând, stătea ghemuită într-un fotoliu prăpădit şi când dinţii începeau să-i clănţăne se înfăşura într-o pătură arătând — după cum îi spusese Michael nu o dată — ca o femeie eschimos care scoate capul afară din iglu.

Lui Michael nu părea să-i fie frig vreodată. Uneori lucra îmbrăcat doar în cămaşă chiar şi în zilele cele mai friguroase, cu ferestrele larg deschise şi cu vântul vâjâind prin cameră şi agitând hârtiile şi revistele vechi ţinute acolo de ani de zile, dacă nu chiar de generaţii, fiindcă la Lynbrooke nu se arunca niciodată nimic.

Astăzi în schimb, cu toate că focul era aprins în cămin şi camera devenise destul de caldă, Michael arăta zgribulit şi înfrigurat. Stătea cu spatele la baldachinul acoperit cu modele şi desene, aşezat în mijlocul camerei, şi mâinile îi erau adânc înfundate în buzunarele pantalonilor de velur, în timp ce-şi împinse înainte bărbia cu o expresie de agresivitate despre care Toria ştia foarte bine că era semnul uneia din stările de spirit ale lui Michael.

Intră în linişte în cameră şi închise uşa după ea. Se schimbase de rochia neagră de satin într-un pulover şi o fustă. Ambele fuseseră la origine de un albastru pal, şi amândouă se decoloraseră ajungând la acea nuanţă indescriptibilă pe care o are dimineaţa devreme Marea Scoţiei, înainte de ivirea soarelui. Toria traversă camera şi-şi strecură braţul sub al lui Michael.

— Ei bine, n-a fost chiar atât de rău pe cât ne-am temut — şi nici aşa de bine pe cât am sperat.

— Nu mai e nici o speranţă, spuse el brutal, desprinzându-şi braţul şi ducându-se spre masă.

Rămase cu ochii pe modelul ultimei sale invenţii şi Toria se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră.

— Vicemareşalul a spus că o să vină din nou, zise ea gânditoare.

— Se uita la tine când a spus asta, ripostă Michael. Nu mai e nici o speranţă! Am ştiut din momentul în care a intrat în această cameră şi am văzut expresia de pe faţa lui şi am simţit cum îşi alegea cu grijă cuvintele ca să nu mă jignească. „Foarte interesant, într-adevăr, Gale", cu tonul ăla superior al lui. „Sigur că ai noştri lucrează chiar la această idee de câtva timp. De fapt, nu sunt foarte la curent cu acest proiect, dar o să mă interesez cât de departe au ajuns, şi dacă există vreo şansă ca sugestiile tale să le fie de folos, îţi voi da de ştire".

Michael vorbea parodiind tonul măsurat, serios, al lui Charles şi apoi continuă cu voce normală:

— Oi fi eu prost, dar nu-s tâmpit! Aş putea la fel de bine să arunc totul la gunoi chiar acum. Nu e decât un alt eşec.

— N-o lua chiar aşa, Michael, spuse Toria. Poate că e mai bine decât crezi. Charles Drayton nu mi s-a părut omul care să se piardă în efuziuni.

— Nu i-am cerut să se piardă în efuziuni, nu-i aşa? întrebă violent Michael. Dar, asta e! E prea târziu. Totul s-a proiectat deja. Poate că ăsta-i lucrul cel mai rău din toate; să ştii că nu poţi avea o idee originală în creier.

— Oh, Michael, Michael! ţipă Toria. Toţi trebuie să ne confruntăm cu deziluziile, mai devreme sau mai târziu.

— Cu câte m-am confruntat eu? întrebă Michael. Crezi că mi-a plăcut să-mi pierd slujbele una după alta? Ştii ce mi-a zis ultimul tip care m-a concediat? — „Eşti

de neangajat, Gale", mi-a zis. „Ceea ce-ţi trebuie ţie, este o fabrică proprie — în paradis".

— Bietul de tine, murmură Toria. Dar eu cred în tine — şi-ţi vei găsi locul potrivit, într-o bună zi. Trebuie doar să aştepţi şi să nu te descurajezi.

Michael bătea camera de la un capăt la celălalt.

— Cred că alea mici au fost singurele care au avut o idee bună, zise. Mai bine mi-aş lua o nevastă bogată şi aş lăsa-o să mă întreţină pentru tot restul vieţii.

Toria râse.

— Dar nu pe *„Phone and Photo"*, exclamă ea. Iar a sunat după prânz. Am uitat să-ţi spun. I-am zis că eşti ocupat, dar că o s-o suni tu când o să fii liber.

— Nici prin gând nu-mi trece, bombăni Michael.

— Voia să mergeţi la o partidă de polo, sau la ceva la fel de greţos.

— Fir-ar să fie! De ce nu m-o lăsa în pace?

— N-are cum, dacă e îndrăgostită lulea, zise Toria uşor.

— Tu ştii doar! ripostă Michael. Pennington s-a mai ţinut după tine?

Toria încuviinţă.

— A fost la petrecere aseară, şi bineînţeles că a izbutit să mă prindă singură.

— Ce-a zis?

— Tot ce-mi zisese şi-nainte, replică Toria cu o voce plictisită, dar de fapt a mai adăugat ceva! Când i-am spus pentru a nouă suta oară că n-am de gând să mă mărit cu el, atunci mi-a sugerat să trăiesc cu el. A zis că va face astfel încât să nu regret, ba chiar mi-ar cumpăra nişte smaralde de la Cartier's.

— Ce impertinenţă! izbucni Michael, apoi adăugă pe un alt ton: la drept vorbind, mă întreb dacă n-ar fi mai bine, ţinând cont de cât de greu o ducem.

— N-aş putea fi o a doua doamnă Hagar-Bassett.

Râseră amândoi cu acea complicitate uşoară a celor care dau peste o glumă a familiei şi râd din obişnuinţă.

Doamna Hagar-Bassett locuia chiar peste drum de porţile castelului. Casa ei micuţă avea ceea ce gemenele numeau în glumă, „admisie" şi „evacuare" — o alee îngustă, circulară, în care o maşină avea doar atâta loc cât să intre printre copaci până la uşa din faţa casei, şi apoi să iasă prin cealaltă poartă.

Văduvă a unui agent de bursă, doamna Hagar-Bassett era o femeie în jur de patruzeci de ani. Avea o slujitoare şi o maşină rablagită, de zece cai putere, în care mergea foarte încet, dar cu un profund dispreţ faţă de regulile de circulaţie.

Cum de ajunsese contele s-o cunoască, şi cum îi căzuse cu tronc, nimeni nu ştia. Nu era, cu siguranţă, nici frumoasă — nu era nici măcar drăguţă — dar avea un fel de a se concentra intens asupra persoanei căreia îi vorbea, ridicându-şi faţa spre ea şi fixându-şi ochii asupra acesteia precum şarpele asupra prăzii. Ba mai mult, putea să asculte la fel de concentrată după cum vorbea. Poate că tocmai în asta consta atracţia ei. Dădea impresia celui care vorbea că era singura şi unica persoană alături de care îşi dorea să fie.

Nimeni nu ştia sigur ce relaţie era între doamna Hagar-Bassett şi lord Lynbrooke, sau dacă exista într-adevăr vreo relaţie, în afara dorinţei lui de a vorbi şi a ei de a asculta; dar practic în fiecare zi, imediat după ce se trezea din somnul de după-amiază, lord Lynbrooke, cu Brandy şi Soda după el, o pornea prin parc, ieşea pe porţile castelului, intra pe poarta de „admisie" a doamnei Hagar-Bassett şi bătea în uşa cu mâner de alamă bine lustruit, în formă de delfin.

Copiii vorbeau uneori despre ea; dar deşi câteodată îi pomeneau numele în prezenţa tatălui lor, el nu se lăsa atras în discuţie şi n-o invita niciodată la castel. Zilnic îl vedeau plecând s-o viziteze şi peste două sau trei ore îl vedeau întorcându-se însoţit de cei doi spanieli.

— Dacă Brandy şi Soda ar putea vorbi, câte nu ne-ar mai spune, zisese Toria odată când ea, Michael şi Lettice discutau misterul doamnei Hagar-Bassett.

— Poate că n-ar face decât să repete poveştile unchiului Arthur, sugeră Lettice, şi asta ar fi mai mult decât aş putea suporta.

Toţi trei râseră, dar Toriei îi displăcea, într-un fel, să-l vadă pe tatăl ei vizitându-şi vecina.

— E ceva atât de lipsit de sens, spusese odată, şi Lettice o privi surprinsă, neînţelegând ce voia să spună.

Dar Michael pricepuse.

— Nu te poţi aştepta ca toate relaţiile umane să se termine ca în cărţi, prin căsătorie sau moarte, îi zisese. Sunt şi alte finaluri, ştii.

— Dar ăsta nu-i un final, protestase Toria; e doar unul din acele episoade dezagreabile care se tot lungesc, fără vreun început sau sfârşit.

— Eşti intolerantă faţă de slăbiciunile altora, o acuzase Michael; şi acum, privind-o cum stătea lângă fereastră cu părul blond profilat pe cenuşiul după-amiezei, o spuse din nou.

— Eşti intolerantă faţă de slăbiciunile altora, Toria.

— Ştii că-mi placi, Michael? Nimeni nu e mai intolerant decât tine. Şi în plus, de ce crezi că sunt intolerantă? Pentru că nu-mi place Pennington?

— Nu este singurul pe care l-ai refuzat.

— Parcă ai fi o mamă ambiţioasă, dornică să-şi arunce fiica în braţele primului holtei, râse Toria. Aştept să mă îndrăgostesc.

Michael deveni subit foarte rezervat.

— Cam demodat, nu crezi? o întrebă.

— Poate, replică Toria, dar de fapt sunt mai degrabă o fată de modă veche. Lumea crede că sunt frivolă pentru că merg la orice petrecere unde pot mânca gratuit, sau fiindcă din când în când încerc să câştig un ban cinstit folosindu-mă de singura avere pe care o am — felul în care arăt. Nu văd de ce ar fi mai reprobabil să fii fotografiată într-o rochie de seară

Hartnell decât să clănţăni la maşina de scris cât e ziua de lungă. Singura diferenţă este că eu nu ştiu să bat la maşină şi nici nu sunt în stare să învăţ.

Michael se duse lângă foc şi rămase cu ochii la el o vreme, de parcă n-a' mai fi văzut flăcări până atunci. Nu vorbea, aşa că Toria se ridică de pe fotoliul de la fereastră şi veni la locul ei obişnuit, lângă vatră. N-avea nevoie de pătură astăzi, aşa că o aruncă pe duşumea înainte de a se cufunda în pernele uzate de catifea.

Michael, îşi spuse, era mai impenetrabil decât de obicei în această după-amiază. Îi era teamă să nu fie supărat că Charles Drayton nu spusese clar dacă invenţia lui era bună. Dar o încurajase faptul că vicemareşalul de aviaţie întrebase dacă mai putea veni şi altă dată să mai cerceteze modelul. Acum, gândindu-se retrospectiv, îşi dădu seama că el se uitase de fapt la ea, aşa cum remarcase şi Michael. Încercă să-şi amintească dacă fusese vreo expresie deosebită de admiraţie, sau vreo undă de interes în ochii lui. Era obişnuită să vadă ochii bărbaţilor aprinzându-se în timp ce o priveau, şi era obişnuită să-i simtă întinzându-se spre ea, în ambele sensuri, şi figurat şi propriu, şi astfel se hotărâse să-i evite.

Dar Charles Drayton era întrucâtva diferit. Avea o rezervă, un fel de demnitate distantă care o făcuse să-l privească doar în lumina de a fi folositor lui Michael, şi nici o clipă ca un posibil obiect al interesului ei. Fusese drăguţă cu el deoarece atât de multe depindeau de această vizită, dar ar fi fost drăguţă cu oricine dacă ar fi crezut că i-ar fi de folos lui Michael. Cât de vulnerabil era, oftă ea, cât de absurd de ultrasensibil în raport cu el însuşi.

Ştia atât de bine ce simţea Michael, acel amestec de eşec şi neputinţă, de izolare şi singurătate, care era inevitabil când nu putea realiza ceea ce-şi propusese. Îşi scormoni creierul în căutarea unor cuvinte de consolare şi ştia că ultimul lucru pe care Michael l-ar dori de la ea ar fi mila. Îşi aminti cât de dificil fuseseră

el şi Lettice când veniseră prima dată la castelul Lynbrooke, după ce mama şi tatăl lui muriseră într-un accident în timp ce zburau deasupra Americii.

Fusese soluţia evidentă ca orfanii să vină la Lynbrooke şi să locuiască împreună cu verii lor, şi Toriei nu-i displăcuse ideea. Dar se temuse de acele relaţii ciudate, necunoscute, iar Michael, de asemenea, făcuse ca totul să fie cât mai dificil. Un băiat de şaisprezece ani putea fi fascinant pentru o copilă de zece.

Dar Toria îşi .dădu seama mai târziu că aerul de îngâmfare al lui Michael, antipatia lui aparentă pentru oricine şi orice, şi dispreţul cu care părea să-şi privească noul cămin şi pe toată lumea care-l locuia, erau datorate unui sentiment acut de mândrie, de senzaţia că el şi Lettice fuseseră aduşi aici din milă, de sentimentul că nu erau doriţi.

Dar un copil de zece ani nu este un filozof şi Toria vărsă multe lacrimi amare noaptea, pe pernă, până când află că de fapt Michael n-o ura nici pe jumătate pe cât pretindea. Era sclava lui, desigur, şi ea şi Lettice îi alergau la picioare în vacanţă ca doi câini bine dresaţi. Apoi crescuseră şi relaţia lor se schimbase.

Când Michael plecase la război. Toria era doar un copil. Când războiul se terminase, nu venise imediat, ci îşi terminase serviciul în străinătate. De aceea fusese un şoc considerabil pentru el să descopere la întoarcere că Toria era o frumuseţe cunoscută, o tânără încântătoare, sărbătorită şi aclamată, despre care vorbea toată lumea bună din Londra.

Le-a luat ceva timp să se obişnuiască cu noua lor relaţie. Uneori, când Michael era într-una din stările lui proaste, dificil, ursuz şi vindicativ în acelaşi timp, Toria uita că au trecut anii şi descoperea că lacrimile îi umpleau ochii la fel de uşor ca atunci când el de-abia venise la Lynbrooke. Dar când era bine dispus şi totul era în regulă, nimeni nu putea avea mai mult farmec. Toria spunea întotdeauna că nu râdea nicăieri mai bine

ca acasă, şi acum, când gemenele creşteau, convingerea ei că erau cu toţii o familie unită se întărea.

De fapt Xandra formulase în cuvinte ceea ce simţeau cu toţii.

— Orice s-ar întâmpla, spusese ea odată, suntem întotdeauna „noi" — noi împotriva lumii.

Acest sentiment de unitate o călăuzise pe Toria în primii ani după majorat. La oricât de multe petreceri ar fi participat, oricâte invitaţii ar fi primit, voia întotdeauna să se întoarcă acasă. Aici se simţea în largul ei. Îi povestea tot ce i se întâmplase, lui Lettice — care era măgulitor de atentă, Xandrei — cu ochii rotunjiţi şi zâmbind emoţionată, şi Olgăi — draga, mica, îngereasca Olga, pentru care trebuia să ai multă grijă să nu o şochezi.

Uneori Toria se gândea că dacă ar fi pe punctul de a face ceva rău, Olga ar fi aceea care ar opri-o. N-ar fi fost capabilă să înfrunte acea fetişoară serioasă, cinstită, având senzaţia că pe propriul chip ar fi întipărită vinovăţia. Ultimul, dar în nici un caz cel din urmă, era Michael. Michael, care nu-şi putea păstra nici un fel de slujbă de când se terminase războiul, care părea să fie întotdeauna la castel aşteptând-o, gata să glumească şi s-o tachineze în legătură cu prietenii ei, cu distracţiile, cu munca şi interesele ei; totuşi Toria ştia că era interesat de tot ce făcea ea, la fel ca şi ceilalţi, dacă nu chiar mai mult.

Bietul Michael, simţea lucrurile atât de profund şi era atât de greu să-l poţi ajuta!

Urmărindu-l cum stă cu privirea aţintită la foc, Toria se întrebă cum de izbutea el, invariabil, să fie un cap rotund într-o gaură pătrată. Cunoştea atâţia bărbaţi, mult mai puţin arătoşi, mult mai puţin inteligenţi, care reuşiseră să aibă un succes strălucitor în viaţă doar fiind comuni, obişnuiţi şi lipsiţi de imaginaţie. Acesta era probabil fondul problemei. Michael avea prea multă imaginaţie.

— Tata va fi dezamăgit, spuse ea deodată.

— N-am ce face.

— Ştiu, zise Toria, dar fii drăguţ cu el. A avut multă bătaie de cap să-l contacteze pe ministrul aviaţiei. Ştii că detestă să ceară favoruri.

— Cui îi place? întrebă Michael; apoi, lovind violent grătarul căminului cu piciorul, adăugă: crezi că mie îmi place să stau aici fără să contribui cu nimic la întreţinerea mea, trăind pe socoteala unchiului Arthur, când ştii la fel de bine ca şi mine că s-ar cuveni să fac bani, să întreţin o nevastă şi probabil câţiva copii tembeli.

Toria începu să râdă.

— Oh, Michael, nu-i necesar să fie tembeli; dar parcă nu mi te pot închipui familist convins, alergând să prinzi trenul de opt şi un sfert, cu pălărie, umbrelă, şi cu *Daily Telegraph* sub braţ.

— Nu-ţi poţi închipui asta, zise Michael, pentru că ştii al naibii de bine că sunt incapabil să câştig vreun salariu de orice fel. Sunt un ratat, asta sunt.

— Contează asta chiar atât de mult pentru tine — cu excepţia, bineînţeles, a respectului de sine?

El se întoarse s-o privească.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce am spus, replică Toria. Toţi suntem nişte rataţi, dacă stăm să ne gândim. Toţi suntem mai degrabă prost educaţi, trăind pe seama altora, şi chiar dacă ne întindem cât nu ne ţine plapuma, sperăm că într-o zi totul se va aranja de la sine .

— Pentru o femeie mai merge.

— Nu mai merge în vremurile astea. Ar trebui să fiu soră medicală sau de caritate, sau altceva la fel de folositor. În schimb, merg la petreceri, mai câştig ceva bani din când în când, şi îi cheltuiesc pe haine pe care să le port când sunt în compania prietenilor, dintre care majoritatea sunt la fel de falıţi ca şi mine. Şi apoi vin acasă. Şi acasă, ce face fiecare dintre noi? Lăsăm gătitul şi gospodăria pe seama bătrânei doamne Fergusson şi a acelor fete sărace cu duhul, din sat. Nici Lettice, nici

eu, nu ştim să gătim, şi nici măcar nu ştergem praful sau să ne facem paturile dimineaţa. Doar ne foim de colo-colo, fericite. Dar lucrul principal, Michael, este că suntem fericiţi — mult mai fericiţi decât cei care au iahturi şi terenuri de vânătoare în Scoţia, decât cei care cred că trebuie să fie întotdeauna în locul potrivit şi la momentul potrivit. Suntem „noi". Şi nimeni şi nimic nu ne poate împiedica să fim aşa.

Vocea gravă, puţin răguşită, a Toriei era calmă, şi Michael îngenunche pe neaşteptate lângă fotoliul ei. Toria stătea cu picioarele încrucişate sub ea şi-şi sprijinea capul pe pernele roase şi decolorate. Michael îşi puse coatele pe ambele braţe ale fotoliului şi faţa îi era la acelaşi nivel cu a ei când îi spuse:

— Spune-mi cinstit, Toria. Ce-ţi doreşti de la viaţă?

— E îngrozitor să recunosc, replică Toria, dar nu-mi doresc mai mult decât ceea ce am acum. Aş vrea să am ceva bani de cheltuit — gemenele vor rochii noi, Lettice tânjeşte după nişte blănuri, tatei chiar îi trebuie un costum nou, iar tu vrei să te tunzi.

— Asta-i chair tot? întrebă Michael.

— Cred că aş mai putea lungi lista, spuse Toria, dar acestea sunt lucrurile esenţiale. Oh, da, aş vrea şi eu un pisoi persan. Întotdeauna mi-am dorit unul, dar cei buni costă cel puţin zece guinee...

— Nu te-ai maturizat încă, nu-i aşa?

— Dacă maturitatea înseamnă să arăţi tot timpul posac şi să studiezi serios situaţia economică, naţională şi atomică, atunci slavă Domnului că nu m-am maturizat.

— Nu la asta mă refer, zise Michael. Tocmai ai spus că aştepţi să te îndrăgosteşti. N-ai fost niciodată îndrăgostită?

— Nu cred, răspunse Toria cu sinceritate. Uneori, câte un bărbat mi-a făcut inima să-mi bată mai repede — când l-am văzut pentru prima oară. Dar, de obicei, asta se întâmpla din cauză că arăta bine, sau avea un zâmbet deosebit, sau ceva la fel de irezistibil. Dar apoi, când ajung să-l cunosc, descopăr întotdeauna că e

incredibil de nesărat. Şi atunci inima mi se întoarce repede la normal. Dar hai să nu mai vorbim despre mine. Tu nu mi-ai spus niciodată dacă ţi s-au aprins călcâiele după vreo frumoasă W.A.A.F*. în timpul războiului. Ştim cu toţii că ai încurajat-o pe *„Phone and Photo"*, dar asta-i tot ce ai de confesat?

Referirea la *„Phone and Photo"* era, desigur, o glumă, dar Michael nu zâmbi. În schimb se ridică în picioare şi îşi aţinti privirea la foc.

— Va trebui să plec, spuse el după mult timp.

— Dar, Michael, de ce?

— Pentru că te iubesc!

Vorbise pe un ton atât de obişnuit, lipsit de emoţie, încât pentru o clipă Toria se gândi că nu a auzit bine; apoi se îndreptă în fotoliu şi spuse:

— Michael! Ce vrei să spui?

— Ţi-am spus că nu te-ai maturizat, zise Michael. Orice femeie cu o oarecare inteligenţă ar fi ştiut prin ce-am trecut în ultimii ani, că te-am iubit din toată fiinţa mea — profund şi fără speranţă! Nu pot suporta viaţa fără tine şi e pur şi simplu un iad să te văd sau să mă gândesc la tine alături de un alt bărbat.

— Oh, Michael, nu-i adevărat! Nu se poate să mă iubeşti, nu-i aşa?

— Ba se poate, replică Michael. Te iubesc de ani de zile, cred; de când erai o copilă şi te tachinam până începeai să plângi. Biata ta feţişoară umedă mă obseda când eram la Burma. Îmi tot spuneam că voi fi foarte drăguţ cu tine când mă voi întoarce acasă. Dar când m-am întors, crescuseşi, şi *tu* ai fost cea care a fost drăguţă cu mine.

— Bietul Michael!

— Chiar aşa — toţi trebuie să fim drăguţi cu Michael! Să-i aruncăm şi lui un os pe care nu-l vrea nimeni altcineva!

---

* W.A.A.F. = Serviciu auxiliar în aviaţia britanică în care erau înrolate femei (n. tr.)

Era prea multă amărăciune în tonul lui Michael ca să poată fi suportată.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, spuse Toria. Nu-i adevărat! N-am bănuit niciodată... n-am crezut... totuşi, acum mi se pare cumva natural şi inevitabil, de parcă ar fi trebuit să se întâmple. Tu şi eu... Oh, Michael, nu m-aş putea gândi cum ar fi viaţa fără tine!

— Mai bine te-ai obişnui cu ideea, fiindcă n-am să mai fiu în preajma ta, spuse Michael. Dacă încercarea asta ar fi reuşit, poate că aş fi început să sper. Dar nu; a fost imposibil chiar de la început. Totul este împotriva noastră! În primul rând suntem veri; şi apoi, nici unul n-avem bani. Plec! Nu ştiu unde, dar o să mă duc undeva.

— Nu, Michael, nu trebuie să faci asta, zise Toria. Nu te pripi, nu face ceva la care n-am chibzuit, n-am discutat şi... Se opri.

— Şi ce?

— Nu ştiu ce voiam să spun, răspunse Toria. Încerc să cred că este adevărat, să înţeleg că ai spus chiar asta. Oh, Michael, mai spune-mi o dată, ca să fiu sigură.

— Te iubesc! Asta voiai să auzi?

Privi în jos spre ea şi faţa ei părea ciudat de albă în lumina flăcărilor.

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Oh, Toria, fir-ar să fie, de ce mi-ai făcut asta?

Căzu în genunchi în timp ce vorbea şi îşi îngropă faţa în poala ei, ochii ascunzându-i-se în fusta ei de tweed. Mâinile Toriei, îi atinseră părul şi mângâindu-i gâtul. Rămaseră tăcuţi multă vreme; apoi, în cele din urmă, ea şopti:

— Michael, sunt mai fericită decât am fost vreodată în viaţa mea. Simt cum m-a cuprins o bucurie minunată, aurie; de parcă aş sta în lumina soarelui. E ca şi cum aş fi aşteptat ceva foarte mult timp şi acum s-a împlinit. Michael, crezi că asta o fi?

Ridicându-şi capul, Michael îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Ce vrei să spui?

— Cred... cred că şi eu te iubesc, zise Toria. Nu sunt sigură, dar, Michael, fă-mă să fiu sigură.

O cuprinse în braţe cu brutalitate. Gura lui îi învălui buzele, aprinsă, posesivă. Sărutul ţinu un moment lung, lung; apoi se desprinse brusc şi se ridică în picioare.

— De ce m-ai lăsat să fac asta? spuse el. Nu înţelegi că lucrurile se vor complica şi mai mult acum? Că vor deveni şi mai rele pentru mine?

Traversă camera şi deschise fereastra. Ploua, şi vântul îngheţat năvăli înăuntru ridicând hârtiile de pe masă şi purtându-le către şemineu.

— Michael, jocul tău de fotbal! O să ardă! ţipă Toria deodată.

Michael se întoarse şi trânti fereastra.

— Jocul meu de fotbal! rosti batjocoritor. E singurul lucru la care mă pricep.

— Poate că într-o zi vei câştiga un premiu.

— Şi ce-ar trebui să fac atunci? întrebă Michael. Să mă însor cu tine?

Toria îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu, Michael, nu râde de asta.

— Crezi că glumesc? Vocea lui era pentru prima oară tandră. Oh, draga mea, iubita mea, nu-ţi dai seama cât de mult te ador? Dacă ai şti, ai înţelege puţin agonia pe care o trăiesc. Te doresc, Toria. Te doresc pentru mine; şi să văd alţi bărbaţi vorbindu-ţi când sunt întors cu spatele, e pur şi simplu ucigător pentru mine.

Lacrimile umplură ochii Toriei şi i se prelinseră pe obraji.

— Oh, Michael, nu vreau să te simţi rănit din cauza mea! Totuşi ce pot să fac?

— Eşti prea încântătoare, zise el. Chiar când erai mică mi-era teamă să nu se întâmple ceva care să mi te ia de lângă mine; să-ţi facă rău şi eu să nu fiu capabil să te salvez. Dar acum ştiu că, de fapt, pe mine nu mă pot salva.

— Michael, nu vorbi aşa, îl imploră Toria. Totul pare lipsit de speranţă — o încurcătură mizerabilă şi nefericită; dar, într-un fel sau altul, vom găsi o cale de ieşire. Noi nu ne putem despărţi. Trebuie să fim mereu împreună — cu toţii.

— Eu nu te vreau decât pe tine, zise Michael.

— Ştiu, dar asta e o dovadă de egoism, îi răspunse Toria.

Îi zâmbea, dar el nu-i întoarse zâmbetul. Ochii lui îi devorau flămânzi chipul, cercetând fiecare detaliu al nasului mic şi cârn, ochii scânteind de lacrimi, buzele întredeschise într-un zâmbet care avea ceva rugător în el. Toria ridică mâna şi-i atinse obrazul.

— Parcă nu-i adevărat. Pur şi simplu nu mă pot obişnui cu ideea că Michael al meu, băiatul alături de care am crescut, s-a transformat într-un bărbat care mă iubeşte.

— A fost o nebunie din partea mea că ţi-am spus, zise el. Ştii ce avere am, nu-i aşa? Trei sute de lire pe an e tot ce a rămas din banii tatei şi ai mamei; şi din ei trebuie s-o întreţin şi pe Lettice.

— N-am avut niciodată bani, spuse Toria, şi am fost cu toţii foarte fericiţi.

— Când eram copii, zise Michael. Şi acum? Crezi că putem continua să fim fericiţi în felul acesta? Draga mea, este imposibil. Trebuie să facem ceva, dar ce anume, nu ştiu. M-am gândit să plec în Australia, dar ce să fac acolo? În plus, sunt destul de sigur că nu pot fi tipul de emigrant de care au nevoie.

— Michael, vorbeşti aiurea, spuse Toria.

— Şi ce dacă? N-am motiv să înnebunesc? Când te văd stând acolo atât de mulţumită, atât de fericită în felul tău propriu, când eu stau afară în frig, ca un cerşetor la poarta ta? Asta am fost întotdeauna — de când am venit aici.

— Asta-i o prostie, Michael, şi tu ştii prea bine.

— Nu-i o prostie. Lettice şi cu mine n-am avut niciodată o casă a noastră. Tatăl tău ne-a primit. Ce crezi că ar spune dacă i-aş zice că vreau să mă însor cu fiica lui? Eu — nepotul fără nici un ban şi fără nici un rost, băiatul care nu s-a străduit niciodată să ducă un lucru până la capăt!

— Michael, ai de gând să încetezi să te tot compătimeşti? Ai fost strălucitor în război şi am fost cu toţii teribil de mândri de tine. Doar acum, când vrei să-ţi găseşti o slujbă, lucrurile par să meargă prost — dar o să-ţi găsesc eu una.

— Şi cât timp crezi că o voi păstra?

— N-ai putea s-o păstrezi de dragul meu? întrebă Toria.

— Nu! Asta-i partea cea mai afurisită! Ştiu că n-aş putea, de dragul nimănui, dacă n-ar fi ceea ce vreau eu să fac.

— Dar, dragul meu, ce ai vrea tu să faci?

— Nu ştiu. Nu înţelegi — asta-i partea groaznică! Nu ştiu ce vreau să fac de fapt. Nu sunt sigur decât de un singur lucru pe lumea asta, şi anume că te iubesc, Toria. Te iubesc, te iubesc.

O îmbrăţişă înflăcărat şi ar fi vrut s-o sărute din nou, dar ea îşi ridică faţa ca o floare spre a lui, şi se răzgândi subit.

— Du-te, îi zise el. Du-te şi lasă-mă singur. Nu-ţi sunt de nici un folos, şi nici nu-ţi voi fi vreodată.

Se îndepărtă de ea şi Toria se ridică în picioare. Rămase pe loc, nehotărâtă, cu ochii mari şi puţin speriaţi, lumina focului aprinzându-i aurul din păr. Afară se întuneca şi umerii largi ai lui Michael păreau să umple întreaga fereastră.

Toria simţi deodată că frustrarea şi amărăciunea lui o învăluiau şi pe ea, ca un nor. Simţea o tristeţe imensă, o dezolare care punea stăpânire pe ea din ce în ce mai puternic. Ar fi vrut să ţipe, dar cuvintele i se opreau

în gât şi nu putea spune nimic. Putea doar să stea şi să-l privească pe Michael — incapabilă să-l ajute, incapabilă să-l atingă, incapabilă să-l înţeleagă.

În cele din urmă, ca şi cum chinul şi nehotărârea ei i-ar fi pătruns în conştiinţă, Michael se întoarse spre ea.

— Pleacă, Toria, zise el. Vreau să fiu singur!

Tonul lui era categoric şi poruncitor. Ascultătoare, aşa cum fusese pe când era mică, Toria se duse spre uşă. Se simţea răvăşită şi dezorientată, ca şi cum ar fi stat în bătaia unui vânt de o violenţă neobişnuită, care aproape că ar fi dezmembrat-o. Ajungând la uşă se opri un moment privind înapoi şi sperând că Michael o să-i ceară să mai rămână, dar totuşi temându-se că o va face.

Tot ceea ce i se întâmplase — această confesiune la care nu se aştepta vreodată — era copleşitor pentru ea. Dar Michael nu spuse nimic, şi Toria deschise uşa şi ieşi apoi, închizând-o încet în urma ei.

Multă vreme după plecarea Toriei, Michael rămase pironit la fereastră şi apoi, în sfârşit, se întoarse. Invenţia lui era în mijlocul camerei şi părea să-l aştepte. Se duse spre ea cu paşi hotărâţi. Pe masă era un ciocan. Îl luă şi lovi cu forţă peste munca lui de aproape un an de zile.

Se auzi un sunet scrâşnit, dar lovitura căzu pe oţel solid şi nu produse nici un rău. Apoi, ca şi cum n-ar fi fost în stare să distrugă lucrarea în care îşi pusese de atâta timp toate speranţele, ambiţiile şi interesele, Michael azvârli ciocanul departe. Acesta traversă camera, se lovi de o lampă aşezată pe o măsuţă laterală şi o făcu ţăndări.

Michael nici măcar nu se uită să vadă ce anume a stricat. Se duse spre şemineu şi se aruncă în fotoliul în care stătuse Toria îngropându-şi faţa în perna pe care îşi odihnise ea capul.

CAPITOLUL 3

Charles îi spuse şoferului să oprească la poarta castelului. Era o zi încântătoare, după îngheţul de săptămâna trecută pământul era tare, şi soarele cald şi auriu părea să promită că primăvara nu era departe. Voia să-şi dezmorţească picioarele şi, de altfel, aflase din experienţele anterioare că mersul cu maşina pe aleea lungă care ducea la castelul Lynbrooke nu era prea plăcut.

— Du tot ce este în portbagaj la bucătărie doamnei Fergusson.

Omul salută.

— Am înţeles, domnule.

Pe faţa lui apăru umbra unui rânjet în timp ce Charles se îndepărtă. „Tot ce este în portbagaj" includea o şuncă, o bucată de brânză Stilton, o plăcintă suculentă cu carne şi un borcan de *pâte-de-foie-gras* de la Fortnum & Mason.

Charles descoperise că era destul de uşor să devii vizitator la castelul Lynbrooke din moment ce nu trebuia să fii invitat decât o dată şi apoi reveneai, fără multă ceremonie, ori de câte ori doreai. De fapt, după o vizită sau două, prezenţa lui devenise firească şi era aproape de-al casei. Pregătirile făcute pentru prima vizită nu se mai repetaseră. Şi nu avea nici un motiv să creadă că familia Gale se va da peste cap pentru a-l primi cu cât mai mult fast.

La scurt timp după prima sa vizită la castel, Charles îi telefonase lui Michael — fusese o conversaţie dificilă, monosilabică — ca să-l anunţe că se hotărâse să-i mai cerceteze o dată invenţia şi să afle în ce zi putea veni. Michael nu fusese, în mod sigur, prea expansiv, dar Charles îl informase că va sosi la ora ceaiului; ceea ce

însemna că era târziu pentru masă. I se oferise doar o ceaşcă de ceai foarte slab şi rece.

Dar o văzuse pe Toria, şi aceasta — recunoscuse cu un grad neobişnuit de sinceritate faţă de sine — era suficient. De atunci se dusese de multe ori la Lynbrooke, folosindu-l pe Michael drept scuză. Totuşi, treptat, încetase să se mai prefacă faţă de familie că invenţia lui Michael i se părea de cea mai mare importanţă. Parcă era atras de un magnet invizibil şi, deşi recunoştea în sinea lui că magnetul respectiv era Toria, era prea timid şi mult prea rezervat ca să fie în stare să îi dea şi ei de ştire acest fapt.

Charles era un amestec ciudat — de o îndrăzneală surprinzătoare în acţiune, şi jenant de rezervat când era vorba de orice lucru care avea legătură cu sentimentele sau emoţiile sale. Totuşi, fiind generos atât în gând cât şi în fapt, descoperi curând că lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume era să-i ajute pe cei din familia Gale.

Nu era greu să vezi că sărăcia lor ţipătoare era reală. Contele era practic ruinat; fiicele lui cheltuiau cât de puţin posibil, şi chiar aşa era prea mult. Michael şi sora lui erau în aceeaşi situaţie. Era de-a dreptul un miracol că familia supravieţuia. Şi chiar dacă soluţia evidentă ar fi fost să abandoneze castelul şi ce mai rămăsese din domeniu, Charles îşi dădu seama că acolo era căminul lor, şi dacă l-ar fi părăsit ar fi însemnat să se smulgă din rădăcini. Oricum, trebuia întreprins ceva în cel mai scurt timp. Dar cum i-ar fi putut el ajuta, era o problemă la care Charles se trezea reflectând mai intens decât la orice altceva.

Desigur, Michael era prima verigă care avea să cedeze, dar Charles ştia că în afara cazului când i-ar fi luat invenţia — care era de fapt complet nefolositoare — Michael nu ar fi acceptat vreun favor de la el. Dintr-un motiv necunoscut lui Charles, era extrem de agresiv faţă de el. Nu te puteai înşela asupra comportării lui contradictorii şi a ostilităţii din voce.

Singurele ocazii când Michael îşi uita nemulţumirea erau când studiau sau discutau detalii tehnice aeronautice. Atunci cuta de pe frunte îi dispărea şi devenea interesant şi vioi. Lui Charles îi era imposibil să nu observe că avea un farmec şi o atracţie irezistibilă; şi totuşi trebuia să admită că personal nu-i plăcea tânărul, şi găsea atitudinea lui complet nesatisfăcătoare. Dar, îşi spunea, lui Michael trebuia să i se facă rost de o slujbă. Ar fi fost de folos familiei, ar fi ajutat-o pe Toria, şi asta era tot ce conta.

Se gândise la situaţia financiară a familiei Gale pe tot parcursul drumului de la Londra, şi acum, în timp ce maşina lui înainta pe alee clătinându-se ca beată peste gropi. Charles privi în jur şi observă încă o dată, cum o făcuse de atâtea ori, că porţile stăteau gata să se prăbuşească. Frumoase din punct de vedere arhitectural, acum erau ruginite, măcinate de vreme şi de neglijenţă, iar animalele heraldice aşezate pe stâlpi de piatră, de o parte şi de alta a porţilor, îşi pierduseră de mult timp capetele şi picioarele.

Charles era tocmai pe punctul de a intra pe domeniu când văzu un afiş lipit pe unul din stâlpii de piatră. Se opri să îl citească şi văzu că era scris cu majuscule neîngrijite, subliniate cu creion roşu şi albastru.

VENIŢI LA GROTA SFÂNTĂ, invita afişul, ŞI VEŢI FI VINDECAT DE REUMATISM. ARTERITĂ ŞI TOATE DURERILE. INTRAREA 6 PENCE.

Ortografia afişului îl făcu pe Charles să zâmbească. Porni pe alee şi curând văzu o săgeată mare din carton, ornamentată şi ea cu creioane colorate, care arăta spre dreapta, unde o potecă şerpuia printre dafini. Charles o luă în direcţia săgeţii şi se trezi într-un tufiş neîngrijit. Câţiva brazi scoţieni, care ar fi trebuit de mult să fie tăiaţi, se ridicau deasupra tufelor de dafini, rododendroni şi măceşi.

Charles se întreba cât de departe îl va duce poteca, când auzi în spate nişte voci. Privind înapoi văzu că două femei tocmai coteau de pe alee. Abandonă repede cărarea şi, strecurându-se printre rododendroni, fu repede ascuns privirii. Nu ştia de ce avusese impulsul de a se ascunde, dar nu regretă când o auzi pe una dintre femei spunând cu accent american:

— Ei, haide, Betty, să aruncăm o privire dacă tot suntem aici. Sunt dornică să-mi completez lista cu locuri sfinte din vechea Anglie.

— N-am mai auzit să fie vreo grotă sfântă prin locurile acestea, remarcă scurt cealaltă femeie, cu un accent englezesc indubitabil.

Charles le putea vedea acum şi observă că amândouă erau de vârstă mijlocie, plinuţe şi îmbrăcate în tweed scoţian, cu pălării de fetru aşezate într-un unghi semeţ şi împodobite cu pene de fazan vopsite.

— Acum încotro o luăm? întrebă americana. Ah, uite o altă săgeată.

Dispărură din vederea lui Charles şi el le urmă precaut. Peste câteva clipe mai auzi încă o voce şi recunoscu imediat tonul voios şi plin de însufleţire al Xandrei. Evită poteca şi o tăie direct printre tufişuri spre locul de unde veneau vocile şi rămase între ele astfel încât să nu fie văzut.

Era un luminiş înconjurat de brazi, şi în mijloc se afla un bazin pietruit. Într-un capăt era o statuie, sau ceea ce mai rămăsese din ea, şi Charles crezu că recunoaşte resturile unui corn al abundenţei ţinut în mână de o zeiţă verde şi fărâmiţată. Era, bineînţeles, ideea victoriană despre o grădină de plăcere. Cândva, din cornul abundenţei ţâşnise un şuvoi de apă; acum se scurgea într-un firicel firav, udând la întâmplare malurile inerte ale eleşteului, odinioară îngrijit şi plin de nuferi.

Xandra şi Olga stăteau lângă bazin. Erau îmbrăcate cu puloverele lor verzi şi cu fustele de tweed care le rămăseseră mici, dar părul le era miraculos de auriu şi

micile lor feţe încântătoare arătau aproape eterice pe fundalul tufişurilor de un verde întunecat şi sub umbra brazilor. Olga avea o cutie de lemn în mână şi Xandra le explica vizitatoarelor proprietăţile magice ale bazinului.

— Apa aceasta vă vindecă toate bolile şi durerile, o informă pe americană.

— Dar de unde ştiţi? întrebă femeia.

— Aici locuim, explică Xandra, şi vorbim adeseori despre proprietăţile minunate ale acestei grote.

— *Wow,* ce interesant! exclamă americana.

Însoţitoarea ei părea sceptică.

— Mie nu mi se pare prea veche. zise ea, nu mai mult de o sută de ani, în orice caz.

Xandra păru indignată.

— Dar e mai mult decât atât. Sunt sigură că grota sfântă era aici când a fost construit pentru prima dată castelul, şi asta s-a întâmplat pe timpul năvălirii normanzilor.

— 1066! exclamă americana cu veneraţie în glas.

— Exact, spuse Xandra. Atunci a fost clădit vechiul castel. Desigur, odată cu trecerea anilor a suferit schimbări, dar sunt sigură că grota a fost aici încă din acele timpuri. Se poate să fi fost unul din locurile unde se opreau pelerinii în drumul lor spre Canterbury.

— Dar nu ne aflăm pe drumul spre Canterbury, remarcă englezoaica pe bună dreptate.

— Canterbury nu poate fi singurul loc spre care mergeau în pelerinaj, ripostă Xandra Nu vă imaginaţi lumea venind călare să bea din acést izvor minunat? Poate îşi aduceau şi rudele ca să se vindece. Nu sunt sigură, dar cred că există şi un tablou cu oameni tămăduiţi la o grotă exact ca aceasta.

— *Wow,* este nemaipomenit! spuse americana, Bineînţeles, o să scriu despre toate astea în cartea mea. Ştiţi cărui sfânt îi era închinată grota?

Xandra se uită la sora ei cerând parcă ajutor.

— Sfânta Tereza, spuse Olga scoţându-şi sora din încurcătură.

— Dar Sfânta Tereza e o sfântă relativ recentă, spuse americana. Doar dacă nu te referi cumva la Sfânta Teresa, dar aceasta era spaniolă.

Xandra vedea că Olga era depăşită de discuţie. Aruncă o privire rapidă împrejur şi apoi exclamă teatral:

— Priviţi, vine un băiat olog! Sunt sigură că a venit să se tămăduiască. Poate vom fi martorele unei minuni.

De parcă şi-ar fi aşteptat până atunci intrarea în scenă, un băiat de opt sau nouă ani — pe care Charles era sigur că-l văzuse zburdând şi ţopăind pe pajiştea din spatele castelului — venea şchiopătând spre luminiş. Se sprijinea în ceea ce la prima vedere părea a fi o cârjă, dar în care Charles recunoscu o crosă de crichet. Ignorând atât pe gemene cât şi pe vizitatoare, şonticăi spre capul eleşteului şi, aplecându- se, luă apă în căuşul palmelor. Bău doar o înghiţitură şi apoi, ridicându-se în picioare, aruncă crosa de crichet şi anunţă pe un ton plat, lipsit de orice emoţie:

— M-am vindecat.

— Vindecat?! exclamă americana.

— Am fost olog ş-acu' po' să merg, spuse băiatul ca şi cum ar fi anunţat mersul trenurilor.

Englezoaica îşi luă prietena de braţ.

— Haide, Sadie, îi spuse, copiii ăştia cred că fac repetiţie pentru vreo reprezentaţie teatrală.

Xandra se uita perplexă de la una la cealaltă.

— Cred că am fost martorele unui eveniment minunat, spuse ea. Nu sunteţi impresionate?

— Cred că am văzut destul, remarcă englezoaica pe un ton înţepat. Hai să mergem, Sadie.

Sadie era totuşi mai bună la suflet şi se trase înapoi.

— Nu ne-am plătit cele şase pence încă, şi sunt sigură că fetele dau toţi banii pe care-i strâng pentru o cauză bună.

— Da, într-adevăr, spuse Xandra. Îi dăm la săraci.

— Nu aţi fi putut avea o cauză mai bună decât asta.

Căută în poşetă, puse toate monedele pe care le găsi în mâna Xandrei şi se grăbi să-şi ajungă

însoţitoarea din urmă. Trecând pe potecă la câţiva paşi de ascunzătoarea lui Charles, acesta o auzi pe englezoaică spunând:

— Nu sunt chiar sigură că n-au încercat să ne păcălească, ca să ne facă să credem că am văzut un miracol. Cred că ar trebui să raportăm la poliţie.

— Oh, dar mie mi s-a părut foarte interesant, remarcă Sadie. Cele două fetiţe erau de-a dreptul încântătoare. Parcă erau ele însele nişte îngeri.

Charles o auzi pe englezoaică pufnind indignată, dar nu-i mai auzi replica. Tocmai voia să-şi facă şi el apariţia şi să le sugereze că ar plăti şase pence doar pentru plăcerea de a vedea drama jucată încă o dată, când îşi dădu seama că se iscase între copii o altercaţie de o oarecare violenţă. Băiatul tocmai spunea:

— Trei şilingi îs partea mea.

— Dar am stabilit să-ţi dăm o treime din câştig, protestă Xandra. O treime din şapte şilingi nu înseamnă trei.

— Doi juma' atunci, cedă băiatul.

— Nu-i nici doi şi jumătate, răspunse Xandra. Stai puţin să calculez.

— Mie-mi dai doi juma', altfel nu mai fac al'dată. Apa aia mă îngheaţă pe dinăuntru, zău aşa. Nu-i aşa sănătos.

— Cât fac şapte împărţit la trei? o întrebă Xandra pe Olga, ignorându-i protestele.

— Dacă ţi-aş spune eu? întrebă Charles venind în luminiş.

Xandra ridică privirea şi scoase un strigăt de bun venit.

— Bună, Charles. Ce bine că ai venit! zâmbi ea cu naturaleţe. Cât e o treime din şapte şilingi?

— Doi şilingi şi patru pence, răspunse Charles.

— Poftim! exclamă* Xandra. Ştiam că nu sunt doi şilingi şi şase pence. O să primeşti doi şilingi şi şase pence, Jimmy.

---

* 1 şiling = 12 pence (n. trad.)

— Doi juma' sau n-o mai fac, ripostă Jimmy încăpăţânat.

— Asta-i şantaj, zise Xandra. Nu poţi face aşa ceva, nu-i aşa, Charles?

— Mă tem că aşa este, Jimmy. Dar n-o să mai fie nevoie de tine astăzi. Uite cinci şilingi şi du-te să iei afişul acela de pe poartă.

Jimmy încetă imediat să mai fie agresiv, revenind la sentimente mai bune.

— Mulţam, domnule. Da, domnule. Mă duc imediat.

Luă banii şi fugi pe picioarele sale foarte sănătoase.

— Ei, Xandra, ce-i cu toată povestea asta? întrebă Charles.

Xandra îl privi.

— Păi, e o grotă sfântă şi...

— Am auzit toate astea. Vizitatoarea englezoaică spunea că ar trebui să informeze poliţia.

— Oh, nu se poate, spuse Xandra.

— Ţi-am zis că n-ar trebui s-o facem, ţipă Olga. Ştiam că nu e bine, şi că ni se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Nu cred că e cazul să vă faceţi prea multe griji, spuse Charles văzând că Olga era supărată cu adevărat. Americana are o inimă bună — altfel nu v-ar fi dat şapte şilingi. Şi acum, ce-i cu ideea acestui... spectacol?

Xandra îl luă de braţ.

— Încercăm să facem rost de bani.

— Asta-i evident. Dar de ce?

— Ca să-i ajutăm pe tata şi pe Toria. Vorbeau aseară, şi Toria a zis: „Dacă aveam o casă veche, decentă, puteam s-o deschidem pentru public cu doi şilingi şi şase pence intrarea", şi tata a început să calculeze ce sume enorme au făcut prietenii lui care şi-au scos castelele la vizitare. Apoi amândoi au început să se plângă de stilul victorian al castelului, şi că nimeni n-o să vină să-l vadă, şi atunci Olga şi cu mine ne-am gândit să avem o grotă sfântă în grădină. Olga a citit *The Song of Bernadette.* Cunoşti povestea fetei care

avea viziuni la Lourdes. Milioane de oameni au fost vindecaţi de boli. Îşi lasă cârjele şi încep să meargă. Ne-am gândit că locul ăsta seamănă teribil cu o grotă sfântă. La urma urmei, chiar s-ar putea să fie sfântă. Olga s-a tăiat la deget, l-a băgat în apă, şi a spus că pe urmă n-a mai simţit durerea.

— Asta din cauză că nu-mi mai simţeam nici degetul, spuse Olga. Apa era atât de rece, încât mi l-a îngheţat.

— Ei, oricum, am considerat că este o idee strălucită, spuse Xandra, şi l-am pus pe Jimmy să joace rolul băiatului olog. Dar n-a fost prea bun, nu-i aşa?

— Mă tem că n-ar fi putut convinge pe nimeni, zâmbi Charles.

— Nu cred că partea aceasta a fost cum se cuvine, spuse Olga cu seriozitate. A fost ca şi cum ai lua în râs miracolele. Este un sacrilegiu.

— Nu trebuie să-ţi faci prea multe probleme. Jimmy n-ar fi putut înşela nici măcar un orb.

— Ar fi putut, dacă făcea aşa cum l-am învăţat, zise Xandra. A fost îngrozitor de slab. Aş fi făcut-o eu, dar semăn prea bine cu Olga şi vizitatorii ar fi putut bănui ceva când vedeau că Olga strângea banii.

— Cred că o să ajungeţi amândouă la închisoare până la urmă, zise Charles. Între timp, trebuie să ne gândim la un mod mai bun de a face rost de bani, decât să încercaţi să-i stoarceţi de la un public încrezător.

Xandra oftă.

— Sunt foarte dezamăgită, spuse ea. Chiar am crezut că ne-am putea recupera averile. Am stat trează ore-ntregi calculând de câte ori intră şase pence în şase mii. Atât au făcut unii din prietenii tatei deschizându-şi casele vizitatorilor...

— E, cu siguranţă, mare păcat că acest castel nu mai e ca pe vremea lui Wilhelm Cuceritorul, zise Charles.

Am fost impresionat că doamna din America şi-a amintit data, voi nu?

— Dacă n-o avea cu ea pe prietena ei englezoaică, cred că ar fi înghiţit toată povestea, se plânse Xandra.

— Nu m-ar fi surprins, spuse Charles, dar poate că tot răul a fost spre bine. Aţi fi obosit tot explicând hoardelor de turişti americani care ar fi venit aici şi ar fi trebuit să staţi toată ziua ca să le luaţi cele şase pence. Orice muncă de rutină devine destul de monotonă după primele două sau trei zile.

— Ne-am gândit la asta, spuse Xandra. Eu şi Olga am fi făcut cu rândul, şi am fi ridicat o colibă mică în caz de ploaie, ca o gheretă de santinelă. Plănuisem s-o rugăm de doamna Fergusson să ne dea sandviciuri, ca să nu fie nevoie să mergem acasă la masă. Dar cred totuşi că ne-am fi plictisit şi de ele.

— Poate le găsiţi pe acestea mai apetisante, spuse Charles scoţând o cutie cu bomboane de ciocolată din buzunar.

Xandra ţipă de bucurie.

— Oh, Charles, eşti un înger. Ia uite, Olga, sunt exact bomboanele tale preferate.

Îi întinse cutia Olgăi, dar ea refuză.

— Oh, convinge-o să ia una, Charles, îl rugă Xandra. Se pedepseşte singură pentru că are impresia că a luat în derâdere lucrurile sfinte. Nu va mai mânca zile întregi şi se va lipsi de tot ce e bun pe lumea asta.

— Ia ascultaţi-mă amândouă, spuse Charles incapabil să reziste apelului din vocea Xandrei. Ce aţi făcut voi nu a fost rău deloc. În orice caz, nu din punct de vedere moral. A fost evident de la început că Jimmy juca un rol, iar Olga n-a spus nimic rău — doar a sugerat numele unei sfinte — aşa că nu poate fi acuzată că a încercat să păcălească turiştii inocenţi. La urma urmei, nu e nimic rău în a juca o scenă religioasă.

Olga zâmbi.

— Poate că n-are nimic dacă iau o bomboană, îi zise ea. Aş vrea una.

— Atunci grăbeşte-te să-ţi mănânci partea, o sfătui Charles, altfel le înfulecă Xandra pe toate.

Mâncând bomboane şi flecărind tot felul de aiureli, gemenele îl însoţiră pe Charles la castel. Fură întâmpinaţi în hol de doamna Fergusson.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule, pentru mâncare, îi spuse ea lui Charles. Şunca e o adevărată frumuseţe. Mi-a luat o mare greutate de pe suflet, pentru că peştele pe care voiam să-l gătesc era prins cam de mult timp, şi băiatul măcelarului nu se mai arată pe-aici. Nu ştiam ce să fac.

— Păi, cred că poţi să faci şunca, zise Charles grăbit.

Suspectase peştele doamnei Fergusson nu numai o dată.

Gemenele îndesară o bomboană în gura doamnei Fergusson ca s-o împiedice să mai spună ceva, şi fugiră sus pe scări să se pregătească pentru dejun.

Charles deschise uşa camerei de zi şi intră. Toria stătea în capătul îndepărtat al camerei, lângă fereastră. Se duse spre ea. Purta pantofi uşori, care nu făceau nici un zgomot pe covor. Ajunsese aproape de ea când îşi dădu seama că avea o batistă la ochi şi plângea. Era prea târziu să se mai retragă şi rămase jenat o clipă, înainte de a-i rosti numele.

— Toria!

Ea se întoarse, speriată de sunetul vocii lui. Faţa îi era foarte albă şi ochii păreau mai mari ca oricând, scânteind de lacrimi. Avea ceva atât de patetic în expresia feţei, încât Charles uită de tot, până şi de propria-i timiditate.

— Toria, draga mea, ce te-a supărat? întrebă.

— Oh, tu eşti, Charles.

Nu îşi dăduse seama că tonul vocii îi coborâse uşor, ca şi cum se aştepta să fie altcineva şi era dezamăgit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Îşi întoarse faţa de la el, ştergându-şi ochii cu o violenţă copilărească, şi părând din nou infinit de atrăgătoare.

— Dar trebuie să fie ceva în neregulă, zise Charles. E vorba de bani?

— Da, banii, replică Toria oarecum uşurată, ca şi cum sugestia îi oferea o explicaţie mai uşoară decât ar fi fost de fapt.

Charles se aşeză alături de ea pe canapea.

— Ascultă, Toria, zise el. Eu sunt bogat — dezgustător de bogat, dacă stau să mă gândesc. N-ai vrea să mă laşi să te ajut? N-ai putea...? Se opri brusc. Toria, îi spuse, şi vocea îi era foarte gravă şi profundă. Am vrut să mă căsătoresc cu tine de prima dată când te-am văzut. Presupun că nu te poţi gândi la mine în acest fel?

Un moment, Toria nu spuse nimic; apoi, fără a-l privi pe Charles, întinse mâna spre el. Charles i-o strânse plin de speranţă.

— Cred că asta ar rezolva totul, spuse ea într-un târziu.

— Oh, Toria, numai dacă ai vrea... zise Charles.

Degetele i se strânseră dureros pe mâna ei, dar Toria nu făcu nici o încercare să şi-o retragă. În schimb, se întoarse brusc spre el şi se uită în ochii lui. Ai Toriei erau de un albastru viu, şi mai era ceva în privirea ei — ca şi cum ar fi vrut să-l întrebe ceva. De parcă s-ar fi liniştit la vederea feţei lui, adăugă după un moment:

— Totul s-ar rezolva. Chiar eşti sigur că mă vrei?

— Atunci, te vei... te vei mărita cu mine?

Charles de-abia îşi putea recunoaşte propria voce. Se simţi o clipă ca şi cum ar fi intrat cu avionul în picaj şi nu putea ieşi. Crezu că nu îşi va mai putea trage răsuflarea niciodată. Când mâna Toriei îi mângâie uşor buzele, se auzi spunând:

— Nu-mi vine să cred. Nici n-am îndrăznit să visez la asta.

— Trebuie să fii atât de modest? întrebă Toria cu un zâmbet slab, dar până ca el să-i răspundă, uşa fu izbită de perete şi gemenele năvăliră înăuntru.

— Dejunul este gata şi — oh, Toria — avem şuncă! Charles a adus o bucată uriaşă. Cred că e de la cel mai mare porc din lume! Nu-i aşa că tata o să fie încântat? Adoră şunca.

Toria se ridică în picioare. Charles îi eliberase mâna cînd intraseră gemenele, şi acum se întreba dacă nu cumva visase sau chiar se petrecuse într-adevăr.

— Nu spune nimic încă, te rog, îi şopti Toria iar el clătină din cap în timp ce Lettice traversa camera pentru a-l saluta.

„Arată neobişnuit de drăguţă", îşi spuse Charles. Panglica roşie care îi strângea părul întunecat se asorta cu vesta lungă, roşie, pe care o purta peste un pulover şi o fustă de culoare cenuşie.

— Nu mi-a spus nimeni că vii, zise ea privind-o acuzator pe Toria.

— Cred că n-a ştiut nimeni, replică Charles iute. Ar fi trebuit să fiu la Minister, dar am tras chiulul. Era o zi prea frumoasă ca să stau închis într-un birou.

„Nu existase vreodată o zi mai strălucitoare", îşi spuse în timp ce se duceau spre sufragerie. În hol li se alătură lord Lynbrooke şi cei doi spanieli. Doar un loc era gol — al lui Michael. În timp ce lord Lynbrooke privea spre scaunul gol, Charles o auzi pe Lettice întrebând-o pe Toria:

— Unde este Michael?

— A ieşit, răspunse.

— Dar unde?

Toria ridică din umeri şi Lettice nu mai spuse nimic.

După ce dejunul se termină, Lettice îi sugeră iui Charles să iasă la o plimbare. El tânjea să fie singur cu Toria, dar ea nu spuse nimic şi în final nimeni nu făcu nici o mişcare. Se întoarseră în camera de zi şi gemenele puseră discurile noi pe care le adusese Charles la ultima lui vizită; conversaţia deveni pentru

moment imposibilă. Toria îi părea a fi neliniştită. Ba se aşeza pe un fotoliu de lângă şemineu, ba se ridica şi se ducea la canapeaua de lângă fereastră. Nici nu stătea câteva minute, şi se ducea la birou. După aceea se întorcea lângă şemineu. Într-un fel, Charles era mulţumit s-o urmărească. Mişcările ei erau minunat de graţioase, şi de câte ori trecea prin faţa ferestrei lumina soarelui îi atingea aurul palid al părului şi Charles se simţea înfiorat de frumuseţea ei.

Totuşi îi era imposibil să nu observe că era îngrijorată. Ceva o tulbura, şi Charles îşi spuse că probabil cauza era decizia pe care tocmai o luase. Poate că voia să fie singură cu el, aşa cum şi Charles voia să fie singur cu ea, şi nu ştia cum să facă.

Gândurile Toriei erau haotice — ajunseseră la un punct în care nu-şi mai putea descâlci emoţiile şi sentimentele, sau să le pună în ordine. Mintea îi repeta continuu un nume: „Michael! Michael! Michael!“.

Toată săptămâna fusese îngrozitoare — prea îngrozitoare pentru ea ca să-şi poată da seama ce simte sau ce gândeşte. De când Michael îi spusese că o iubeşte, ştiuse că această dragoste îl sfâşia şi îl făcea şi mai deznădăjduit decât fusese vreodată.

Până ca Michael să-i destăinuie dragostea lui, Toria nu-şi dăduse seama cât de apropiaţi erau unul de celălalt. Era adevărat că se gândise întotdeauna la Michael ca la un frate, dar în mod sigur fraţii nu erau atât de perceptivi unul cu celălalt, aşa cum erau ei doi. Exista între ei o legătură pe care Toria nu o putea analiza, dar care o trăgea irezistibil de partea lui Michael şi o făcea să-i împărtăşească simţămintele, fie că voia sau nu.

După acel prim sărut nu mai încercase niciodată s-o atingă. Ca şi cum, declarându-i dragostea, în el se dezlănţuiseră nouă sute de diavoli, îi făcea plăcere să se tortureze şi să o tortureze şi pe ea. Toria îşi dori, nu o dată, să nu se fi născut. Zilele păreau înşiruiri nesfârşite de mizerabile clipe de durere, având inserate

momente ocazionale de fericire care mai ridicau vălul întunericului dintre ei.

Nu ştiuse că Michael putea fi atât de dificil, şi îşi spunea că poate era şi vina ei. Ar fi trebuit să înţeleagă ce se întâmplă cu el şi nu ar fi trebuit să aştepte până când el aproape înnebunise din cauza senzaţiei de ratare. Încercă să vorbească raţional cu el, dar conversaţiile îl aduceau în final pe Michael fie în culmea furiei, fie a disperării — o disperare atât de profundă, încât nu putea ajunge la el şi să-l ajute.

Ceea ce era uimitor, se gândea Toria, era că nimeni din casă nu părea să-şi dea seama că se petrece ceva. Nici măcar Lettice, care îl iubea pe Michael şi uneori era posesivă faţă de el. Câteodată Toria se gândea că erau singuri într-un fel de teribilă Ţară a Nimănui, plutind între trecut şi prezent, incapabili să-şi găsească un viitor.

În această Ţară a Nimănui a emoţiilor trăiseră în ultimele zile, în timp ce trupurile li se mişcau automat, coborau la masă, se plimbau prin grădini, se duceau la culcare; aparent erau oameni obişnuiţi, liniştiţi, dar de fapt erau sfâşiaţi, posedaţi şi devoraţi de propriile sentimente în această existenţă ciudată, necunoscută, de care nimeni altcineva nu ştia.

— Nu putem continua aşa, Michael, zise Toria. Mă ucide. Şi în plus, unde se va sfârşi? Ce se va întâmpla cu noi? Spui că mă iubeşti, şi în acelaşi timp spui că nici unul din noi nu poate însemna vreodată ceva pentru celălalt. Dacă nu putem trăi aşa, dacă nu ne putem căsători, ce o să se întâmple?

— Nu ştiu, spuse Michael. Dac-aş şti, crezi că nu ţi-aş spune?

— Dar, Michael, de ce nu putem face ceva?

— Ce propui? întrebase Michael, sălbatic.

Toria ştia că nu exista răspuns. Era la fel de conştientă ca şi el de faptul că nu se puteau căsători fără nici un ban. Noaptea, stând trează în întuneric, Toria îşi spunea că alţii se descurcă. Un bărbat îşi putea lua o slujbă ca muncitor la fermă pentru cinci lire pe

săptămână. Erau femei care trăiau în colibe, care găteau şi spălau pentru soţul lor, aveau copii şi îi creşteau fără nici un ajutor. Cunoştea câteva fete care duceau un astfel de trai. Când le vedea întâmplător — poate în singura lor seară din an petrecută la Londra, atunci când reuşeau să găsească pe cineva care să stea cu copiii — păreau destul de vesele şi fericite în ciuda faptului că aveau mâinile roşii şi aspre şi un aspect cumva neîngrijit, despre care Toria ştia că trăda sărăcia. Dar se descurcau. Nu-şi smulgeau părul din cap şi nu îşi chinuiau minţile şi sufletele în legătură cu asta.

Dar chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, ştia că era imposibil pentru Michael. Lăsând la o parte faptul că ea nu ar fi o soţie foarte bună în aceste circumstanţe, oricât s-ar fi străduit, ştia că mândria lui nu ar fi lăsat-o să încerce niciodată. Ar fi eşuat, ar fi tras-o şi pe ea în jos, chiar dacă ar fi fost posibil să treacă peste obstacolul legăturii de rudenie dintre ei şi peste celelalte lucruri pe care Michael le punea în calea lor de parcă i-ar fi făcut plăcere să le invoce.

Astăzi ştiuse că se ajunsese la un punct culminant. Totul începuse cu o notă de plată primită de Michael pentru nişte materiale pe care le comandase pentru invenţia lui. Îi era trimisă pentru a treia oară, ba mai era însoţită şi de o scrisoare prin care se preciza că dacă nota nu era achitată prompt, chestiunea va fi înaintată justiţiei. Michael nu putea plăti şi fu nevoit să-l întrebe pe unchiul lui dacă-l putea ajuta.

Lord Lynbrooke avea el însuşi destule note de plată neachitate şi îi comunică asta lui Michael în termeni foarte clari.

— N-ar fi trebuit să comanzi ceea ce nu-ţi poţi permite să plăteşti, băiatul meu, îi spuse tăios.

— O să vă înapoiez banii, *sir,* imediat ce îmi voi primi următorul dividend, răspunse Michael rigid.

— Hm, să vedem. Lord Lynbrooke luă nota şi o studie. Am impresia că toate acestea nu sunt câtuşi de puţin necesare. Ce face Drayton, aş vrea să ştiu? Îţi ia

invenţia sau n-o ia? A fost aici de suficient de multe ori.

— Nu îi e de nici un folos, *sir,* spuse Michael.

— Nu-i de folos? Atunci ce rost are să pierzi timpul şi banii cu ea? Doamne Dumnezeule, băiete, trebuie să existe o modalitate prin care să-ţi poţi câştiga un trai cinstit.

Lord Lynbrooke nu fusese deosebit de aspru, dar cuvintele lui, întemeiate de altfel, îi puseseră lui Michael sare pe rană. Ieşi încruntat şi ursuz din bibliotecă şi, găsind-o pe Toria singură în camera de zi, îşi dădu frâu liber sentimentelor.

— Nu pot să fac decât un singur lucru, şi anume să mă vând cât mai scump. Dacă trebuie să fii gigolo, măcar să fii unul scump. Mă duc s-o cer pe Susan Butler de nevastă.

Dacă Toria ar fi putut să râdă, poate că şi el ar fi luat lucrurile mai puţin dramatic; dar cuvintele lui o răniră, aşa cum intenţionase de fapt şi Michael.

— Dar, Michael, nu te poţi însura cu biata *„Phone and Photo".* Ai fi teribil de nefericit şi ai face-o şi pe ea profund nenorocită. În plus, n-o iubeşti deloc.

— Ce are dragostea de-a face cu asta? întrebă Michael furios. Unde ne-a dus pe noi? Dragostea pentru tine este probabil lucrul cel mai afurisit care mi s-a întâmplat vreodată. Pot suporta restul dar nu şi asta.

— Oh, Michael, trebuie să spui lucruri care dor atât de îngrozitor? murmură Toria.

— De ce te-ar durea? întrebă Michael. Tu, frumoasa lady Toria Gale, care te poţi mărita cu oricine. De ce nu te măriţi cu Pennington? E bogat, nu-i aşa? Dar eşti şi tu inutilă, aşa cum suntem toţi. Nu ştii să faci altceva în viaţă decât să cauţi pe cineva care să te ia de soţie. Ai putea să faci ca mine; să te vinzi cât mai scump posibil.

— Michael, Michael, nu vorbi aşa! îl imploră Toria. Nu vezi că ne răneşti pe amândoi? Strici tot ce a fost

mai frumos şi curat. Faci ca totul să pară oribil, pătat şi murdar — şi nu pot să suport asta!

— N-am de gând să mai stau aici, zise Michael. N-o să continui să trăiesc din milă, făcut să mă simt inutil, să aştept să mă dea tatăl tău afară. Nu pot să câştig nici măcar salariul unui grădinar. Susan va fi încântată să mă întreţină.

— Nu încape nici o îndoială, spuse Toria, dar o să rezolve asta ceva? O să ajute la ceea ce simţim unul pentru celălalt?

— Ţi-am mai spus şi-ţi spun din nou, ripostă Michael. Nu mai pot suporta să te văd. Aici e casa ta, aşa că e destul de evident faptul că eu sunt cel care trebuie să plece, nu-i aşa?

Apoi izbucnise într-un râs oribil şi ieşise din cameră, lăsând-o pe Toria înlăcrimată. Nu plângea des; de fapt îi trebuia mult ca să plângă, mai ales de mila ei, dar i se părea deodată că totul devenise atât de oribil şi că era mai singură decât fusese vreodată până atunci. Totul fusese atât de plăcut, în ciuda lipsei mamei, în ciuda sărăciei; şi apoi Michael îi spusese că o iubea şi totul se schimbase. Dispăruseră râsul şi veselia, şi se simţise alunecând în acel loc straniu şi îngrozitor unde nu era decât mânia lui Michael şi nici un pic de fericire.

După toate acestea, în timp ce întunericul nenorocirii sale o învăluia ca un nor şi nu se putea gândi la altceva decât că Michael a plecat şi că nu se va mai întoarce atât timp cât ea va fi acolo, ridicase privirea şi-l găsise pe Charles lângă ea. Părea atât de puternic şi o făcea să se simtă în siguranţă. Părea să-i ofere chiar sprijinul de care avea nevoie. Era exact ceea ce-şi dorea Toria după toate aceste emoţii care-i torturaseră nervii — un loc, în care să-şi odihnească mintea şi sufletul.

Se simţea profund obosită. Uneori simţea că nu-i al ei creierul, ci al altei persoane. Puterea degetelor lui Charles era neaşteptat de reconfortantă.

Charles făcea întotdeauna lucrul potrivit, la momentul potrivit, îşi spuse. Venea la castel fără vâlvă, aducând întotdeauna mâncare cu el, era drăguţ cu gemenele şi amabil cu tatăl ei. Nu se purta grosolan cu ea, aşa cum făcea lord Pennington; şi când o ceru de soţie nu contase faptul că era „dezgustător de bogat“, ci faptul că era acolo, ca o geamandură de care să te poţi agăţa în furtună. Căsătoria cu Charles ar rezolva totul, îi spunea Toriei biata ei minte obosită. Avea să plece de la castel şi Michael putea locui acolo în continuare. Poate că mai inventa ceva, şi dacă Charles l-ar ajuta putea face rost de ceva bani — suficienţi cât să nu se înglodeze în datorii şi să-l necăjească pe tatăl ei.

Pentru Michael era imposibil să iasă în lume şi să-şi câştige existenţa. De atâtea ori înainte dăduse greş. N-avea unde să locuiască în altă parte decât la castel. Nu părea să aibă prieteni şi n-avea altă familie în afară de Lettice. Bietul Michael — era într-adevăr sărac.

Toria se simţi deodată foarte maternă faţă de el, ca o mamă cu un copil exasperat, bolnăvicios, plângăreţ, dar pe care-l iubea mai mult decât pe toţi ceilalţi copii ai ei care erau puternici şi sănătoşi, şi asta tocmai din cauză că slăbiciunea lui îl făcea să depindă de ea. Din cauza slăbiciunii lui Michael, îşi spuse Toria, se simţea răspunzătoare faţă de el. Era atât de ridicol de frumos, avea atât farmec atunci când voia să şi-l exercite, şi totuşi era neajutorat ca un pisoi nou-născut. Pur şi simplu nu era în stare să aibă grijă de el însuşi — în timp ce ea avea. Ea avea prieteni, avea un simţ al adaptabilităţii cu ajutorul căruia o scotea la capăt în orice împrejurare. Da, ea trebuia să fie cea care să aibă grijă de Michael — deoarece Michael n-o putea face singur.

Dejunul se terminase şi Toria se foia agitată de colo-colo fiindcă voia ca Charles să plece. Voia să fie singură când se va întoarce Michael. Nu credea nici o clipă că se dusese să-i ceară mâna lui Susan Butler. Aşa ameninţa mereu, dar nu-şi punea niciodată

ameninţarea în practică. Plecase într-un acces de furie şi probabil că acum hoinărea prin pădure cu un băţ în mână şi lovea tufişurile. Avea să umble aşa până când va obosi şi i se va face foame. Apoi se va întoarce — agresiv şi dificil — gata să spună alte lucruri amare, dureroase, care aveau s-o facă să simtă că i se răsucesc nişte cuţite în inimă. Dar va veni acasă; şi când ea îi va spune că se mărită cu Charles, va înţelege — deşi nu-i va plăcea — că s-au rezolvat multe probleme.

Charles avea bani şi influenţă. Se putea face ceva şi, în orice caz, Michael putea rămâne la castel în timp ce ea pleca.

Toria tresări la gândul plecării, dar privindu-l pe Charles — care asculta gramofonul în partea cealaltă a camerei — se simţi îmbărbătată. Buzele îi zâmbeau, dar ochii îi deveneau serioşi când se odihneau asupra ei. Părea atât de sigur pe el. Nu-l auzise niciodată ridicând vocea, nu-l văzuse niciodată nervos sau cârcotaş. Nu-l văzuse niciodată încruntat. Poate că făcea şi el toate aceste lucruri, îşi spuse, însă n-ar fi durut-o. Nu avea nici o putere asupra ei, pentru că nu-l iubea. Pe Michael îl iubea ea — pe Michael, care plecase vijelios, lăsând-o plângând.

— Unde poate fi Michael? întrebă deodată Lettice de parcă i-ar fi citit gândurile Toriei. N-a mai întârziat niciodată atât de mult la masă.

— Poate că se gândeşte la o nouă invenţie, sugeră Xandra. Charles, o să cumperi invenţia lui Michael? Întârzii grozav de mult, şi nouă ne trebuie banii îngrozitor de mult.

— Mă tem că nu-mi stă în putere să o cumpăr, chiar dacă aş vrea. Ministerul Aviaţiei este cel care decide. Am vorbit cu ei, dar mă tem că nu este exact ceea ce au nevoie în acest moment.

— Oh, Charles, vrei să spui că nu e nici o speranţă? întrebă Lettice.

— Mă tem că nu, după cum stau lucrurile, spuse Charles sincer. Dar Michael ar putea lucra din alt unghi. Trebuie să vorbesc cu el despre asta.

— Va fi teribil de descurajat. Şi-a pus toate speranţele în ea, ţipă Lettice.

— Cred că Michael ştie de câtva timp că Charles nu-i ia invenţia, spuse Toria pe neaşteptate.

Lettice o privi cu o expresie gânditoare pe faţă.

— A zis el aşa? De-asta e supărat astăzi? I-ai spus că n-o vrei?

Îi puse întrebarea lui Charles, dar el clătină din cap.

— Nu l-am văzut azi pe Michael. Am sosit doar cu puţin timp înaintea dejunului.

— Oh, bietul de el, spuse Lettice. De ce nu-i iese nimic? Într-un fel, nu e drept.

Toria se duse la fereastră.

— Nu ştiu de ce ar trebui să ne aşteptăm să avem parte de dreptate, remarcă ea. Totul pe lume este aranjat atât de neuniform, dacă stai să te gândeşti.

Era o notă amară în vocea ei. Charles se ridică şi veni lângă ea.

— Nu-ţi face griji, îi spuse încet, astfel încât să audă numai ea. O să-i găsesc lui Michael ceva de făcut.

— N-o să vrea nimic de la tine, replică Toria.

— Am să-i fac rost de o slujbă, promise Charles. Nu-i nevoie ca propunerea să-i vină din partea mea. Oricum, am să găsesc ceva. Nu vreau să fii îngrijorată.

Toria ridică privirea către el. Era mult mai înalt decât ea, şi capul de abia îi ajungea până la umărul lui.

— Eşti o persoană foarte bună la suflet, nu-i aşa, Charles? întrebă. El zâmbi ochilor ei tulburaţi.

— Vreau să fiu bun cu tine şi cu oricine are legătură cu tine, zise el cu blândeţe.

Toria se înfioră puţin şi-şi întoarse privirea de la el.

— Nu-i uşor să fii bun cu Michael.

— Voi găsi eu o modalitate, zise Charles cu o încredere pe care nu şi-o simţea pe deplin justificată.

Toria nu răspunse şi, după un moment, Charles spuse la fel de încet:

— N-am putea să mergem undeva, singuri? Vreau să vorbesc cu tine.

Toria privi în jur dezorientată.

— N-avem unde. Şi în plus...

Ezită, şi Charles o îndemnă să continue.

— În plus ce?

— Am ceva de făcut în după-amiaza asta.

— Vrei să plec?

— Asta pare detestabil din partea mea, după ce...

— Dacă vrei să plec, plec imediat, o întrerupse Charles. Pot să vin la cină sau să trimit maşina să te aducă la Londra să luăm masa împreună deseară?

— Trimite maşina, mai bine — o să luăm masa la Londra, zise Toria. Prefer aşa. Avem multe lucruri de pus la punct, nu-i aşa? Şi, oh, Charles, o să ne căsătorim repede?

El îşi trase răsuflarea, încântat s-o audă spunând asta.

— Cât de curând? întrebă. Mâine sau poimâine?

Toria zâmbi, dar ochii îi erau la fel de tulburaţi ca mai înainte.

— Săptămâna viitoare, cred. E neapărat necesar să facem o nuntă mare? Ai putea obţine o autorizaţie specială*, nu-i aşa?

— Cred că am s-o pot lua chiar astăzi după-amiază, spuse Charles, şi apoi poţi alege ce zi doreşti.

— Cât mai repede, spuse Toria.

Charles îi simţea graba, dar îi era greu s-o întrebe motivul. Gramofonul îi urla în urechi şi era conştient că Lettice îi privea din partea cealaltă a camerei.

— Mai vorbim deseară, spuse. Ai ceva împotrivă dacă îi telefonez mamei şi-i spun că ne-am logodit?

— Mamei tale? Sigur, spune-i.

---

* În Marea Britanie, cadrele din armată nu se puteau căsători fără aprobarea superiorilor. (n. trad.)

Toria vorbea ca şi cum n-ar fi fost conştientă că el avea rude sau prieteni.

— Va dori să te cunoască, adăugă Charles. Dacă nu ai timp să mergem la casa noastră din Worcester, o s-o rog să vină ea la Londra.

— Mulţumesc.

Toria avea o expresie recunoscătoare.

— Atunci, rămas bun până diseară. Trimit maşina pe la şapte.

— Ai fi foarte drăguţ. La revedere, Charles.

Toria de-abia îl putu privi, apoi se duse la fereastră, îşi trecu picioarele peste pervaz şi sări jos, în grădină. Porni printre straturile neîngrijite de flori, către parc. Charles o urmări cu privirea apoi se întoarse alături de ceilalţi.

— Trebuie să plec, îi spuse lui Lettice.

Ea se ridică şi îl luă de braţ.

— Te conduc. Ne faci nişe vizite atât de scurte, încât nici nu apucăm să te vedem bine.

— Am venit aici de mai multe ori decât vreau să număr, numai săptămâna asta, zise Charles doar de dragul de a spune ceva.

Lettice tocmai voia să-i răspundă, dar chiar în acel moment gemenele îşi dădură seama că Charles vrea să plece şi veniră în fugă.

— Oh, Charles, nu pleca. Mai stai puţin.

Veniră după el în hol şi uitaseră de gramofon, dar Toria încă îl mai auzea în timp ce se îndepărta de casă prin grădină. Gemenele puseseră melodia „Într-o zi inima mi se va trezi" şi Toria se întreba amar, pe fondul acestei melodii, de ce unii vor neapărat să li se trezească inima. Dacă aceasta era dragoste, atunci era foarte asemănătoare iadului. Toată această senzaţie nenorocită, de tortură, îi devenise aproape insuportabilă.

De ce — se întreba, aşa cum se mai întrebase de multe alte ori — de ce îi spusese Michael că o iubeşte? Îşi făcuse griji pentru el şi mai înainte, dar nu existase această agonie — voia din tot sufletul să-l ajute şi ştia

că nu poate face nimic. Îşi aminti cum crezuse că într-o zi se va îndrăgosti şi cum refuzase bărbat după bărbat pentru că ştia că sentimentele care le avea pentru ei, chiar dacă erau unele de afecţiune, nu erau dragoste.

Acum se întreba dacă nu fusese tot timpul îndrăgostită de Michael şi nu ştiuse, sau dacă sentimentul pe care-l avea pentru el nu era dragoste ci altceva, destul de diferit, pentru care nu se inventase încă un cuvânt. Dar bineînţeles că era dragoste! Durerea de a fi ars pe dinăuntru, de a fi consumat de propriile simţăminte. Dragoste era atunci când simţeai că poţi face orice sacrificiu pentru celălalt.

Acum se întreba dacă era într-adevăr un sacrificiu că se mărita cu Charles. Nu ar fi fost orice altă existenţă mai bună decât viaţa ei din ultimele săptămâni? Şi apoi, cu strângere de inimă îşi dădu seama că mărităndu-se cu Charles trebuia să-l părăsească pe Michael pentru totdeauna, să plece de lângă el, să-l uite.

Ceva din ea se pierdea, rămânea afară în frig, abandonat pentru totdeauna. Nu ştia ce era, ştia doar că era o parte din ea şi nu şi-o putea redobândi.

Îl văzu pe Michael venind către casă. Hoinărea prin parc, exact aşa cum se aşteptase, cu capul descoperit, cu un băţ în mână cu care lovea tufele pe lângă care trecea. Parcă mânuia feroce o spadă. Toria nu se putu abţine să nu zâmbească, fiindcă exteriorizarea aceasta violentă a sentimentelor, nevoia lui de acţiune, erau atât de caracteristice pentru Michael.

Michael o zări. Îl văzu ratând o lovitură uşoară cu băţul. Îşi îndreptase umerii şi îşi dăduse capul pe spate cu un aer de bravură. Se grăbi către el, alergând de-a binelea pe ultimii paşi. Se sili să-i vorbească liniştită, să pară degajată.

— Ai întârziat îngrozitor de mult la dejun, dar bănuiesc că doamna Fergusson ţi-a păstrat ceva.

— Am luat dejunul.

Cuvintele, inofensive în sine, erau rostite agresiv. Toria simţi că o gheară rece îi cuprinde inima.

— Unde? întrebă deşi bănuia răspunsul.
— La familia Butler.
— Deci ai fost acolo până la urmă?
— Ţi-am spus că mă duc.

Se lăsă o tăcere lungă şi, aproape instinctiv, Toria se întoarse şi porni alături de el. Vedeau castelul în faţă, cu crenelurile sale urâte profilate pe cerul palid.

— Ei bine, spuse Michael în cele din urmă. M-am logodit.

— Şi eu, replică Toria. Mă mărit cu Charles.

CAPITOLUL 4

Toria stătea în dormitor şi se privea în oglindă. În spatele ei, aruncată pe un scaun, gata de a fi îmbrăcată, era rochia de mireasă. Voalul era aşezat pe capătul patului, aşteptând să fie aranjat sub o diademă scânteietoare de diamante, aflată în cutia sa de catifea albastră pe măsuţa de toaletă.

Îşi privi faţa de parcă nu şi-ar mai fi văzut-o niciodată; totuşi, în realitate nu şi-o vedea, ci o mie de alte chipuri — le vedea, le auzea vocile şi încerca, aşa cum o făcuse mereu în ultimele săptămâni, să înţeleagă ce spun şi să le dea un sens coerent înainte de a fi înecate în tumultul propriei sale inimi.

Era obosită, disperat de obosită şi epuizată. Avusese prea multe de făcut, prea mult de gândit, şi mai ales prea mult de simţit. Acum tânjea după un singur lucru — să doarmă, un somn adânc şi fără vise care s-o facă să uite de ea şi de toţi ceilalţi. Nu putuse dormi în ultimele trei săptămâni şi stătuse trează noapte după noapte până când simţise că nu mai poate rezista, aşa

că îl chemase pe doctorul bătrân care se ocupase de ea şi de gemene încă de la venirea lor pe lume.

— Nu poţi să dormi, hm? zise el iscodind-o pe Toria prin ochelarii cu ramă da baga care-l făceau să semene cu o bătrână bufniţă înţeleaptă. Este din cauza vieţii ridicole pe care o duci. Prea mult dans, prea puţin aer proaspăt, şi mâncare insuficientă. Uite cât eşti de slăbănoagă! Dacă mai continui aşa, o să-ţi pierzi frumuseţea.

Era mai degrabă o glumă decât o ameninţare şi Toria zâmbi. Totuşi, ştia că acesta era adevărul. Era prea slabă. Hainele îi cădeau de pe ea, dar din fericire trusoul fusese făcut pentru noile măsuri.

Cât de mult detesta noile haine în care va trebui să stea ore întregi şi datorită cărora avusese de îndurat discuţii nesfârşite, lungi şi animate. Dar acestea, ca tot restul, făceau parte din preţul pe care îl avea de plătit fiindcă se mărita cu Charles. Îşi aminti cu un zâmbet strâmb cum îşi imaginase că se vor putea căsători repede şi fără vâlvă. Charles crezuse la fel, şi se dusese chiar în ziua logodnei să obţină o autorizaţie specială. Cât de orbi fuseseră crezând că aşa ceva era posibil! Timp de două, aproape trei zile, făcuseră planuri pentru o nuntă discretă, fără alţi participanţi în afara membrilor familiei.

— N-o să am nici măcar o rochie albă, le spuse Toria gemenelor dezamăgite. Ar însemna doar bani aruncaţi.

— Ai putea s-o transformi după aceea într-o rochie de seară, spuse Xandra cu simţ practic.

— Întotdeauna s-ar simţi mirosul de lămâiţă, protestă Toria. Şi am văzut eu rochii de mireasă chipurile transformate. Orice le-ai face după aceea, tot arată ca şi cum ţi-ai uitat voalul acasă. Nu, am să mă îmbrac foarte simplu, într-o rochie comodă de călătorie. Charles zice că plecăm undeva în luna de miere.

Fusese capabilă să vorbească normal şi cu bun simţ despre asta, deşi tot timpul se întreba dacă într-adevăr

este posibil să-şi realizeze intenţiile. Îl ajuta sau nu pe Michael? Aceasta era întrebarea care-i revenea mereu în minte.

Apoi, în a treia zi totul se schimbă. Telefonul sună când erau la masă. Olga se duse să răspundă, deoarece gemenele făceau de obicei cu schimbul ca să răspundă la telefon, ceilalţi fiind prea leneşi ca să se mişte.

— E pentru tine, Toria, strigă Olga prin uşa sufrageriei. Cineva de la *Evening Standard.*

— *Evening Standard,* repetă Toria. Ce-o fi vrând?

Se duse la telefon.

— Este adevărat, rosti o voce în receptor, că v-aţi logodit cu vicemareşalul de aviaţie Charles Drayton?

Toria ezită. Ura minciunile, dar în acelaşi timp nu dorea ca presa să afle de logodna lor înainte de a fi anunţată în *The Times*. Ea şi Charles hotărâseră să-şi anunţe logodna şi căsătoria în acelaşi timp. Era mai simplu aşa.

— V-aş mai putea spune, continuă vocea de la celălalt capăt al firului, că am luat deja legătura cu vicemareşalul, la Ministerul Aviaţiei, şi dumnealui, fără să nege logodna, ne-a cerut să vă telefonăm dumneavoastră.

Era inutil să mai încerce să ascundă adevărul, aşa că Toria capitulă.

— Suntem logodiţi, dar nu vrem să facem public încă acest lucru.

— Şi vă veţi căsători curând? întrebă vocea.

— Ne vom căsători fără mare pompă. N-am hotărât încă data, răspunse Toria.

Peste cinci minute lăsă jos receptorul plictisită.

— Asta a fost, spuse familiei în sufragerie. Cum credeţi că a aflat presa că ne-am logodit? Precis or să publice ştirea diseară şi apoi vom fi inundaţi de tot felul de cunoştinţe care or să ne întrebe dacă pot fi invitate la biserică.

— Nu-mi pot permite să organizez o recepţie, interveni lord Lynbrooke.

Întotdeauna era greu de ştiut dacă el asculta ce se discuta. Părea să se mişte permanent într-o lume a sa, dar acum auzise ce vorbeau fetele.

— Ştiu, tată, zise Toria. Ne-am făcut socoteala că n-or să fie mai mult de douăzeci sau treizeci de persoane. Charles zice că o să aducă o ladă de şampanie şi că asta ar trebui să ajungă pentru toată lumea.

Nici nu bănuiau atunci ce bombă avea să explodeze deasupra lor!

Evening Standard publică chiar în acea seară ştirea logodnei lor. Inseraseră o fotografie a Toriei, arătând foarte încântătoare într-o rochie Hartnell pentru care pozase în sezonul anterior, şi una a lui Charles la ultima investitură la palatul Buckingham. Erau o grămadă de paragrafe despre amândoi, şi acesta era doar începutul. Ziarele de dimineaţă preluară povestea cu repeziciune. Pentru prima dată, Toria îşi dădu seama că se mărita cu un erou naţional, un bărbat ale cărei fapte de război îl aduseseră în primul rând al celor care erau aproape veneraţi pentru vitejia lor.

Ea însăşi fusese răsfăţata rubricilor mondene de când „ieşise“ în societate. Era plăcut să citească despre cât de frumoasă şi strălucitoare era, dar nu prea plăcut să-şi dea seama că ziarele puseseră în mişcare o avalanşă pe care ea şi Charles nu aveau cum s-o oprească.

Castelul fu asediat de fotografi, reporteri şi admiratori. Pe lângă porţi era întotdeauna o mulţime de spectatori, şi gemenele declarară că unii chiar dormeau acolo în speranţa de a prinde un loc în faţă la coada de dimineaţă.

Lui Charles îi era imposibil să iasă de la Minister fără a trece printr-o mulţime de tineri care-i cereau autograful; după douăzeci şi patru de ore de răspuns la telefon, Toria îl decuplă. Dar nu puteau evita în nici

un fel să fie în centrul atenţiei. Unul din cei mai faimoşi creatori de modă din Londra, pentru care Toria pozase în mai multe ocazii, se oferi să-i dea rochia de nuntă şi mare parte a trusoului. O modistă, ale cărei creaţii originale o aduceau inevitabil pe Toria în primele pagini ale ziarelor la fiecare început de sezon, insistă să-i ofere toate pălăriile. Primi şi alte contribuţii de la alte firme, şi Toria avu în final sentimentul că ar trebui să le tipărească lista şi să o distribuie la nuntă ca pe un program de teatru.

Deveni evident că nu aveau nici o şansă să se bucure de o ceremonie discretă. Naşul Toriei, de a cărui existenţă uitase de mulţi ani dar care din întâmplare era episcop, îi scrisese spunând că ar dori să-i căsătorească. Mama lui Charles, care până atunci se ţinuse în umbră, telefonă şi-i spuse că în împrejurările date îi era imposibil să nu invite cel puţin o sută de prieteni şi rude.

Nu o dată Toriei îi veni să fugă şi să dispară, dar ştia că era imposibil. O persoană care părăsise familia era de ajuns. Michael dispăruse şi nimeni nu ştia unde plecase, şi aceasta, împreună cu tot restul, făcuse castelul aproape de nesuportat.

Era destul de rău că avea de îndurat atâta tevatură, atâtea comentarii şi felicitări şi urări de bine, fără a mai trebui să fie copleşită de nelinişte pentru ceea ce se întâmplase cu Michael. Era stilul lui, îşi spuse Toria cu amărăciune, să sporească îngrijorarea tuturor plecând fără un cuvânt de explicaţie şi fără să trimită măcar un rând prin care să le dea de ştire că e bine.

Susan Butler venise la castel, ceruse s-o vadă pe Lettice şi când aflase că Michael a dispărut, izbucnise într-un potop de lacrimi deplasate. Toria intrase pe neaşteptate în cameră tocmai atunci şi fusese silită să asculte povestea amară a nenorocirii lui Susan.

Michael venise la ea acasă, povesti ea, şi o ceruse în căsătorie. Ea acceptase cu promptitudine, deoarece îl iubea dintotdeauna. El plecase după dejun, lăsând-o

să comunice ea vestea părinţilor. Aceştia nu fuseseră deosebit de încântaţi fiindcă ştiau foarte bine că Michael n-avea un ban şi nici un fel de slujbă. Dar n-aveau de gând să stea în calea fericirii singurului lor copil, şi nu era nici o îndoială că Susan era fericită, ba chiar extaziată. După câteva obiecţiuni plăpânde, fuseseră de acord cu logodna şi Susan îl sunase pe Michael la castel, îmbătată de succes; dar Michael îi răspunsese scurt, frizând grosolănia. Îşi dăduse seama că era dat peste cap, dar el nu voise să-i spună motivul.

— A fost ca şi cum, declară ea patetic, nu l-aş mai fi interesat.

Michael închisese înainte ca ea să termine ce avea de spus, şi chiar a doua zi dimineaţă Susan primise de la el un bilet mâzgălit în grabă, în care scria că a rupt logodna. Nu-i venea să creadă că fericirea ei se sfârşise atât de curând. Se gândise că era o greşeală la mijloc şi îl sunase pe Michael, doar ca să afle că a părăsit castelul şi nimeni nu ştia încotro se dusese.

Lettice era la fel de derutată de dispariţia lui, şi aproape la fel de isterică precum Susan, dar Toria nu interveni. Nu spusese nimănui ceea ce se întâmplase când îi ieşise în întâmpinare în ziua în care se logodise cu Charles. Parcă-i vedea şi acum faţa, cum se oprise brusc şi, apucând-o de umeri o răsucise spre el.

— Nu vorbi prostii, îi zise. Cred că nu ştii ce spui.

— Ba da, îi răspunse Toria. I-am promis lui Charles că mă căsătoresc cu el.

Michael se holbase la ea şi apoi faţa îi pălise, ca şi cum ar fi primit o lovitură.

— Dar, Michael, nu înţelegi? E singurul lucru de făcut. Tu ai spus că o să pleci, dar asta-i ridicol. N-ai unde să te duci. Îmi place Charles şi e teribil de bogat. O să te ajute, o să ne ajute pe toţi.

Vocea i se stinsese. Îi era imposibil să continue să vorbească atunci când Michael se uita aşa la ea. După o clipă, el îi eliberă umerii.

— Tâmpita naibii, îi zisese. Ţi-am spus doar că mă logodesc. De ce te-ai băgat?

— Dar nu m-am băgat, spusese Toria într-un efort patetic de a-şi apăra demnitatea. Nu poţi să te însori cu Susan şi ştii foarte bine asta. Susan reprezintă tot ce deteşti mai mult. O s-o nenoroceşti şi o să fii şi tu profund nenorocit.

— Tu crezi că o să fii mai fericită cu dobitocul ăla înfumurat? întrebase Michael.

Toria tăcu un moment. Ştia că pe Michael îl jignea ceea ce îşi închipuia el că ar fi aerul de superioritate al lui Charles. Voia să-i ia apărarea lui Charles, dar voia de asemenea să-şi aleagă cu grijă cuvintele ca să nu-l înfurie pe Michael şi mai mult. Dar el nu-i dăduse timp.

— Foarte bine, atunci, zisese furios. Du-te şi sacrifică-te, dacă aşa vrei. Îţi place să faci pe martira, asta e. Oricum, o să ai bani dacă nu altceva, dar pe mine să nu mai contezi.

Din nou nu-i răspunsese şi, în timp ce ezita în căutarea cuvintelor, conştientă că ochii i se umpleau de lacrimi şi i se pusese un nod în gât, Michael plecase de lângă ea, îndreptându-se cu paşi mari spre castel.

— Michael, aşteaptă-mă! strigase în urma lui, dar el nici măcar nu întorsese capul.

Din cauza lacrimilor care o năpădiseră orbind-o complet, nu putuse să-l prindă din urmă. După câteva minute, abandonase urmărirea şi se aşezase pe o buturugă dând frâu liber lacrimilor. De-abia peste vreo oră se întorsese la castel, ca să afle că Michael a plecat fără să fie văzut de nimeni. Mai târziu descoperi că din dormitorul lui lipseau o pijama desperecheată şi o jachetă de tweed.

La început numai Toria a fost tulburată de dispariţia lui Michael, dar n-a lăsat să se vadă. Ceilalţi erau învăţaţi cu toanele lui şi, când nu venea la cină îşi spuneau că lucrează sau este prost dispus. Dar când a doua zi, la micul dejun, Xandra îi informă pe toţi că în patul lui Michael nu se dormise, Lettice începu să-şi facă şi ea

griji. Lord Lynbrooke îşi dădu seama că nepotul lui plecase de acasă de-abia peste două zile, iar doamna Fergusson a fost aceea care a luat toată afacerea în modul cel mai prozaic.

— Nu-ţi mai face griji, îi spuse ea lui Lettice. Domnul Michael n-o să se ducă prea departe dacă nu găseşte ceva de mâncare. Bărbaţii sunt toţi la fel — până la urmă se lasă conduşi de stomac. Dacă i-e foame o să vină acasă, iar dacă nu — poţi fi sigură că a găsit pe undeva o masă bună pe care să-şi ţină coatele.

Toria simţea că toată lumea ar fi fost mult mai tulburată dacă nu ar fi fost toată zarva din jurul nunţii ei. Drept urmare, pe la sfârşitul săptămânii se părea că ea era singura persoană care ardea de nerăbdare să primească o veste de la Michael. În fiecare dimineaţă căuta înfrigurată printre plicurile aduse de poştaş, în speranţa că va găsi măcar un bileţel de la el din care să afle că e bine. Dar nu găsea nimic altceva decât sute de scrisori de felicitare şi încă şi mai multe oferte de la magazine, fabrici şi agenţii de turism.

— Îmi pare rău că a ieşit aşa, îi spuse Charles găsind-o cu un vraf de scrisori nedesfăcute în poală şi având alături o stivă de pachete cu cadouri de nuntă pe care nici unul din ei nu le dorea.

— Nu cred că e vina vreunuia dintre noi, zise Toria. Se pare că alergăm umăr la umăr pentru votul popular. Charles, ce dezagreabil este publicul britanic atunci când devine sentimental!

Îi dădu un teanc de scrisori de la admiratori care, după cum spunea, o îngreţoşau. El le luă şi le înmână secretarului.

— Hai să mergem la Londra să cinăm, îi sugeră peste o săptămână, după ce detaşase un secretar la castel şi Toria renunţase de a se mai lupta personal cu corespondenţa zilnică.

Toria clătină din cap.

— Ce rost are? Ultima dată când am ieşit în Londra n-a fost posibil să mănânc sau să vorbim liniştiţi. A fost mai obositor decât dac-am fi stat aici.

— Ar trebui să fugim, spuse Charles, dar nici asta nu putem din cauza părinţilor care ne-ar dezaproba.

— Şi nici unul dintre noi n-am putea spune că nu avem astfel de părinţi.

Toria avea dreptate. Cu siguranţă, nu exista vreo dezaprobare. Lordul Lynbrooke, de când îşi dăduse seama cât de bogat era viitorul său ginere, era mai mult decât încântat de perspectiva de a scăpa de fiica lui. Mama lui Charles, deşi era o persoană destul de reţinută în general, îi spusese Toriei cu o notă de sinceritate profundă în glas, că întotdeauna sperase că îşi va plăcea nora şi că nu putea fi mai mulţumită de alegerea fiului său.

Doar dacă ar fi avut veşti de la Michael, se gândea Toria, poate chiar ar fi putut fi fericită! Dar gândul la el plutea în jurul ei ca un nor, stricând totul; chiar şi plăcerea pe care i-o făcea amabilitatea şi bunătatea lui Charles faţă de familie. Reuşea să evite să se gândească la Charles altfel decât ca la un binefăcător. Îl săruta pe obraz la venire şi la plecare; dar erau rareori singuri, şi când erau, Toria se simţea mult prea obosită şi nu făcea decât să-şi pună capul pe umărul lat al lui Charles şi să închidă ochii.

Doar o singură dată el fusese mai posesiv, şi asta se întâmplase într-o seară când se întorceau împreună de la Londra cu maşina. Deşi ea nu îşi dădea seama, arăta deosebit de frumoasă şi foarte eterică într-o rochie de dantelă neagră care o făcea să pară că ar putea începe să plutească în orice moment.

Charles o înconjurase cu braţele şi gura lui i-o căutase flămândă şi posesivă pe a ei.

— Toria! îi şopti. Te iubesc! Te rog, iubeşte-mă puţin!

Toria simţise intensitatea tonului său şi îşi zisese că era momentul — să-i răspundă cumva, să fie drăguţă cu el, să-i arate recunoştinţa pentru tot ce făcuse, pentru

tot ce dăduse el familiei. Dar propria epuizare părea s-o împiedice. Nu gândul la Michael era cel care n-o lăsa să-i răspundă, ci o profundă oboseală fizică. Nu putea să-l sărute pe Charles, nu putu decât să-şi întoarcă faţa de la el şi să şi-o ascundă în umărul lui.

Cu o surprinzătoare intuiţie, el îi înţelese starea. Nu mai spuse nimic, doar o ţinu în braţe mai strâns până când, înainte de a lăsa în urmă luminile Londrei, Toria adormi.

Se trezi când ajunseră la uşa castelului.

— Am adormit? întrebă ea. Oh, Charles, îmi pare atât de rău. Mă tem că am fost foarte plictisitoare în seara asta, dar sunt teribil de obosită.

— Ştiu că eşti, îi replică el. Du-te la culcare, draga mea, şi dormi bine. O să-ţi telefonez mâine dimineaţă.

Nu făcu nici o încercare să intre. Nu încercă să o sărute din nou în faţa şoferului. Doar îi ridică mâna la buze şi o privi în timp ce deschidea şi închidea apoi uşa de la intrare, înainte de a se întoarce la maşină şi de a porni înapoi spre Londra.

Dar Toria fu incapabilă să doarmă. Stătu trează în pat, acuzându-se că îi înşela aşteptările lui Charles, exact aşa cum i le înşelase şi pe ale lui Michael.

— Sunt o ratată, îşi spuse cu voce tare şi cuvântul păru să-i reverbereze în minte. Parcă îl auzea pe Michael spunând asta despre el, şi apoi despre ea însăşi. Avea să vină înapoi după nuntă? Nu se punea problema că n-ar fi ştiut când este, pentru că fiecare ziar anunţase data şi în multe din ele apăruse până şi fotografia bisericii parohiale Lynbrooke.

Era ceva înduioşător de simplu, i se spusese publicului, în faptul că Charles şi Toria aleseseră să se căsătorească în micul edificiu de piatră cenuşie care fusese construit odinioară pe domeniul Lynbrooke, şi nu în una din bisericile la modă din Mayfair.

— Nu ştiu ce văd ei atât de simplu, remarcă Lettice citind cu voce tare din ziare în ziua dinaintea nunţii. Or să fie atâţia episcopi şi clerici, că de-abia o să ai loc

să te mişti. Biserica va fi înţesată cu toată lumea din Mayfair, şi dacă trebuia să-ţi plăteşti rochia te-ar fi costat pe puţin două sute de lire.

— Şi pentru a încununa totul — ăsta-i cuvântul cel mai potrivit, replică Toria — sora bunicii, pe care o credeam moartă de ani de zile, insistă să port diadema ei. Zice că mi-o va lăsa mie prin testament, dar îmi face plăcere să apar cu ea de ziua nunţii. Doar o nuntă simplă şi liniştită, Lettice, cu diamante de trei mii de lire scânteind pe capul meu!

— Ce-ar mai râde Michael! spuse Lettice pe neaşteptate, şi Toria se simţi cuprinsă de o durere adâncă.

Da, Michael ar râde, îşi spuse în timp ce se privea în oglindă, tânjind după prezenţa lui cum nu tânjise niciodată. Ar fi fost atât de familiar şi reconfortant să-l vadă pe Michael bătându-şi joc de toate pregătirile elaborate, de armata de florari de jos care transformau camerele vechi şi prăpădite în adevărate coşuri cu flori, astfel încât nimeni să nu vadă cât de dărăpănat şi sărăcăcios era castelul de fapt.

Bucătăria şi cămara fuseseră preluate de furnizori, care se uitau cam de sus la plita nu foarte curată şi instrumentele neadecvate ale doamnei Fergusson. În faţa uşii de la intrare, era un covor roşu şi zeci de chelneri aşteptau, arătând mai impunători decât însuşi episcopul. „Da, Michael ar râde", se gândi Toria. Ar râde şi de rochia ei sofisticată, şi totuşi destul de simplă, din satin alb, cu broderia sa cu perle şi diamante.

Charles sugerase ca ea să aibă un buchet de crini; îşi privea acum buchetul aşezat pe scaun şi chiar în acelaşi timp vedea ochii lui Michael şi parcă îl auzea spunând ironic: „Înduioşător de tradiţional, draga mea."

„Nu era cinstit", se gândi Toria deodată. De ce trebuia să fie obsedată de Michael? Totuşi, prin absenţa lui reuşise să creeze o atmosferă din care ea nu putea scăpa. Scaunul lui gol la masa din sufragerie, coridorul care ducea la atelierul lui, uşa de la dormitorul lui, pălăria lui veche din fetru care atârna încă în cuierul

din hol — erau toate acolo, obsedând-o şi torturând-o astfel încât nu putea scăpa de ele sau de el oricât de mult încerca.

„E timpul să mă îmbrac“ îşi spuse Toria.

Se ridică din faţa oglinzii, privirea căzându-i pe noua trusă de toaletă, unul din multele cadouri pe care i le dăduse Charles. Era încrustată cu aur, iar monograma ei era alcătuită din diamante micuţe. „Atât de bogat“, ar fi bombănit Michael, dar în acelaşi timp i-ar fi plăcut trusa. Era de bun gust, îşi spuse Toria. Traversă obosită camera şi-şi luă rochia de mireasă. Chiar atunci Lettice intră în cameră.

Era îmbrăcată într-o rochie şi un pardesiu, ambele noi, de culoare roşie, care se potriveau bine cu frumuseţea ei întunecată. Dar cu toate că hainele erau noi, nu fuseseră scumpe, şi Toria îşi dădu seama cu o strângere de inimă cât de rău arătau în comparaţie cu hainele ei ultra-elegante şi ultra-scumpe. Dar ei i se dăruise trusoul, pe câtă vreme pentru ca Lettice şi gemenele să aibă haine noi la nuntă, strânseseră toţi banii pe care-i putuseră găsi.

Gemenele doriseră să fie domnişoare de onoare, dar Toria se împotrivise la început, când încerca să păstreze nunta simplă şi discretă; iar după aceea păruse o nebunie să mai adauge şi asta pregătirilor care deveneau din ce în ce mai elaborate şi mai fantastice cu fiecare zi care trecea. Lăsase până şi alegerea rochiilor fetiţelor în seama lui Lettice şi acum, când ele năvăliră în cameră, le privi uluită.

Amândouă purtau haine de catifea albastră, iar pe cap aveau berete micuţe făcute tot din catifea şi garnisite cu blană de hermină. Toria nu pozase atât timp la cele mai bune case de modă fără să poată recunoaşte dintr-o privire îmbrăcămintea scumpă, şi, în momentul în care se uită la hainele gemenelor, ştiu perfect de bine că nu fuseseră cumpărate din mica sumă de bani pe care i-o dăduse lui Lettice special pentru acest scop.

— De unde aveţi hainele astea şi cine le-a plătit? le întrebă Toria.

Gemenele ţipară încântate.

— Sunt o surpriză. Sunt nemaipomenite, nu-i aşa? Oh, Toria, spune că-ţi plac!

— De unde aţi avut bani? întrebă Toria, dar gemenele ţipară din nou aproape la unison.

— Te lăsăm să ghiceşti.

— Charles, desigur, spuse Toria repede, şi ştiu că a ghicit înainte ca vocile lor să încuviinţeze în cor.

I se păru că aude din nou vocea lui Michael spunând: „V-a cumpărat pe toţi, nu-i aşa? N-o să mai fie familia ta, ci a lui".

De-abia atunci văzu blana de pe braţul lui Lettice. Era un guler de sobol, exact ceea ce-şi dorise Lettice întotdeauna pentru a-şi pune în evidenţă frumuseţea întunecată. Tot Charles! Nu exista nici o limită a banilor cheltuiţi de el? Toria îşi puse întrebarea şi deodată îşi urî trusa de toaletă, haina de vizon din şifonier, ceasul brăţară cu diamante care aştepta în cutia de pe măsuţa de toaletă ca ea să şi-l prindă în jurul încheieturii.

Bani, bani, bani! Şi Michael o pierduse pe ea din cauza lor. Michael — pe care îl iubea şi care o iubea.

Simţea că se înăbuşă, dar nici Lettice şi nici gemenele nu păreau să observe. Vorbeau despre Charles, despre ce le dăruise, despre ce le promisese. Charles, Charles! Numele lui venea atât de uşor pe buzele lor.

Toriei îi veni deodată să ţipe, să le întrebe dacă îl uitaseră pe Michael, dacă el dispăruse din gândurile lor peste noapte, dacă toţi anii în care locuiseră împreună puteau fi şterşi atât de uşor. Lettice îl adorase, era sigură de asta, şi totuşi acum se foia în faţa oglinzii cu cadoul lui Charles drapat în jurul umerilor.

— E atât de moale, spunea ea. Cred că sobolul are cea mai frumoasă blană, nu-i aşa, Toria?

Toria nu răspunse. În schimb, îşi puse pe ea vechea rochie de casă din lână, uzată şi roasă, dar reconfor-

tantă într-un fel. Era ca un vechi prieten. O purtase acasă ani de zile, păstrându-şi îmbrăcămintea mai elegantă pentru ocaziile când ieşea în oraş.

Gemenele şi Lettice nu-i dădură atenţie, aşa că deschise uşa dormitorului şi porni pe coridor. În capăt era o uşă îmbrăcată în postav verde care ducea spre aripa camerei copiilor. Dincolo de ea se afla şi camera lui Michael.

Toria ajunse la ea şi intră. Era o cameră îngustă, cu un pat într-un colţ şi un scrin vechi care ocupa aproape tot spaţiul. Pe pereţi erau fotografii înrămate, cu grupuri de elevi printre care era şi Michael. Mai erau câteva instantanee din timpul războiului, cu piloţi alături de aparatele lor, şi fotografia unui avion de vânătoare german prăbuşindu-se în flăcări. Camera era goală şi austeră, dar Toriei i se păru deodată atât de patetică, încât îi veni să se aşeze pe patul tare şi îngust şi să plângă.

Camera lui Michael. În ea îşi ţinea singurele lucruri pe care le avea. În camera aceasta se întorcea la începutul fiecărei vacanţe şi o părăsea la sfârşitul ei ca să se întoarcă la şcoală. Era a lui, şi lucrurile lui personale erau atât de puţine, încât aproape le puteai număra pe degetele de la o mână. Cravaşa din colţ, aşezată alături de o rachetă de tenis. Fuseseră cadouri, îşi aminti Toria, de la tatăl ei. Pe rafturi erau câteva cărţi frumos legate pe care Michael le primise la şcoală drept premii, şi o colecţie de romane poliţiste zdrenţuite despre care el pretindea că sunt singura lectură care-i place.

Nu era adevărat, desigur. Michael era cultivat. Era singura persoană din familie care reuşise să citească mare parte din cărţile bibliotecii mari de la parter. Dar el voia să-şi simplifice viaţa sub toate aspectele. Deoarece nu-şi putea permite să cumpere cărţi, se prefăcea — la fel ca şi cu alte lucruri — că îi plăcea ceea ce era mediocru. Nu voia să se creadă că tânjea după ceea ce era bun şi scump.

— Bietul Michael! şopti Toria, dar apoi îi trecu prin minte că Michael ar fi râs de ea dacă ar fi văzut-o.

I-ar fi fost foarte uşor să se distreze pe seama ei, cum stătea acolo în vechea ei rochie ponosită, gândindu-se la omul care ieşise din viaţa ei. Şi totuşi a făcut el asta? Toria se mărita cu Charles pentru un singur motiv, şi anume fiindcă aşa credea că l-ar putea ajuta pe Michael, şi iată că el nu era acum aici ca s-o vadă.

Îi venea să ţipe, să plângă, să dea de ştire întregii lumi că Michael lipsea şi trebuia găsit. Cum se putea ea mărita dacă Michael nu era aici ca s-o vadă? Cum putea fi schimbat sau aranjat ceva în viaţa ei fără aprobarea sau dezaprobarea lui Michael?

„Am devenit isterică" îşi spuse Toria şi ieşi din cameră trântind uşa după ea.

Trecu înapoi spre coridorul principal şi le auzi pe gemene strigând-o.

— Toria, Toria, unde eşti? O să întârzii la nuntă dacă nu te grăbeşti.

Se întoarse încet în camera ei. Îşi simţea picioarele grele şi trebuia să depună efort ca să le mişte.

— N-o să întârzii, spuse mecanic.

Lettice o privi, încetând deodată să se mai admire în oglindă.

— Toria, eşti palidă. Vrei nişte coniac sau altceva?

— N-am nimic, răspunse Toria.

— Doamna Fergusson a zis că nici nu te-ai atins de micul dejun, spuse Xandra. Dar a mai zis că aşa sunt toate miresele. Din cauza emoţiilor. Sunt nişte sandviciuri delicioase pe bufet. Eu şi Olga am mâncat câte zece, nu-i aşa, Olga? Şi pe urmă ne-a spus un chelner să nu mai luăm. Eu am crezut că e dreptul nostru, din moment ce a plătit Charles, dar chelnerul era atât de impunător, încât n-am putut să mai zicem nimic.

— Nu vreau să mănânc nimic, zise Toria.

— Să-ţi aducem o ceaşcă de ceai? sugeră Olga. Nu trebuie să leşini, Toria. Îţi dai seama ce vâlvă ar face ziarele dacă ai leşina la nuntă?

Toria îi zâmbi Olgăi. În ciuda faptului că era mult mai tăcută decât Xandra, Olga era adeseori cea mai practică dintre ele.

— Cred că un ceai mi-ar prinde bine, zise Toria mai mult ca să le facă plăcerea gemenelor şi nu pentru că l-ar fi vrut într-adevăr.

— Ţi-l aducem imediat, zise Xandra, şi crezi că are ceva dacă spunem că vrei şi nişte sandviciuri? Pentru că dacă nu le vrei, le-am putea mânca noi.

— Cred că n-are absolut nimic, spuse Toria.

— Atunci aşa o să facem, zise Xandra. Haide, Olga.

Fugiră din cameră arătând incredibil de drăguţe în hainele lor elegante. Toria se întoarse spre Lettice.

— Să stai cu ochii pe Olga, îi zise. O să-şi distrugă sănătatea dacă nu avem grijă. Ţi-am spus că am găsit-o dormind într-un sac vechi acum câteva nopţi, fiindcă era lucrul care se asemăna cel mai mult cu o cămaşă de penitenţă?

— Dar pentru ce Dumnezeu se pedepsea Olga? întrebă Lettice.

Toria ridică din umeri.

— E o adevărată expertă în a găsi păcate în cele mai neaşteptate lucruri, îi răspunse. Fără îndoială că o să vrea să se roage în genunchi toată noaptea pentru că a fost prea lacomă la nuntă. Nu trebuie să râzi de ea, dar poţi să-i explici raţional.

— O să fac tot ce pot, zise Lettice, dar ştii că gemenele nu prea ascultă de mine.

— N-o să fiu plecată prea mult timp, spuse Toria.

Ar fi vrut să nu plece deloc. Ar fi vrut să rămână acasă, şi viaţa să continue ca mai înainte. Ar fi vrut să dea timpul înapoi şi totul să fie la fel ca înainte de ziua în care Michael îi spusese că o iubeşte şi Charles intrase în viaţa ei.

Lettice îi întrerupse gândurile.

— Trebuie să te îmbraci, Toria. Nu mai sunt decât zece minute până când trebuie să plecăm la biserică.

Toria oftă.

— Foarte bine. Vrei să mă ajuţi?

Nu întârziase decât câteva minute, şi când coborî scara ridicându-şi uşor poalele rochiei de satin în jurul gleznelor şi diadema cu diamante scânteind deasupra vălului delicat de dantelă, se simţi ca şi cum interpreta un rol într-o piesă de teatru — o piesă pentru care nu făcuse nici o repetiţie şi căreia nu-i cunoştea finalul.

Tatăl ei o aştepta în hol. Lord Lynbrooke era singurul din toată casa care refuzase să-şi facă haine noi pentru această ocazie. Haina pe care o cumpărase pentru propria sa nuntă era, după cum declarase ferm, perfectă şi pentru nunta Toriei. E drept că avea câteva găuri făcute de molii şi, deoarece contele slăbise de-a lungul anilor, îi atârna largă peste umeri. Totuşi, cu cravata sa gri, acul cu perlă şi vesta căptuşită, arăta destul de elegant. Doar Brandy şi Soda îl priveau cu ochi pizmaşi stând nenorociţi în coşurile lor, după ce li se spusese în termeni precişi şi fermi că nu erau doriţi la această ceremonie.

Nu exista pedeapsă mai mare pentru ei decât să fie lăsaţi acasă. Acum, în timp ce-şi urmăreau stăpânul plecând, îşi lăsaseră boturile pe labe iar urechile şi cozile li se pleoştiseră la unison, deznădăjduite.

Tot acel du-te-vino general din ultimele trei săptămâni nu contribuise la îmbunătăţirea calităţii drumului. Toria fu azvârlită dintr-o parte în cealaltă a maşinii peste hârtoape şi când ajunseră în sfârşit la porţile reşedinţei şi intrară pe drumul principal, fu nevoită să-şi îndrepte diadema în oglinda laterală a maşinii.

— Într-o zi va trebui să reparăm drumul, tată, altfel s-ar putea să îşi rupă careva gâtul până la urmă, în timp ce vizitează castelul.

— Charles mi-a vorbit despre asta, replică lord Lynbrooke. Ştie o substanţă nouă care se toarnă pe drum.

— Presupun că o va plăti el? întrebă Toria.

— Păi, dacă n-o face, n-o s-o putem pune, remarcă lord Lynbrooke.

Toria deschise gura să spună că, în acest caz, mai bine ar lăsa drumul aşa cum este, dar se răzgândi. Ce rost avea să argumenteze, şi oricum nu mai era timp pentru aşa ceva. Biserica era doar la câţiva zeci de metri în faţa lor.

Vedea deja mulţimea adunată în faţa bisericii, maşinile parcate de-a lungul drumului pe distanţă de aproape o milă, sutele de spectatori din jurul zidului curţii bisericii care-şi încordau gâtul încercând s-o zărească.

— Mă gândeam că unii dintre aceşti oameni ar fi putut avea şi altceva mai bun de făcut, remarcă lord Lynbrooke când şoferul coborî să deschidă uşa.

— Nu te mai gândi la asta, tată, n-are rost să te enervezi, spuse Toria ştiind foarte bine că atunci când tatăl ei extindea teoria asupra naţiunii, considerând că ţara se ducea de râpă deoarece nimeni nu muncea suficient, întotdeauna i se ridica tensiunea arterială.

Lord Lynbrooke mormăi ceva ca răspuns, dar ea nu-l auzi. În schimb fu orbită de blitzurile reporterilor şi speră doar ca zâmbetul să nu-i iasă în fotografii la fel de forţat cum şi-l simţea pe buzele rigide.

Se strecurară cu greu prin mulţime spre uşa bisericii, apoi trecu ceva timp până când cineva îi dădu de ştire organistului de sosirea ei. Coriştii îşi deschiseră cărţile şi în sfârşit se auzi orga. Toată lumea se întoarse s-o privească. Biserica era înţesată de lume. Nu mai fusese niciodată o asemenea paradă de pălării cu pene, haine de vizon şi garoafe albe.

Erau pe puţin zece cavaleri de onoare, toţi prieteni de-ai lui Charles, care, după cum îi explicase Toriei pe un ton de scuză, insistaseră să îl ajute odată ce fuseseră la război împreună cu el, sau merseseră la şcoală împreună. Toria trecu printre un număr parcă

nesfârşit de oameni tineri, chipeşi, îmbrăcaţi în haine uşoare, până când ajunse în sfârşit în faţa episcopului.

De-abia atunci deveni conştientă de faptul că Charles era lângă ea. Avu un impuls nesăbuit de a-şi strecura braţul sub al lui, de a se agăţa de el, să-i ceară să fugă de toată lumea. Se descurcase în atâtea situaţii grele, probabil că se putea descurca şi în aceasta. Apoi îşi dădu seama că începuse ceremonia. Îl simţi pe Charles luându-i mâna, şi degetele lui erau calde şi puternice, la fel de liniştitoare cum fuseseră în ziua aceea când stătea la fereastră şi plângea din cauza lui Michael şi el o ceruse de nevastă. Dădu răspunsul cuvenit la întrebarea episcopului, inelul îi apăru pe deget şi apoi înaintară ca să îngenuncheze în faţa altarului.

Gata. Se terminase. Era măritată. Un număr mare de oameni, pe care nu îi mai văzuse niciodată, o sărutară în sacristie şi apoi străbătu culoarul la braţul lui Charles în acordurile Marşului Nupţial al lui Mendelssohn. Afară, mulţimea striga urări de bine, se făcură alte fotografii, cineva îi puse un buchet de flori albe în mână. Plecară cu maşina înapoi la castel.

Charles nu spusese nimic, dar Toria era conştientă că o strângea tare de mână. Maşina coti pe aleea castelului şi Toria îşi retrase mâna din a lui Charles ca să-şi ţină diadema.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă el.

— Tata spune că o să pui să se repare drumul, zise Toria.

Chiar în timp ce vorbea îşi dădu seama că nu era lucrul cel mai potrivit care se cuvenea spus unui soţ imediat după căsătorie, dar cuvintele fuseseră rostite şi nu mai avea ce face. Se simţi deodată pierdută şi cuprinsă de teamă.

— N-am fost niciodată un marinar prea bun, remarcă Charles.

Toria râse. Era doar Charles, la urma urmei. De ce se speriase? De ce totul i se părea a fi atât de ireal?

— O să fiu o adevărată epavă când o să cobor din maşină, zise ea şi o altă zgâlţâitură o aruncă peste Charles.

El o înconjură cu braţul ca s-o susţină, şi-i spuse:

— Arăţi încântător, exact aşa cum am visat că vei arăta.

Vocea lui era adâncă şi gravă.

— Rochiile frumoase fac mirese frumoase, spuse Toria. Ştii că aveam de gând să mă mărit într-un costum de călărie.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, zise Charles. Am vrut să arăţi aşa în ziua nunţii noastre.

— Oricum, un lucru e sigur. O să avem o grămadă de fotografii de arătat la nepoţi, spuse Toria.

Simţea nota forţată a conversaţiei. Din fericire, ajunseră la castel şi un majordom se grăbi să le deschidă uşile.

Traversă holul urmată de Charles.

— O să primim lumea în camera de zi, spuse ea. Pot să treacă şi în bibliotecă şi în sufragerie.

În locul unde urmau să stea ea şi Charles era aranjat un morman uriaş de flori. Liliac, garoafe şi lalele albe aduse special din Olanda pentru această ocazie. Toria îşi aranjă rochia şi îşi trase voalul peste umeri.

— Acum suntem gata, zise. Le ia mult timp să ne urmeze.

— Cred că drumul acţionează ca un fel de baraj, spuse Charles.

În acel moment se auzi un motor foarte zgomotos apropiindu-se, apoi oprind lângă castel.

— Uite că a apărut totuşi cineva, spuse Toria.

— E o motocicletă, răspunse Charles.

— O fi vreun fotoreporter, zise Toria. Mă întreb de ce le ia atât de mult timp tatei şi gemenelor să se întoarcă de la biserică.

Chiar în timp ce vorbea auzi o voce în hol. Nu înţelegea ce spune, dar la auzul ei inima parcă îi stătu

în loc. Rămase cu ochii fixaţi asupra uşii. Aştepta cu răsuflarea tăiată.

Se auzi zgomotul unor paşi grei şi apoi, după cum se aştepta, Michael apăru în cadrul uşii. Purta un fâş vechi şi ponosit, părul îi era în dezordine şi avea faţa murdară. I se părea că nu are suflu. O privi lung şi apoi înaintă cu ochii aţintiţi asupra ei — văzând-o pe ea şi numai pe ea.

— Toria, spuse el, am câştigat la ping-pong. Cincizeci şi cinci de mii de lire!

Toria se simţi de parcă îi căzuse ceva în cap. Faţa lui Michael dispăru în întunericul care se lăsase brusc asupra ei şi ştiu că se prăbuşeşte. Întinse mâinile să se agaţe de ceva, dar nu găsi nimic. În timp ce cădea îşi auzi propria voce strigând disperată:

— Dar, Michael... este prea târziu... prea târziu...

CAPITOLUL 5

— Prea târziu! Oh, Michael, e prea târziu!

Toria putea auzi o voce ciudată, spartă, care părea să fie totuşi a ei, în timp ce ieşea din întunericul în care căzuse. Apoi o auzi pe Lettice:

— Nu ştie ce spune.

Toria deschise ochii. Era întinsă pe canapea şi câţiva oameni erau în jurul ei. O văzu întâi pe Lettice, apoi pe gemene, pe tatăl ei şi abia la urmă pe Charles care stătea puţin retras faţă de ceilalţi, cu ochii fixaţi pe faţa ei. Îşi puse mâna pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ai leşinat, replică Lettice. Ţi-am spus că e o nebunie să nu mănânci nimic înainte de a merge la biserică.

— Lasă vorba! Dă-i nişte brandy, spuse lord Lynbrooke tăios.

Lettice îşi trecu mâna în jurul umerilor Toriei şi-i ridică un pahar la buze. Toria îi luă paharul.

— Mi-e mai bine acum, zise ea şi bău repede.

Simţi băutura tare alunecându-i pe gât, şi aproape instantaneu, norul care păruse s-o învăluie se destrămă. Se ridică în capul oaselor înecându-se puţin, şi luă o altă înghiţitură.

— Acum o să mă îmbăt, zise. Să bei alcool pe stomacul gol este exact ce se spune că nu trebuie să faci.

— Vrei să te întinzi sau să-ţi aduc ceva de mâncare? o întrebă Lettice.

— Nici una nici alta, replică Toria. Se uită în jur şi văzu că uşa de la hol era închisă, dar prin ea se auzea murmur de voci. Charles şi cu mine trebuie să primim oaspeţii.

Se ridică nesigură pe picioare şi se duse la şemineu să se privească în oglinda de deasupra lui. Diadema îi stătea strâmbă pe cap şi voalul era şifonat.

— Repede, Lettice, aranjează-mi voalul, spuse ea. Lumea o să întrebe ce s-a întâmplat cu mine.

— Te simţi bine, Toria? întrebă Xandra îngrijorată. Eşti groaznic de albă. Am crezut că ai murit.

— Aţi intrat şi m-aţi găsit întinsă pe jos? întrebă Toria. Ce neplăcut!

— A fost îngrozitor, spuse Lettice. N-am ştiut ce s-a întâmplat.

— A trecut prin prea multe.

Charles vorbise în sfârşit. Toria se uită la el şi apoi privi repede în altă parte. N-avea nimeni de gând să facă vreo referinţă la Michael? Îşi privi propria imagine reflectată de oglindă. Coniacul îi adusese culoare în obraji. Arăta încântător, o mireasă strălucitoare şi fericită.

— Haideţi! spuse nerăbdătoare. Nu putem să ţinem lumea la uşă toată noaptea.

— Nu crezi că ar fi mai bine să te vadă doctorul? întrebă Lettice. L-am văzut la biserică. Cred că o fi aici deja.

— Lasă fata-n pace! N-are nimic! spuse Lord Lynbrooke. Dacă ne mai agităm în jurul ei, o să ne trezim pe cap cu vreun blestemat de reporter.

Toria privi recunoscătoare la tatăl său. Măcar el înţelesese, dacă ceilalţi nu o făcuseră, că era mai bine să nu se mai vorbească despre acest incident. Se întrebă ce părere aveau, ce gândeau Lettice şi gemenele. Cu toţii auziseră probabil cuvintele care-i ieşiseră inconştient de pe buze. Şi Charles! Ce gândea Charles? Se uită la el şi se simţi subit cuprinsă de panică. Ce ştia ea despre acest bărbat străin, cu chip calm, care stătea lângă ea? Şi totuşi era măritată cu el şi îi purta numele.

Nu era timp de gânduri, nu era timp decât să ia poziţie în faţa boltei de flori şi să se lase înconjuraţi de avalanşa de felicitări şi urări de bine.

— *Arăţi superb, draga mea.*

— *A fost o nuntă absolut perfectă!*

— *Te felicit din toată inima, Charles!*

— *Toate urările de bine amândurora!*

La urma urmei, nu se putea spune ceva mai original, reflectă Toria în timp ce răspundea pentru a suta oară:

— Vă mulţumesc foarte mult. Îmi pare atât de bine că aţi venit.

Zâmbea mecanic, se întorcea, ridica obrazul pentru alt sărut la următoarea persoană. Auzea vocea calmă a lui Charles ca un curent subteran la propriile ei tonuri mai înalte. Uneori spunea:

— „Toria, acesta este un vechi prieten al meu. Am fost împreună în Burma". Sau: „Toria, ţi-o prezint pe mătuşa mea. Îţi aminteşti că ne-a trimis vaza aceea încântătoare de cristal."

Toria zâmbea, mulţumea pentru cadoul care, bineînţeles, fusese exact ceea ce-şi doriseră, deşi n-avea nici cea mai mică idee care anume era printre sutele de pachete îngrămădite într-o cameră.

Secretara lui Charles, *miss* Miller, le despachetase, le sortase şi trimisese scrisori de mulţumire, explicând că mirii le vor scrie mai târziu, când vor fi mai puţin ocupaţi.

— Este extraordinar, remarcase Toria în prezenţa ei, cât de puţine cadouri reprezintă într-adevăr ceea ce-şi doreşte cineva.

— Şi dumneavoastră ce vă doriţi cu adevărat, lady Toria? întrebase *miss* Miller, privind-o prin ochelarii cu ramă de baga.

Toria se gândise o clipă.

— Acum că mă întrebaţi, nu sunt chiar sigură de ceea ce-mi doresc. Dar presupun că nimic din ceea ce aş putea primi de la nişte persoane aproape necunoscute. Se uită la diversitatea de vase Pyrex, boluri de salată şi vaze. Chiar crede cineva că se poate începe o căsnicie cu astfel de lucruri?

Miss Miller păru şocată.

— Oh, dar lady Toria, vor fi foarte folositoare, spusese ea. La urma urmei, vicemareşalul nu le putea avea pe toate ca burlac, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. S-ar cuveni să fim foarte recunoscători, spusese Toria simţind că s-a pus într-o lumină nefavorabilă în faţa secretarei lui Charles.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că astfel de lucruri sunt atât de scumpe în zilele noastre! E un adevărat sacrificiu să faci cuiva cel mai mic cadou, îi reproşă *miss* Miller.

— Da, da, bineînţeles, încuviinţă Toria.

Ar fi vrut să poată fi mai recunoscătoare, dar uitându-se la oaspeţii care-i defilau prin faţă, era încredinţată că foarte puţini dintre ei făcuseră un sacrificiu pentru a le oferi, ei şi lui Charles, un cadou. În multe cazuri, doar curiozitatea vulgară îi făcuse să

trimită cadoul. Doriseră să vină la nuntă, şi cea mai uşoară modalitate era să-şi cumpere o invitaţie, dacă se putea spune aşa. Era chiar mai ieftin decât dacă ar fi cumpărat un bilet la teatru sau la cinema, şi pentru unii era într-adevăr distractiv. Ce anume aveau nunţile, se întrebă Toria, de excitau lumea mai mult decât orice altceva? În timp ce continua să strângă mâinile care se întindeau spre ea, se gândea că n-a văzut niciodată atâtea persoane necunoscute. Nu puteau fi cu toţii prietenii lui Charles, şi cu siguranţă nu erau ai ei. Nici măcar numele lor, anunţat de bărbatul special angajat în acest scop contra sumei de trei guinee, nu-i spuneau nimic.

Omul se apleca acum spre o femeie scundă, de vârstă mijlocie, cu o pălărie albă garnisită cu pene roşii şi o eşarfă cochetă de tul în jurul gâtului.

— Doamna Hagar-Bassett, anunţă el, şi ea înaintă.

— O nuntă atât de încântătoare şi vă rog să-mi primiţi amândoi cele mai bune urări.

— Mulţumesc, spuse Toria.

— Multe felicitări, îi spuse doamna Hagar-Bassett lui Charles. N-am mai văzut vreodată o mireasă atât de frumoasă.

— Mulţumesc foarte mult, zise Charles.

Deci lord Lynbrooke o invitase pe doamna Hagar-Bassett la castel după atâţia ani! Trebuie să fi fost foarte insistentă, îşi spuse Toria. Probabil că ar fi fost mai mult decât ar fi putut ea suporta să scape o nuntă atât de mare, de societate, care se bucurase de atâta atenţie în presă.

Toria urmări pălăria albă cu purpuriu dispărând în mulţime şi simţi deodată că era teribil de patetică. Râseseră de atâtea ori de doamna Hagar-Bassett. Dar oare ea ce simţea iscodindu-le familia din spatele perdelelor de dantelă? Avea vreo bucurie de pe urma apropierii ei de lord Lynbrooke? Existau multe compensaţii pentru o prietenie ţinută în secret, aproape clandestină?

Era ciudat să te gândeşti că erau persoane reale, tatăl ei şi această femeie, care aveau emoţii reale, care sufereau poate la fel cum suferea ea pentru Michael. Nu, era imposibil! Nu putea crede că mai simţea cineva ceea ce simţea ea acum, primind felicitări, fiind sărutată, răspunzând de fiecare dată conform uzanţelor. Mireasa perfectă! Şi totuşi, tot timpul se simţea înnebunită, chinuită şi disperată.

Unde era Michael? Unde se dusese? De ce venise astfel şi-i strigase că a câştigat un premiu şi apoi dispăruse? Îl dăduse Charles afară, sau plecase din proprie voinţă când ea îi leşinase la picioare? De ce nu îi spunea nimeni? De ce acum Michael nu era aici?

„Mulţumesc foarte mult!“

„E atât de drăguţ din partea dumneavoastră!“

„Mă bucur atât de mult că aţi venit!“

Aceleaşi cuvinte, repetate iar şi iar. Probabil că suna ca un disc de gramofon, se gândi Toria, dar trebuia să continue să le rostească. Alţii şi alţii se îngrămădeau în uşă, zgomotul semănând cu uruitul unui motor.

Michael venise cu o motocicletă. De unde o luase? Şi unde fusese în ultimele trei săptămâni?

Era de necrezut că asta s-a întâmplat cu adevărat. Dar poate că nimic nu era adevărat şi visase totul. Poate fusese doar un coşmar.

„Mulţumesc foarte mult!“

„Mă bucur că vă place rochia mea!“

„E minunat că aţi putut veni!“

— Aceasta este vara mea, lady Sanderson. Locuiesc în Yorkshire şi am venit special pentru nuntă.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră! Mă bucur atât de mult că aţi putut veni.

Un alt nume fu anunţat pe ton răsunător, apoi altul şi altul. Pesemne că se clătinase o clipă, fiindcă se trezi sprijinită de umărul lui Charles. El o privi iute.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Sunt destul de obosită.

— Atunci putem să încetăm cu primirea oaspeţilor şi să mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare. Oricum trebuie să tăiem tortul.

— Chiar putem să ne oprim? întrebă Toria.

Mâna îi fusese deja strânsă de altcineva şi o voce rostea cu entuziasm convenţional:

— Sper din toată inima să fiţi extrem de fericiţi! A fost o nuntă superbă!

— Vă mulţumesc foarte mult. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit.

Apoi, într-o manieră magică, proprie, Charles preluă comanda. Îi ridică vălul şi i-l trecu peste braţ, apoi o conduse prin mulţime, făcând lumea să se dea înapoi de parcă ar fi fost în faţa unui buldozer.

— Da, vrem să ajungem în sufragerie. Cred că e timpul să tăiem tortul.

Li se făcu loc şi înaintară salutând ici şi colo câte un prieten, până când Toria se găsi în faţa bufetului pe care se odihnea un tort uriaş cu trei etaje, împodobit cu o mare ghirlandă de flori de portocal. Cineva îi dădu un pahar cu şampanie şi ea sorbi încet din el.

— Încearcă să mănânci ceva, îl auzi pe Charles sugerându-i, dar îşi simţea gâtul uscat şi-şi dădea seama că îi va fi imposibil să înghită ceva care ar semăna cu mâncarea.

— Mi-e bine, îi răspunse.

Tăiară tortul şi un bărbat cu aspect distins, îmbrăcat în uniformă de aviaţie — pe care Toria îl recunoscu vag ca fiind şeful lui Charles — toastă în sănătatea lor. O sută de pahare cu şampanie fură ridicate şi Toria se trezi gândindu-se că din fericire nu tatăl ei era acela care le plătise.

Privi marea de chipuri dinaintea lor. Pe unul singur ar fi vrut să-l vadă, dar acela nu era aici. Era sigură că nu este, şi totuşi nu se putea abţine să nu-l caute. Unde era Michael? Se plimba nervos prin atelier, sau se încuiase în micul dormitor auster care fusese al lui

de când era un băieţel? Unde se dusese? De ce nu era aici?

Simţi o mână strecurându-i-se în a ei şi, uitându-se în jos, o găsi alături pe Xandra.

— Când te duci sus ca să te îmbraci? întrebă fata. Vin şi eu să te ajut dacă vrei. Olga şi cu mine am mâncat câte şase îngheţate de fiecare şi acum ne e cam rău. Adică, Olga cel puţin. Zice că a pedepsit-o Dumnezeu pentru că a fost lacomă.

— O să urc în câteva minute, replică Toria, şi aş vrea să veniţi amândouă să mă ajutaţi.

— Mă duc să-i spun, zise Xandra şi se strecură prin mulţime cu uşurinţa unui ţipar.

Charles se uită la ceas.

— Avem la dispoziţie o jumătate de oră, îi spuse Toriei, dacă e să ne ţinem după program.

— Mă duc să mă schimb.

El îi deschise calea către uşă. Dură ceva timp, pentru că erau atâţia oameni care voiau să mai schimbe măcar un cuvânt cu mireasa. Marea lor majoritate îşi spuse Toria, era genul de indivizi care întotdeauna voiau să fie văzuţi în compania persoanei celei mai importante, la orice ocazie posibilă. Se opri să salute câţiva invitaţi care o priveau, dar nu îndrăzneau să o abordeze. Bătrâna ei Nannie; guvernanta pensionară din sat care era profesoara gemenelor; sora doamnei Fergusson, care venise tocmai din insula Wight ca să dea o mână de ajutor la pregătiri. Mai erau câţiva prieteni cu care era hotărâtă să schimbe câteva cuvinte: fete care îi fuseseră colege la şcoală, croitoreasa de la una din marile case de modă ale cărei rochii le îmbrăca pentru reclamă — dar pe care nu-şi putuse permite niciodată să le cumpere pentru ea însăşi.

În sfârşit ajunseseră în dreptul scării care ducea spre camerele de la etaj.

— Mă tem că vom întârzia cu plecarea, îi spuse Toria lui Charles.

El se uită la ceas şi zâmbi.

— Nu contează, îi replică. Am aranjat să avem un avion privat, aşa că n-o să plece fără noi.

— Atunci e-n regulă.

Toria se întoarse şi începu să urce treptele. I se părea că aude vocea batjocoritoare a lui Michael spunând:

„Sunt unii oameni care au întotdeauna o flotă de avioane la dispoziţie şi un Rolls Royce care aşteaptă la aeroport".

Nu-şi amintea la cine anume se referise. Râseseră împreună de cei care erau destul de bogaţi ca să călătorească *de luxe.*

Toria fugi pe ultimele şase trepte. Trebuia să-l găsească pe Michael. Trebuia să-l vadă. Se întoarse către uşa îmbrăcată în postav care ducea spre aripa în care se aflau camerele copiilor, dar chiar atunci îi auzi vocea.

— Toria!

Stătea în uşa dormitorului ei. Îşi scosese fâşul, dar părul îi era tot ciufulit şi faţa murdară. Fugi pe coridor către el.

— Michael! Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

El o trase în dormitor şi închise uşa. Toria auzi cheia răsucindu-se în broască.

— Deci am ajuns prea târziu! zise el.

— Chiar ai câştigat ceva bani sau e o glumă? întrebă Toria.

Ochii lui părură deodată că aruncă săgeţi.

— Dacă tu crezi că e o glumă să faci două sute de mile pe o motocicletă, te înşeli amarnic. Rabla aia s-a stricat de două ori pe drum, altfel aş fi ajuns înainte să te măriţi.

— Dar, Michael, de ce n-ai dat un telefon? De când ai aflat despre asta?

— Crezi că n-am încercat să te sun? Mi-au spus că linia e deranjată.

— L-o fi decuplat cineva din nou, spuse Toria. Aşa am făcut şi în prima săptămână după ce s-a anunţat logodna în presă.

— Am aflat azi-dimineaţă. Cincizeci şi cinci de mii de lire, Toria!

— Unde ai fost până acum?

— În Manchester. Am muncit în docuri.

— În docuri!

— Da, e genul de muncă pe care o poate face oricine are ceva muşchi. Cât sunt sănătos, nu pot să dau greş cu asta. Am câştigat zece lire săptămâna trecută şi opt în cea dinainte.

Se lăuda, se gândi Toria, ca un băieţel care a reuşit să-i depăşească pe colegii lui de clasă.

— Michael, Michael, spuse neajutorată.

El îşi băgă mâinile în buzunare şi o măsură zeflemitor cu privirea din cap până-n picioare.

— Ei bine, eşti o mireasă încântătoare.

— Nu râde de mine, nu pot să suport, ţipă Toria.

— Crezi că eu pot să suport? întrebă el cu vocea răguşită de emoţie. N-am avut în cap decât un singur lucru atunci când am câştigat, şi anume să ajung la tine cât mai repede. Am împrumutat motocicleta de la un tip cu care stăteam. A fost primul lucru pe care am putut pune mâna. Nu aveam de unde să închiriez repede o maşină. Am încercat să-ţi telefonez de trei ori de pe drum, şi cred că de-asta am întârziat. Când am ajuns şi am văzut maşina aia plină de panglici albe în faţa uşii, am ştiut că am venit prea târziu. Dar trebuia să intru ca să mă conving.

Tot timpul mi-am spus că o să reuşesc să ajung înainte să pleci la biserică. Îmi imaginam cum o să te iau cu mine. Nu ştiam de fapt cum, pentru că doar nu te puteai urca pe motocicletă în rochie de mireasă.

Vocea i se frânse.

— Michael, nu, te rog, îl imploră Toria. Asta nu-i ceva cu care să putem glumi.

— Nu glumesc, replică Michael. La revedere, Toria.

Se duse la uşă şi Toria strigă:

— Michael, unde te duci?

— La dracu', dacă vrei să-ţi dau un răspuns ca-n filme, replică Michael, dar de fapt mă duc jos să mă îmbăt.

— Şi după aceea?

— După aceea mă voi duce să-mi iau cele cincizeci şi cinci de mii de lire, şi o să mă îmbăt şi mai tare. Nu-ţi face griji, Toria. Nimeni nu-şi zboară creierii cu cincizeci şi cinci de bătrâne în buzunar.

Răsuci cheia în broască.

— Dar, Michael, Michael, spuse Toria frenetic întinzând mâinile către el. Nu poţi pleca aşa, nu poţi!

— Şi cum ai vrea să plec? întrebă Michael. Ai prefera în felul acesta?

O trase în braţele sale smulgându-i voalul de mireasă în ardoarea îmbrăţişării. Toria îi simţi gura, dură şi brutală peste buzele ei. Violenţa lui era înspăimântătoare şi pasiunea sărutului său părea s-o devoreze. Apoi, tocmai când simţea că nu mai poate respira, că o să se sufoce, Michael o azvârli de lângă el.

Căzu peste măsuţa de lângă pat. Se prinse de ea ca să se redreseze, dar masa se răsturnă şi lampa de porţelan de deasupra căzu pe podea şi se sparse în mii de cioburi.

— Michael! ţipă Toria. Michael!

Dar el plecase. Uşa se trânti în urma lui lăsând-o pe jumătate întinsă în pat, dar Toria nu încercă să se mişte. Rămase acolo, închizând ochii ca şi cum numai aşa şi-ar fi putut stăvili sentimentul de adâncă dezolare.

Dinţii lui Michael îi tăiaseră buza şi simţea gustul sărat al sângelui. Deşi nu leşinase era ameţită, aproape inconştientă, şi nu mai ştia de nimic în afară de durerea din buză şi de sfârşeala care o cuprinsese.

Uşa se deschise din nou.

— Toria, eşti aici? Erau gemenele. Oh, Toria, ce s-a întâmplat?

Olga era cea care pusese întrebarea şi era, probabil, singura persoană pentru care Toria ar fi făcut orice,

chiar dacă ar fi fost să moară. Se sili să se ridice în capul oaselor şi să le zâmbească.

— Mi s-a agăţat rochia de colţul mesei şi, uite, am spart lampa. Nu-i păcat?

— Oh, Toria, cum ai putut fi atât de neîndemânatică? ţipă Xandra. Sper că nu ţi-ai rupt rochia, nu?

Toria clătină din cap.

— Nu, cred că n-am nimic, zise. Nu vă faceţi griji pentru lampă. O să chem pe cineva să mături.

— Ai fi putut să te tai, spuse Olga. Eşti sigură că nu eşti rănită?

— Sunt bine, n-am nimic, replică Toria.

— Iarăşi eşti palidă, remarcă Xandra. Trebuia să fi mâncat nişte tort. Noi am făcut rost de două bucăţi mari. Le scoase din buzunarele hainei şi i le arătă; erau împachetate într-o batistă destul de murdară. Eu şi cu Olga aveam de gând să dormim pe ele la noapte, ca să visăm cu cine ne măritâm. Dar dacă ţi-e foame, poţi să mănânci. O să ne rămână şi nouă destul.

— Eşti foarte drăguţă, scumpa mea, spuse Toria, dar chiar nu mi-e foame.

Olga ridică privirea de jos, unde se aşezase în genunchi încercând să adune cioburile.

— Sper să visez pe cineva la fel de drăguţ ca Charles, spuse ea. E drăguţ, Toria, foarte drăguţ.

Vocea îi era serioasă şi Toria era sigură că vorbele ei liniştite aveau un înţeles special.

— Da, este drăguţ, repetă. Prea drăguţ!

— Ce vrei să spui cu „prea drăguţ“? întrebă Xandra curioasă. Poate cineva să fie prea drăguţ?

— Am spus „prea drăguţ“? întrebă iute Toria. Am vrut să spun prea amabil. Uite ce haine încântătoare v-a dăruit, şi toată şampania de jos pentru care a plătit tot el.

— Am gustat-o şi noi, zise Xandra. E oribilă! Ne-au intrat bulele pe nas şi ne-au înţepat. Prefer berea de ghimber. Olga se ridică de pe podea şi veni lângă

măsuţa de toaletă unde Toria îşi dădea jos diadema de pe cap.

— De ce s-a întors Michael? întrebă Olga. A ieşit ca o furtună din camera de zi tocmai când ne întorceam de la biserică, şi când am intrat te-am găsit leşinată pe podea.

Toria nu răspunse imediat. La fel ca şi în alte dăţi, se gândea că Olga era mult mai isteaţă decât Xandra. Era atât de liniştită şi serioasă, încât lumea îi dădea în general Xandrei mai multă atenţie, dar Olga era cea mai profundă dintre ele şi puţine lucruri îi scăpau neobservate.

— Cred că Michael era supărat pentru că nu a sosit la timp la nuntă, îi răspunse, spunând în fond adevărul. A făcut tot drumul de la Manchester până aici cu motocicleta.

— Acum o să rămână aici? întrebă Olga.

— Nu ştiu, răspunse Toria. Dar dacă rămâne, să vă purtaţi frumos cu el, fetelor.

Olga dădu din cap.

— Nu este prea fericit, nu-i aşa? zise ea.

Toria oftă, şi, până să poată răspunde, uşa se deschise şi intră Lettice. Avea în mâini o tavă.

— Ţi-am adus o ceaşcă de ceai şi nişte pâine cu unt, spuse.

— Ce meniu plicticos, exclamă Xandra, când jos sunt atâtea bunătăţi!

— De fapt, cred că este exact ce voiam, spuse Toria. Ce drăguţ din partea ta că te-ai gândit la asta.

— De fapt nu a fost ideea mea, replică Lettice. Charles mi-a spus să o caut pe doamna Fergusson şi s-o rog să ţi le pregătească. A mai zis ca nu cumva să cobori până nu le termini.

Era stilul lui Charles, îşi spuse Toria sorbind din ceai şi simţindu-i căldura reconfortantă. Întotdeauna se gândea la micile lucruri care însemnau atât de mult pentru confortul cuiva. Dacă l-ar fi urmat pe Michael, acesta ar fi târât-o din Land's End până la John

O'Groats fără o gură de apă; dar Charles era altfel. Totul ar fi fost perfect, se gândi deodată Toria, dacă Charles şi Michael ar putea fi amalgamaţi într-o singură persoană!

Lettice flecărea entuziasmată, deşi Toria n-o asculta.

— A fost cea mai minunată nuntă! Toată lumea spune că n-a mai văzut ceva atât de drăguţ.

— Mi-ar fi plăcut ca nunta să fie la Londra, spuse Xandra, şi atunci eu şi cu Olga am fi putut fi domnişoare de onoare. Mulţi spuneau că e mare păcat că Toria n-a avut aşa ceva. Nu mi-am dat seama până acum ce amuzant ar fi fost să fim domnişoare de onoare.

Toria nu spuse nimic. Se gândea că dacă nunta ei ar fi fost amânată doar cu o singură zi, n-ar mai fi avut loc. Şi totuşi, parcă nu se putea închipui măritându-se cu Michael, fugind împreună, aşa cum intenţionase el când venise în goană de la Manchester.

Ar fi putut s-o facă? Ar fi putut pur şi simplu să treacă pe lângă Charles şi mulţimea de oameni care aşteptau la biserică, pe lângă furnizori şi florari, pe lângă creatorii de modă care-i dăruiseră trusoul şi rochia de mireasă, pe lângă prietenii care trimiseseră stivele de cadouri inutile? Putea să facă toate astea?

Îşi imagină ce poveşti ar fi apărut în ziarele de seară. „Frumoasa din înalta societate fuge în ajunul nunţii" sau „Mireasa eroului de război îl părăseşte la uşa bisericii". Ar fi fost din nou lungi descrieri ale meritelor lui Charles, fotografii ale ei, ale castelului, ale bisericii, şi poate chiar ale lui Brandy şi Soda cu titlul: „Aceste mici dar brave animale, au schelălăit toată noaptea dinaintea nunţii prevestind nenorocirea". Ar fi fost comentarii făcute de prieteni şi cunoştinţe. Poate chiar şi doamna Hagar-Bassett ar fi fost rugată să-şi spună părerea competentă despre „mireasa fugită".

Toria simţi cum i se ridică în gât un râs aproape isteric. Începu să mănânce pâinea cu unt ca şi cum viaţa însăşi îi depindea de aceasta, până când goli farfuria. Lettice luă tava de pe măsuţa de toaletă.

— Charles va fi încântat, spuse ea privind-o pe Toria.
— Parcă şi mie mi s-a făcut foame, zise Xandra. Mâncăm puţin tort? Olga, ce zici?
— Duceţi-vă şi luaţi ceva de mâncare, spuse Lettice. Dacă încearcă cineva să vă oprească, spuneţi că e pentru mireasă. Or să vă dea orice le cereţi.
— E o idee grozavă, spuse Xandra.
Gemenele ieşiră în fugă din cameră lăsând uşa deschisă în urma lor. Lettice traversă camera ca să închidă uşa, apoi se întoarse şi o privi pe Toria.
— Deci din cauza banilor a plecat Michael, spuse ea.
Afirmaţia fusese făcută pe un ton acuzator, şi Toria îşi lăsă rochia de mireasă să cadă pe podea înainte de a întreba:
— Ai vorbit cu Michael?
— N-am avut ocazia, replică Lettice. Unde s-a dus?
— N-am idee, răspunse Toria.
Îşi luă rochia de călătorie de pe umeraş şi o trase peste cap. Lettice traversă camera şi veni lângă ea.
— Nu înţeleg, zise. De ce se poartă Michael aşa?
Era ceva în vocea ei care o avertiză că Lettice bănuia pentru prima dată că fratele ei este îndrăgostit, dar nu avea destul curaj să spună asta cu voce tare. Toria aruncă o privire spre ceasul de deasupra şemineului.
— Sunt în întârziere. Te rog, Lettice, ajută-mă. N-o să mai ajung niciodată la aerodrom în ritmul ăsta.
Era o încercare deliberată de evitare a confidenţelor. Pentru prima oară în viaţa lor, de când deveniseră prietene, Toria se ferea cu bună ştiinţă de verişoara ei, refuzând să fie deschisă şi sinceră faţă de ea. Văzând faţa lui Lettice şi privirea ei tulburată, înţelese că vara ei îşi dădea seama de asta dar nu avea ce face. Nu putea să mai vorbească despre Michael, să-şi dezvăluie sentimentele şi propria nelinişte.
Îşi încheie în grabă nasturii rochiei, îşi puse pălăriuţa albastră, foarte elegantă, pe cap şi îşi luă haina nouă de vizon — unul din cadourile primite de la Charles — din şifonier.

— Ajută-mă să-mi pun haina, zise.
Lettice i-o trase pe umeri şi Toria îşi luă poşeta şi mănuşile de pe măsuţa de toaletă.
— Sper că n-am uitat nimic, reflectă cu voce tare.
Fără să se mai uite în jur, ştia că Lettice o privea fix.
— Toria, spuse Lettice cu o voce crispată. Michael te iubeşte?
Toria se întoarse spre uşă. Păşi peste rochia ei de mireasă, lăsând-o să zacă acolo pe covorul uzat ca o pată albă, sclipitoare, de satin scump.
— Nu ştiu, Lettice, minţi ea. Nu cred că Michael iubeşte cu adevărat pe altcineva decât pe el însuşi.
Tocmai deschisese uşa, când simţi braţul Letticei cprind-o.
— A fost o întrebare stupidă, şopti Lettice. A fost o clipă în care m-am temut, dar acum înţeleg că m-am purtat prosteşte. Michael e doar într-una din stările lui obişnuite, dar o să-i treacă.
— Da, bineînţeles. Sunt sigură că o să-i treacă, răspunse Toria minţind din nou şi urându-se pentru asta.
Charles o aştepta pe scară. Era înconjurat de un grup de cavaleri de onoare care râdeau şi glumeau, păstrând totuşi o atitudine plină de deferenţă în modul în care i se adresau.
Charles îi ieşi în întâmpinare, urcând câteva trepte spre ea.
— Îmi pare rău dacă am întârziat, spuse Toria.
— Nu are importanţă, replică Charles. După cum ţi-am mai spus, avionul o să ne aştepte.
— Unde plecaţi? întrebă unul din bărbaţi. Sau este un secret bine păzit?
— Nu am secrete, răspunse Charles vesel, şi câţiva râseră de parcă ar fi făcut o glumă nemaipomenită. Mergem la Monte Carlo, continuă el. Zburăm până la Nisa, şi de acolo luăm o maşină.

— Ei bine, dacă vă plictisiţi, Cazinoul e în acelaşi loc ca anul trecut, spuse cineva.

Charles o luă pe Toria de braţ şi o conduse pe scară.

— Ai mâncat ceva? o întrebă încet cu o voce pe care doar ea o putea auzi.

— Am mâncat tot ce mi-ai trimis, răspunse ea.

— Bravo, fată cuminte!

Aprobarea lui era caldă şi prietenoasă; apoi intrară în harababura mulţimii care aştepta să-i conducă. Avură de sărutat zeci de oameni, de mulţumit încă o dată la zeci de urări de bine şi apoi, în sfârşit, se văzură în maşină şi gemenele alergară pe lângă ea fluturându-şi mâinile în semn de rămas bun. Ultima ploaie de orez şi confetti fu aruncată de la ferestre şi apoi fură duşi, săltând pe hârtoapele drumului, aruncaţi unul în celălalt în timp ce şoferul accelera puţin ca să scape de mulţime.

Mai erau încă destui gură-cască pe la porţile castelului. Făcură cu mâna şi ovaţionară când Toria şi Charles trecură prin dreptul lor. Toria le întoarse salutul, apoi se rezemă obosită de pernele banchetei.

— Cred că îmi va fi imposibil să mai zâmbesc cuiva vreodată, spuse. Nunţile mondene ar trebui să fie interzise prin lege. Sunt pur şi simplu o cruzime pentru mire şi mireasă.

— S-a terminat acum, spuse Charles liniştitor.

Ridică ochii surprins, căci şoferul oprise maşina şi deschidea uşa.

— Am oprit, *Sir*, ca să iau pantofii scâlciaţi şi afişele puse în spate, zise el.

— Oh, există aşa ceva? întrebă Charles mirat.

Şoferul rânji.

— Două ghete vechi, trei papuci şi o placardă pe care scrie „PROASPĂT CĂSĂTORIŢI".

— Sunt sigură că gemenele sunt răspunzătoare de toate astea, spuse Toria. Au fost hotărâte să nu ne

lipsească nici una din ororile tradiţionale. Am numai orez pe spate şi prin buzunare.

— Asta-i bine. Măcar unii s-au distrat, spuse Charles. Ea îl privi iute, dar el se uita în altă parte. Când maşina porni din nou, Charles se aşeză în celălalt colţ şi-şi întinse picioarele în faţă. Toria închise ochii.

„Plec de acasă", se gândea. „La castelul în urmă, gemenele, pe tata şi... şi pe Michael." Se amestecase prin mulţimea din sufragerie sau îşi făcuse rost de o sticlă de şampanie şi se retrăsese într-un colţ?

Făcuse aşa mai demult, la o petrecere de Anul Nou, când Toria adusese nişte prieteni de la Londra. Fie îi fuseseră antipatici, fie îl iritase sosirea lor neaşteptată. Toria îl găsise la ceva timp după miezul nopţii stând pe întuneric, cu picioarele pe masă şi o sticlă goală lângă el, pe podea.

— Michael, de ce stai aici singur? îl întrebase.

— Mă simt bine, îi răspunsese el. Mă simt plăcut de beat şi mă distrez grozav în propria mea companie.

Ea aprinse lumina şi traversase camera pentru a ajunge lângă el.

— Hai la dans, Michael, îl rugase. Ne distrăm bine, şi vreau să te simţi şi tu la fel.

— Ce-i cu solicitudinea asta subită? întrebase Michael batjocoritor. Du-te şi simte-te bine cu prietenii tăi mondeni. Nu mă vor, şi nici eu nu îi vreau.

— Oh, Michael, nu fi dificil, îl rugase Toria. Hai măcar la început de an să fim fericiţi.

— Eu sunt fericit. Nu ţi-am spus cât de plăcut e să fii beat?

Îl lăsase şi se întorsese la ceilalţi. dar într-un fel Michael stricase petrecerea. Nu mai fusese la fel fără el. Avusese tot timpul o senzaţie de gol.

„Presupun că din cauză că-l iubeam", îşi spuse Toria. „Nu ştiam pe atunci, dar probabil că fusese tot timpul în mintea mea".

Se întrebă dacă Michael îşi va aminti vreodată de acea noapte, acum când ea plecase. Fusese una din

multele ocazii în care ar fi putut fi împreună, dar el îi refuzase compania lăsând-o cu ceilalţi sau chiar singură. Întotdeauna se gândise că atunci când se va îndrăgosti de cineva, va dori să fie cu el tot timpul. Credea că dragostea înseamnă, printre altele, să fii mereu alături de persoana iubită.

Nu crezuse niciodată că ar fi posibil să se îndrăgostească de cineva ca Michael, cu care să aibă tot timpul controverse, care să născocească tot timpul ceva care s-o facă nefericită exact în momentele în care ar fi trebuit să fie extrem de fericită.

„În orice caz, mi-a stricat ziua nunţii", se gândi Toria şi se întrebă dacă Michael ar fi fost la fel de dificil ca mire cum fusese ca musafir nepoftit. Avea obiceiul de a crea dificultăţi chiar şi acolo unde nu părea posibil să se găsească un motiv pentru ele. Şi totuşi, doar pentru că el era acolo totul părea atât de deosebit, de viu.

— Ajungem în curând la aerodrom, spuse Charles liniştit.

Toria deschise ochii. Nu i se părea că a trecut mult timp de când au plecat de la castel. Se gândise la Michael şi uitase unde era sau încotro se ducea.

— Oh, aerodromul, spuse prosteşte şi apoi adăugă: În cât timp ajungem la Nisa?

— Nu facem mai mult de două ore, răspunse Charles. Un pic mai mult dacă avem vântul în faţă. Ai vrea o băutură sau altceva, înainte de plecare?

— Nu, mulţumesc, răspunse Toria.

Trebuiau să întâlnească câteva persoane oficiale înainte de plecare. Avură alte felicitări de primit, alte mâini de strâns şi apoi decolară în sfârşit. Toria se simţi uşurată de faptul că orice conversaţie era imposibilă. Avionul făcea prea mult zgomot şi, în plus, pilotul era aproape. Se aşeză confortabil pe locul ei, sperând să adoarmă. Observă că Charles avea ziarele de după-amiază în poală.

Pe prima pagină era o fotografie a ei ieşind din biserică, dar se simţea prea obosită ca să dorească să se uite la ea. O durea buza acolo unde o sărutase Michael şi parcă îi simţea încă braţele puternice în jurul umerilor. Era a doua oară când se sărutau. Se întrebă de ce sărutul cu Michael era atât de diferit faţă de sărutatul cu altcineva. Cu greu putea găsi plăcere în el, doar o durere agonizantă care părea să-i împungă inima, şi un disconfort fizic care continua să persiste mult timp după aceea.

Se gândi la el, cum lucrează în docuri. Îi era atât de caracteristic să facă aşa ceva. Şi-l putea închipui ridicând baloţi grei sau stând la coadă la sfârşitul săptămânii de muncă pentru a-şi primi plata, lucru care-i dădea o satisfacţie profundă deoarece o căpăta fără influenţa sau ajutorul cuiva anume. De ce, de ce era atât de sensibil?

Îşi aminti cum odată, când era deosebit de strâmtorată, un bărbat între două vârste, care îi dădea atenţie de câtva timp, îi oferise o sumă substanţială de bani. Îl refuzase politicos, mulţumindu-i pentru intenţie şi spunând că îi era de-a dreptul imposibil să accepte bani de la cineva.

— Mă întreb de ce spui asta, îi zisese el şi continuase: oamenii fac o vâlvă inutilă în jurul banilor. Dacă ţi-aş trimite un buchet de flori de douăzeci de lire, l-ai accepta fără nici o discuţie; dacă ţi-aş face un cadou frumos de Crăciun, nu ţi-ai face nici cea mai mică grijă; dar pentru că îţi ofer bani gheaţă — de care, fără îndoială, ai nevoie pentru ceva realmente esenţial, cum ar fi nota la dentist sau o pereche de cizme prin care să nu pătrundă umezeala — eşti silită de convenienţe să refuzi. Eu personal nu văd nici o diferenţă între a-ţi dărui bani sau o sticlă de parfum.

Toria zâmbise.

— Un cec este un lucru pe care nici o fată cumsecade nu-l acceptă de la un bărbat.

— În principiu, da; dar în practică — nu. Eu cred că este destul de vulgar să se facă atâta tam-tam în jurul banilor, fie că îi ai, fie că nu. Dacă tu personal ştii că nu faci nimic rău acceptându-i, de ce nu procedezi înţelept, lăsându-mă să ţi-i dau, pentru că altfel tot îi cheltuiesc pe bomboane de ciocolată?

Toria îi mulţumise, dar îl refuzase din nou. Însă adeseori se gândea că era mult bun simţ în vorbele lui. Uneori îşi spunea că Michael face o vâlvă inutilă şi vulgară în jurul faptului că nu are bani. Se întreba cum avea să se simtă acum, cu un cont gras în bancă. Lucrul acesta avea să-l schimbe? Aveau să dispară multe din stările lui de indispoziţie provocate de invidia faţă de banii altora şi enervarea faţă de propria neputinţă? Poate că se va îngrăşa, va deveni pompos şi insensibil, deoarece nu mai exista sărăcia şi sentimentul ratării care să-l apese.

Toria zâmbi la acest gând şi peste puţin timp adormi. Visă că străbătea culoarul bisericii mergând să se cunune. Îl putea vedea pe episcop aşteptând-o, dar de fapt era Michael. Michael — cu părul în dezordine şi faţa murdară, strigându-i că a ajuns prea târziu, că e prea târziu ca să se mărite.

Se trezi brusc, simţind deodată că îi era foarte frig. Charles adormise în celălalt scaun. Dormea liniştit, respirând regulat şi uşor. Îl urmări un moment dându-şi seama că în felul lui era extrem de arătos. Nu avea frumuseţea spectaculoasă, ca a unui star de cinema, a lui Michael, ci o faţă cu trăsături regulate, tipic englezească, o frunte dreaptă şi o bărbie hotărâtă.

Avea o figură inteligentă, se gândi ea şi-şi dădu seama pentru prima dată că era foarte probabil să fie deştept din moment ce era cel mai tânăr vicemareşal din R.A.F. Era şi el inventator, dar unul de succes. Într-un fel, îi era greu să-şi aducă aminte cât era Charles de important în munca sa. Nu vorbea niciodată despre ea, nu copleşea niciodată pe nimeni cu cunoştinţele sale vaste. Era întotdeauna gata să asculte.

„E o persoană foarte drăguţă", se gândi Toria şi îşi aminti seriozitatea cu care Olga îi spusese exact aceste cuvinte doar cu câteva ore în urmă.

„Copiii ştiu că voi fi în siguranţă alături de Charles", îşi spuse Toria. Inevitabil, întrebarea îi veni în minte: În siguranţă faţă de ce? Se gândea la sărăcie, la greutăţile de zi cu zi care nu i se păruseră importante în trecut, sau se gândea la Michael? Dar cum îşi putea cineva dori să fie în siguranţă faţă de omul iubit?

Toria tremură sub haina de vizon. Îi era frig şi era obosită. Michael venea cu ea în luna de miere, obsedând-o continuu, şi asta era prea mult.

Charles deschise ochii.

— Am adormit? întrebă şi apoi se uită la ceas. Trebuie să ajungem dintr-un moment în altul.

Toria se uită pe geam. Vedea marea dedesubt, neteda şi calma Mediterană. Se lăsă asfinţitul şi luminile se aprindeau de-a lungul coastei, luminiţe galbene, sclipitoare, care aveau un fel de voioşie.

— Am avut vântul în spate, zise Charles. O să ajungem la timp, sau chiar cu câteva minute mai devreme.

Toria îi zâmbi. Ar fi fost un efort mult prea mare pentru ea să încerce să strige ca să acopere zgomotul motorului. Charles se aplecă peste ea ca să-i lege centura de siguranţă pentru că se pregăteau de aterizare. Toria simţi mirosul uleiului său de păr şi fu deodată conştientă de mâinile lui puternice şi îndemânatice care-i verificau centura.

Avionul începu să coboare. Toriei îi pocniră urechile apoi, în sfârşit, după o izbitură uşoară, rulau pe pistă. La aerodrom îi aştepta o maşină şi valizele lor fură aranjate în portbagaj. Curând părăsiră străzile aglomerate ale Nisei ajungând pe şoseaua paralelă cu coasta care ducea spre Monte Carlo.

— Cred că eşti obosită, spuse Charles, dar mă bucur că zborul nu a fost neplăcut pentru tine.

— Nu am niciodată rău de avion, replică Toria.

— Atunci, eşti norocoasă, zise Charles. Se spune că este una din cele mai rele senzaţii care există.

— Nu am nici rău de mare, adăugă Toria.

Chiar în timp ce vorbea, se gândea ce conversaţie extraordinară era aceasta pentru doi tineri căsătoriţi care tocmai îşi începeau luna de miere. Charles ar fi putut să fie la fel de bine o cunoştinţă întâmplătoare din tren. De ce vorbeau în această manieră pretenţioasă? Avu subit un impuls de a-l întreba pe Charles la ce se gândeşte, şi apoi îşi dădu seama că nu poate pronunţa cuvintele.

În mintea ei zăcea o întrebare pe care nu îndrăznea să şi-o pună, dar era acolo. Avea sentimentul oribil că mai devreme sau mai târziu va trebui s-o înfrunte. Venea din ce în ce mai aproape — se apropia momentul când Charles avea s-o întrebe care-i adevărul despre Michael.

CAPITOLUL 6

Apartamentul în care fură conduşi Toria şi Charles, la *Hotel de Paris*, era inundat de flori. Pe fiecare masă erau vase mari cu garoafe roz şi zambile parfumate.

— Ce frumos! exclamă Toria şi cel care-i condusese sus zâmbi apreciativ.

— Ne-am dat toată silinţa să urmăm instrucţiunile lui *Monsieur* Drayton.

Toria se uită la Charles.

— Tu ai comandat toate astea? Ce drăguţ din partea ta! Charles nu-i zâmbi şi Toria simţi că el îi evita ochii în mod deliberat. Trecu prin camera de zi spre dormitor. Avea un mic balcon, sub care era o grădină, şi apoi marea. Toria privi un moment luminile portului şi faleza

înaltă de deasupra. Totul era foarte frumos. Stelele străluceau şi briza nopţii avea mireasmă de mimoze.

— E minunat!

Toria rosti cu voce tare cuvintele, apoi se întoarse şi văzu că el n-o urmase. Se întrebă de ce Charles întârzia să vină lângă ea; apoi auzi sunetul unei uşi descuiate şi vocea recepţionerului spunând:

— Aţi fost norocos, monsieur, că această cameră este goală. Nu am anticipat că veţi dori două dormitoare.

Deci asta făcea Charles! Toria, privind în camera de zi prin uşa deschisă, îl văzu împreună cu recepţionerul în cealaltă cameră. Simţi deodată că-i este frig şi teamă şi cu un gest obosit îşi luă pălăria de pe cap.

Se auzi o bătaie la uşa camerei de zi. Sosiseră hamalii cu bagajele. Îl auzi pe Charles spunându-le într-o franceză surprinzător de bună ce bagaje să ducă în fiecare cameră. Peste câteva minute totul era aranjat şi hamalii plecară cu un *„Merci beaucoup, Monsieur“*, care însemna că Charles i-a răsplătit cu un bacşiş generos.

Acum erau singuri. Toria simţea că nu se poate mişca, nici măcar să înceapă să desfacă valizele aranjate pe rafturile joase de lemn de lângă pereţi. Stătea sprijinită cu mâinile de spătarul unui scaun, aşteptând. Simţi că inima i se opri o clipă, de panică, când Charles apăru în uşă.

— Cred că ţi-e foame, şi mie îmi este sigur, zise el. Propun să facem o baie, să ne schimbăm şi să coborâm cât mai repede la cină.

Vocea îi suna prietenoasă şi plăcută. Toria se simţi ceva mai destinsă.

— Ard de nerăbdare să fac o baie, reuşi să spună. Dar o să dureze destul de mult. Trebuie să despachetez şi habar n-am pe unde îmi sunt lucrurile de care am nevoie.

— De ce nu suni camerista? sugeră Charles.

— Nu m-am gândit la asta, replică Toria.

— O sun eu.

Apăsă butonul de pe noptieră pe care scria „*Femme de chambre*“, apoi plecă în camera lui.

Toria îşi aminti cum în vizitele anterioare în Franţa sau în alte ţări străine, fusese nevoită întotdeauna să facă economie, numărându-şi francii, întrebându-se dacă îşi putea permite o masă, lăsând la o parte luxul. I-ar fi fost imposibil în acele ocazii să stea să privească, în timp ce camerista ar fi despachetat în locul ei. O astfel de cerere implica un bacşiş mare şi ea nu avusese niciodată bani suficienţi pentru astfel de lucruri. Dar acum era măritată cu un bărbat bogat şi totul se schimbase.

Îşi scoase haina de călătorie. Lumina scânteie pe verigheta de pe deget — era de platină. Ce însemna oare pentru ea? Deja, ceremonia din biserică i se părea îndepărtată, de parcă s-ar fi petrecut cu mult timp în urmă. Îşi aminti de senzaţia pe care o avusese pe tot timpul oficierii căsătoriei. Parcă ar fi fost pe jumătate inconştientă, mişcându-se mecanic în timp ce gândurile şi sentimentele îi erau în altă parte.

Şi apoi, când se întorseseră la castel, apăruse Michael. Parcă îi vedea şi acum faţa, cum stătea în cadrul uşii. Toria se înfioră. Nu voia să-şi amintească mai mult, să-şi audă din nou vocea strigând acele cuvinte care trădaseră un secret — al ei şi al lui Michael. Dacă n-ar fi atât de istovită, îşi spuse, i-ar fi mai uşor să facă lumină în toată povestea, să aducă subiectul în discuţie înainte s-o facă Charles, să născocească vreo minciună fantastică.

Dar nu putea; creierul refuza să îi funcţioneze. Nu putea gândi, nu putea face nici un plan, nu putea face o imagine coerentă din frânturile întâmplătoare de amintiri, emoţii, nefericire, care păreau să zacă în mintea ei ca piesele unui *puzzle* complicat şi aproape imposibil de rezolvat.

Dar baia fu reconfortantă. Toria simţi cum i se duce o parte din oboseală în timp ce se cufunda până la gât în apa caldă, parfumată cu esenţă de gardenii. Îi

putea înţelege pe cei care voiau să moară în baie, îşi spuse, şi simţi că nu era un lucru îngrozitor să-ţi tai venele şi să simţi cum se scurge sângele vieţii. Aproape că se imagina pierzându-se încet în uitare într-un astfel de mod; apoi îşi îndreptă brusc poziţia, ruşinată de astfel de gânduri morbide.

— N-o să mor, spuse cu voce tare. O să trăiesc şi o să fiu fericită. Trebuie să fiu fericită.

Tonul îi era sfidător, dar auzi cuvintele lovindu-se de pereţii acoperiţi cu faianţă ai băii, ca pe o expresie a fricii. Ieşi din cadă şi se înfăşură cu prosopul mare de baie. Ştia că încearcă să se calmeze, să-şi insufle vitalitate în mintea obosită şi în trupul epuizat. Îşi îndepărtă hotărâtă din minte gândul la Michael. Dacă va continua să-şi amintească ce se petrecuse în această zi, simţea că avea să înnebunească. Era suficient că nu-şi putea mişca buzele fără a-şi aminti de brutalitatea sărutului lui.

După ce se îmbrăcă, se privi în oglinda lungă de pe şifonierul mare, lustruit, şi îşi spuse că trebuie să-l uite pe Michael, cel puţin pentru câteva ore. Era noaptea nunţii lui Charles, ca şi a ei, se gândi, şi n-avea rost să fie nefericiţi. Charles nu trebuia să sufere din cauza lui Michael. Era destul că ea se simţea mizerabil. Doar gândindu-se la el, parcă simţea o durere în piept. Charles se însurase cu ea pentru că o iubea. Îi ceruse foarte puţin în schimb şi acel puţin îi era cu putinţă să i-l dăruiască.

— Am să-l fac fericit, spuse Toria cu voce tare.

Avea o oarecare satisfacţie în faptul că se ştia frumoasă. Charles putea fi măcar mândru de soţia lui. Îmbrăcase o rochie de seară făcută special pentru ea de unul din marii creatori de modă din Anglia. Rochia era frumoasă în sine, dar în plus, reuşea să-i pună în valoare propria frumuseţe.

Era făcută dintr-o mătase albastră-fumurie, împodobită cu perle micuţe şi trandafiraşi pe umeri. Făcea ca pielea Toriei să arate uimitor de albă, în timp

ce părul de culoarea mimozei îmbobocite îi cădea moale de o parte şi cealaltă a feţei. Luă capa de catifea pe care camerista i-o lăsase pe pat şi se duse spre camera de zi. Se opri o clipă şi inspiră adânc înainte de a deschide uşa şi a trece în cealaltă încăpere.

Charles o aştepta. Stătea aşezat într-un fotoliu şi citea un ziar. La intrarea ei se ridică în picioare.

— Ai fost foarte rapidă, îi spuse el. Mă aşteptam să stai mult mai mult.

— Eşti în general atât de răbdător? întrebă Toria. Majoritatea bărbaţilor strigă când sunt gata, şi detestă să fie făcuţi să aştepte, în special pentru masă.

— Depinde foarte mult de persoana aşteptată, replică Charles.

Ceva în vocea lui o intimidă pe Toria. Îşi lăsă privirea în jos, spre rochie, pentru a-i atrage atenţia la ea şi Charles remarcă:

— Ai o rochie foarte frumoasă.

— Mă bucur că îţi place, spuse Toria. Aproape că merită să treci cu vederea neplăcerea probelor.

— Hai să coborâm şi să uluim sala de mese, sugeră Charles.

Deschise uşa şi o lăsă să treacă înaintea lui în coridor.

Toria mai fusese la Monte Carlo şi înainte, dar nu-şi putuse permite să locuiască la Hotel de Paris. Sala de mese uriaşă, cu pereţii poleiţi şi imensele picturi murale, o surprinse şi o amuză.

— Se potriveşte perfect cu locul, îi spuse lui Charles. Monte Carlo nu poate fi decât rococo. Cazinoul este ca un tort de nuntă şi grădinile parcă sunt pictate pe pânză.

— Nu ştiu dacă şi eu le admir la fel de mult, spuse Charles, concentrându-se asupra meniului.

Toria privi în jur şi se gândi cât de mult i-ar plăcea lui Michael. El adora ornamentaţia bogată, revărsarea luxoasă de mătase şi catifea, de aur şi cristal. Aceasta

era o altă faţetă a revoltei lui faţă de tot ceea ce însemna sărăcie, monotonie, plictiseală.

„Vreau ca totul să fie bizar", îl auzise spunând mai demult. „Vreau ca lumea să fie plină de fantastic şi frumos. Mesele ar trebui să fie încărcate de farfurii aurite şi orhidee. Casele să fie pline de statui de marmură cu lachei îmbrăcaţi în livrele cu fireturi de aur. Femeile ar trebui să fie superb îmbrăcate şi să aibă multe bijuterii".

Toria râsese la izbucnirea lui. Într-un fel, înţelegea că Michael încerca întotdeauna să scape de urâţenia propriei sărăcii.

Da, i-ar plăcea aici, se gândi, şi privind în jur recunoscu mai multe persoane de la celelalte mese şi zâmbi dându-şi seama cât de potrivit era decorul pentru ei. La o masă de lângă uşă stătea bătrâna contesă Yvonne de Farlante. Fusese odinioară o mare frumuseţe. Acum, la cei peste şaptezeci de ani ai săi, nu uitase de vremurile în care fusese adorată şi aclamată şi refuza să se plece înaintea vârstei înaintate. Când era foarte tânără, se măritase cu un duce şi îl părăsise pentru că i se păruse prea plicticos. Acum încă era în căutarea dragostei, şi când bărbaţii interesaţi de ea se răriseră, găsise destui *gigolo* care să le ia locul.

Era amuzantă, spirituală şi avea un farmec fără seamăn. În seara aceasta era singură. Purta o perucă neagră coafată cu bucle mici, în jurul gâtului avea cinci şiruri de perle magnifice despre care se spunea că îi fuseseră dăruite de către unul din marii duci ai Rusiei. Nu putea exista o ambianţă mai potrivită pentru contesă decât Monte Carlo, îşi spuse Toria şi recunoscu la masa de alături un contemporan al contesei care nu ducea povara anilor la fel de uşor ca ea.

Unul din ultimii supravieţuitori ai unei familii de bancheri faimoşi arăta exact ca o broască ţestoasă. Hainele îi atârnau largi pe lângă corp; gâtul îi ieşea lung din guler şi creţurile bărbiei cădeau de pe o faţă curios de asimetrică. Fusese pe vremuri unul din tinerii cei mai îndrăzneţi ai generaţiei sale şi se spunea că

nici o femeie nu era în siguranţă când se afla singură cu el, iar să se plimbe cu el cu trăsura, însemna să caute dezastrul.

Acum, la bătrâneţe, călătorea prin lume împreună cu o femeie aproape la fel de bătrână ca şi el, care îi era *chère amie* de aproape treizeci şi cinci de ani. Dar acum nu-l mai interesau femeile. Mâncarea era singurul lucru care-l interesa, nu mâncarea copioasă, delicioasă, apetisantă de care se bucurase în tinereţe, ci cea vitaminizată, recomandată de medici, despre care credea că-i prelungeşte viaţa. Când călătorea, era însoţit de un alai întreg de oameni care se îngrijeau de această ultimă şi cea mai preţioasă posesiune a sa.

Venise în Monte Carlo cu patru maşini, un doctor, o asistentă medicală, un farmacist, doi valeţi şi, nu în ultimul rând, frigiderul propriu, pe care-l considera esenţial şi-l purta după el oriunde mergea. El şi contesa erau aproape ultimii reprezentanţi ai aristocraţiei strălucitoare care inunda odinioară Monte Carlo în fiecare primăvară, în căutarea distracţiei.

— Vezi pe cineva cunoscut? întrebă Charles, şi vocea lui întrerupse gândurile Toriei.

— Destul de mulţi, replică ea.

Era adevărat. Cunoştea un număr mare de oameni din sala de mese ticsită de lume. Nu avea vreo afecţiune specială pentru ei, şi nici ei pentru ea, şi totuşi, Toria ştia că imediat ce îşi vor da seama de prezenţa ei, se vor grăbi să o salute cu plăcere afectată şi se vor aştepta ca ea să se alăture la petrecerile lor şi să-şi petreacă timpul bând sau jucând împreună jocuri de noroc.

Se întreba ce ar crede Charles despre ei, despre aceste cunoştinţe cu care petrecuse mult timp în ultimii ani, când hoinărise prin Londra, acceptând ospitalitatea oricui era pregătit să plătească pentru asta. Ştia prea bine ce reputaţie aveau astfel de oameni, sau majoritatea — de risipitori şi pierde-vară; totuşi, aveau două calităţi — erau şi amuzanţi şi generoşi. Şi ei, la

fel ca şi contesa și bătrânul bancher, erau rămăşiţele unei ere pierdute şi uitate. Îşi făcuseră apariţia în perioada interbelică. „Societatea de cafenea" îi numea America şi întocmai fluturilor care puteau trăi doar în lumina soarelui, dispăreau când era de muncit sau de făcut vreun sacrificiu, doar pentru a apărea din nou, la fel de voioşi, poate doar un pic mai bătrâni la sfârşitul războiului.

„Nu pot să pricep de ce vor să călătorească, spuse odată cineva. O să-i găseşti întotdeauna în barul de la Ritz din oricare metropolă; şi dacă nu s-ar uita pe fereastră, nici n-ar şti cum arată oraşul".

Erau paraziţi nestatornici într-o lume care nu-şi putea permite astfel de oameni, şi totuşi, Toria simţea că nu te poţi abţine să nu îţi placă de ei. Bărbaţii aveau cu toţii un farmec aparte. Erau bine îmbrăcaţi şi exista ceva îndrăzneţ şi elegant în garoafa de la butonieră sau ţigările lor groase. Conduceau maşini rapide, scumpe şi dădeau întotdeauna senzaţia că au o sumă enormă de bani, deşi nimeni nu ştia de unde vin.

Femeile erau încântătoare, fără doar şi poate. Se îmbrăcau după ultima modă şi la cei mai faimoşi creatori, iar bijuteriile le veneau direct de pe Rue de la Paix. Rareori făceau vreo remarcă demnă de ţinut minte, totuşi, râsetele lor puteau fi auzite, vesele, deasupra ritmului moale al formaţiilor care cântau în orice club de noapte care era *dernier cri*. În jurul umerilor aveau acum vizon, unde cu câţiva ani înainte purtaseră sobol şi şinşila, iar creaţiile fantastice ale lui Dior înlocuiseră pe Chanel şi Schiaparelli, care le fuseseră favoriţi înaintea războiului.

Izbuteau într-o manieră proprie, extraordinară, să fie întotdeauna ceva mai elegante decât orice altă femeie din încăpere, indiferent de câţi bani ar fi avut, oricât de importantă ar fi fost pe scara socială. Aveau ceva care le făcea extrem de moderne, făcându-le pe celelalte să pară demodate.

— Cine sunt prietenii tăi? întrebă Charles, în timp ce un chelner venea lângă el cu un bilet împăturit pe o tavă.

„Darling, e divin să te revăd! Vino cu noi după cină. De-abia aşteptăm să auzim despre nuntă. Bébé."

Toria îi dădu biletul lui Charles.

— Vrei să mergem la ei? îl întrebă. Sunt cei patru din colţ.

Charles aruncă o privire înspre grup — bărbaţi bronzaţi, dichisiţi şi femei şic, pline de bijuterii.

— Presupun că eşti prea obosită în seara aceasta, zise el liniştit; dar dacă vrei să mergem, bineînţeles că sunt de acord.

Toria clătină din cap.

— Sunt mult prea obosită, zise ea. O să-i vedem mâine şi în fiecare zi de-acum încolo, cât stăm aici. N-am putea scăpa de ei chiar dac-am vrea.

— Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să stăm cu cineva dacă nu vrem, spuse Charles.

Toria zâmbi.

— N-o cunoşti pe Bébé! spuse ea. Este foarte insistentă şi uiţi că noi suntem celebrităţile momentului.

Charles o privi surprins.

— N-am crezut până acum, că te stinghereşte asta exclamă el.

— Nu mă stinghereşte, replică Toria. Fac doar haz pe seama noastră.

— Orice minune ţine două zile, o asigură Charles grav. Fără îndoială că săptămâna viitoare se va oficia o nuntă de două ori mai impresionantă ca a noastră, şi toată lumea ne va da uitării.

— Nu sunt foarte sigură că mi-ar plăcea asta, ripostă Toria.

Îi scrise un bilet lui Bébé şi i-l trimise la masă, spunând că ea şi Charles de-abia sosiseră şi erau mult prea obosiţi ca să mai petreacă în această seară. Era sigură că Bébé şi prietenii ei vor înţelege situaţia.

După ce chelnerul luă biletul, Toria se întrebă dacă procedase înţelept. Conversaţia dintre ea şi Charles decurgea cu efort. Frazele pe care şi le spuneau erau afectate, ca şi cum în fiecare moment încercau să-şi ascundă adevăratele sentimente.

Charles comandase o cină delicioasă şi, în timp ce felurile defilau unul după altul, mintea Toriei devia de la discuţia pe care o purtau. Îi era imposibil să se concentreze la banalităţile conversaţiei. I se părea că timpul se scurge foarte încet.

— Ce-or face gemenele? se întrebă deodată cu voce tare.

— Sunt la teatru, replică Charles. Am aranjat cu trei dintre prietenii mei care au fost cavaleri de onoare să le ducă pe ele şi pe Lettice să vadă un spectacol la Hipodrom. M-am gândit că vor fi foarte deprimate după ce pleci tu. Îţi vor simţi lipsa, ştii.

— Dar n-o să fiu prea mult timp plecată, replică Toria.

Charles o privi gânditor.

— Vreau să vorbim într-o zi despre gemene, zise el. Nu crezi că ar fi o idee bună să fie trimise la o şcoală realmente bună? Undeva unde nu numai ar învăţa ceva, dar şi-ar face şi mulţi prieteni?

Toria îl privi surprinsă.

— Dar sunt atât de fericite acasă şi învaţă în sat. Este o femeie foarte drăguţă acolo. A fost guvernantă şi acum este la pensie. Face lecţii cu ele în fiecare dimineaţă.

— Nu mi se pare a fi o educaţie adecvată, spuse Charles.

— Ştiu cam la fel de mult cât ştiam şi eu la aceeaşi vârstă, replică Toria sfidătoare.

— Cred că ar fi mai fericite la şcoală, insistă Charles, în special acum că tu ai plecat de acasă şi nu mai are cine să aibă grijă de ele.

— Dar este Lettice, spuse Toria. Şi mă gândeam, desigur, că ar putea veni la noi când ne vom hotărî unde vom locui.

— Asta este deja hotărât, replică Charles. Am cumpărat o casă în Chesterfield Hill. Voiam să-ţi fac o surpriză la întoarcerea din luna de miere. Poate că ar fi trebuit să te consult în legătură cu asta dinainte. Este o casă mică, uşor de întreţinut, şi, ca să fiu sincer, nu cred că va fi loc destul pentru ca fetele să locuiască permanent în ea. În vacanţe, bineînţeles, pot veni acolo, ori pot veni la casa mea din Worcestershire, dar cred într-adevăr că ar trebui să meargă la şcoală.

Toria simţi deodată că se înfurie. Era pentru prima dată de când îl cunoştea pe Charles când el părea să dorească să-şi impună părerea.

— O să mă mai gândesc la asta, spuse puţin înţepat. Eu am decis, bineînţeles, până acum aceste lucruri din moment ce nu au avut mamă.

— Şi acum sper să mă laşi să te ajut cu aceste decizii, spuse Charles.

— De ce aş face asta?

Ştia că întrebarea era agresivă, dar nu se putuse abţine să nu o pună.

— Deoarece ţin foarte mult la gemene, răspunse Charles, şi vreau să aibă tot ce este mai bun pentru ele.

— Acasă este locul cel mai bun pentru toţi copiii, spuse Toria.

— Acolo unde sunt o mamă şi un tată, sunt de acord cu tine, replică Charles.

Toria tăcu. Se gândea la doamna Hagar-Bassett şi se întreba dacă Charles ştia despre ea. Se gândea şi la Michael, cu stările de proastă dispoziţie şi momentele lui dificile. Nu era chiar atât de lipsită de onestitate, încât să pretindă că o astfel de atmosferă era prielnică pentru nişte copii de vârsta Xandrei şi Olgăi. Poate că Charles avea dreptate. Acum că îşi putea permite, o şcoală realmente bună, cu internat, acesta putea fi locul cel mai potrivit şi cel mai fericit pentru gemene. Şi totuşi, nu putea suporta gândul de a le pierde. Simţi deodată ca şi cum cineva încerca să-i ia de lângă ea proprii

copii. Ar însemna să treacă multe luni fără să le vadă. Aproape că simţea singurătatea învăluind-o.

— Urăsc şcolile, spuse puţin cârcotaşă.

— Ai mers la vreuna? o întrebă Charles.

— Doar pentru şase luni, replică Toria. O aşa numită şcoală generală.

Îşi aminti cât de greu îi fusese să plece de la castel, dar, într-un fel, când ajunsese acolo nu fusese prea rău. Era mai degrabă amuzant să fii atât de ocupată, să ai mulţi prieteni, atâtea puncte de interes, atâtea lucruri de discutat. Da, nu-şi regreta vremea petrecută la şcoală, dar gemenele erau mult mai mici şi părea îngrozitor să le condamni să fie disciplinate şi îndopate cu educaţie pentru următorii cinci ani.

— O să mă mai gândesc, repetă Toria, şi simţi din nou un resentiment faţă de Charles pentru că din toate serile pe care le avea la dispoziţie tocmai în seara asta s-a apucat să discute această problemă.

Charles nu era conştient că o supărase în vreun fel.

— Ştiu că va fi cel mai bun lucru pentru gemene, zise el, ca şi cum totul ar fi fost deja aranjat. Şi acum, dacă ai terminat, vrei să mergem la Cazino?

— Da, hai să mergem.

Plecaseră deja destule persoane din restaurant, dar chiar şi aşa, Toriei şi lui Charles le luă ceva timp să ajungă la uşă. Cel puţin o jumătate de duzină de vechi prieteni întinseră mâinile, zâmbindu-i Toriei cu înţeles:

— Nu vrei să mă prezinţi soţului tău?

Charles fu politicos, dar cumva detaşat, se gândi Toria. Se trezi atrasă în vârtejul de exprimări nesincere ale afecţiunii, strigăte de încântare la vederea rochiei altei femei, stilul uşor ipocrit în care vorbeau între ele vechile cunoştinţe. Totul era atât de familiar şi nonşalant, şi Toria îşi intră în rolul rezervat pentru ea care i se potrivea ca o mănuşă, rămânând totuşi tot timpul conştientă că era vorba doar de un rol şi nimic mai mult.

Charles nu o văzuse niciodată aşa. El nu o văzuse decât la castel, unde se comporta destul de natural. Şi totuşi, era poate mai mult din ea însăşi în această creatură scânteietoare, amuzantă, care-i numea pe toţi cei pe care îi întâlnea „darling" şi care sporovăia tot felul de aiureli în acel stil exagerat care făcea ca o remarcă oricât de banală să pară spirituală.

Toria nu se aşteptase să observe această diferenţă de comportament când se afla în compania lui Charles. Cu Michael fusese întotdeauna absurd de conştientă de ea, fiindcă el râdea mereu şi o tachina în legătură cu asta. Michael o imita pe ea şi pe prietenii săi; şi după aceea, ştiind ce gândeşte, nu mai putea fi vreodată naturală când el era de faţă.

Dar numai Michael o făcuse să se simtă astfel. Acum era tulburată să observe că în timp ce vorbea, râdea şi strălucea ca un foc de artificii, era conştientă de prezenţa lui Charles care, puţin retras, o urmărea. Până la urmă ajunseseră în holul cu coloane de marmură rămânând singuri pentru drumul de câteva minute până la Cazino.

Toria îşi puse capa de catifea peste umeri.

— Nu-i nevoie să ieşim afară dacă nu vrem, zise. Există un pasaj de la hotel la Cazino.

— Dacă nu-i prea frig pentru tine, aş prefera să iau puţin aer, spuse Charles.

— Şi mie mi-ar plăcea.

În timp ce coborau treptele şi traversau strada, ajungând la Cazino, se întreba ce anume oare gândea Charles. Încăperile mari, luminate de candelabre de aur şi cristal, dădeau impresia obişnuită de strălucire şi splendoare. Ca de obicei, erau vocile monotone ale crupierilor, discuţiilor spectatorilor, atenţia încordată a jucătorilor.

— Să mergem în *Salle Privé,* sugeră Charles.

Îşi croiră drum prin mulţimea care înţesa încăperile Cazinoului, în comparaţie cu liniştea relativă din *Salle Privé.* Aici era linişte, în ciuda faptului că erau câteva

sute de oameni strânşi în jurul meselor cu postav verde, jucând *chemin de fer, trente-et-quarante* sau ruletă.

— Vrei să joci? întrebă Charles.

— Mi-aş putea încerca norocul, replică Toria.

Charles schimbă nişte bani în fise de 200 de franci. Îi dădu o parte din ele Toriei şi ea se duse la o masă de ruletă. Puse o fisă pe numărul 17, amintindu-şi că era numărul norocos al lui Michael.

„Dacă o să se întâmple vreodată ceva, se va întâmpla pe 17“

De câte ori nu-l auzise spunând asta şi râsese de el pentru că este superstiţios! Cât de mult i-ar fi plăcut lui Michael să fie în locul ei în seara aceasta! Era pasionat după jocurile de noroc. Era în stare să parieze ultimul şiling pe un cal, pe deplin încrezător că va câştiga şi supărat în mod nerezonabil când nu reuşea. Nu o singură dată Toria îi ţinuse predici pentru că îşi irosea banii pe care îi avea la jocurile de noroc.

Râsese întotdeauna de pasiunea lui pentru ping-pong.

— Eşti ca servitorii, îi spunea uneori. Crezi că într-o zi o să faci o sută de mii şi o să te poţi pensiona.

— Ba chiar o să-i fac, îi răspunse Michael, dar n-am să mă retrag. Aşteaptă şi-o să vezi.

Încrederea lui fusese justificată, îşi spuse acum Toria. Câştigase o avere. Dar ea nu era acolo să vadă ce face cu banii.

— Zero, auzi strigând un crupier.

Îşi pierduse banii şi se duse agale la o altă masă. În scurt timp pierdu toate fisele pe care le avusese. Întorcându-se, îl găsi pe Charles lângă ea.

— Ai câştigat? o întrebă el.

Toria clătină din cap. Peste câteva clipe adăugă:

— Dar tu?

Îl auzi zornăind nişte fise în buzunar.

— Am făcut ceva, spuse el. De obicei am noroc.

— N-aş fi crezut că eşti jucător, remarcă Toria.

— Nu sunt, replică el. De aceea, când îmi încerc şansa, iese de obicei bine.

— Sunt obosită, spuse Toria deodată. E prea devreme să mergem la culcare?

— E aproape douăsprezece, răspunse Charles. E devreme pentru Monte Carlo, dar nu şi pentru oameni care au trecut astăzi prin atâtea.

Traversară încăperile în tăcere. Ieşind pe treptele Cazinoului, Toria rămase pe loc privind grădinile inundate de lumină. Palmierii se profilau teatral pe fundalul întunecat al cerului înstelat. Chiar şi statuile de la *Hotel de Paris,* nuduri imense de zeiţe ieşind dintr-o spumă modestă de marmură albă, aveau un aer de mister şi seducţie. Îţi dădeau sentimentul că din moment în moment avea să se întâmple ceva emoţionant — parcă aşteptai ridicarea cortinei.

— Monte Carlo este decorul perfect, spuse încet Toria.

— Pentru ce? întrebă Charles.

— Pentru... pentru... ezită Toria.

Era pe punctul de a spune „dragoste", dar apoi se răzgândi.

— Pentru... cosmopoliţi, sfârşi lamentabil şi se întrebă dacă Charles îi sesizase ezitarea.

Ascensorul îi duse la etajul lor. Charles descuie uşa apartamentului şi Toria, trecând înaintea lui, aprinse lumina. Îl auzi închizând uşa în urma lor şi, pentru a-şi ascunde o senzaţie subită de stingherealâ, se duse să miroasă garoafele dintr-o vază.

— Ce frumoase sunt, zise.

Charles nu-i răspunse şi după o clipă fu silită să ridice privirea spre el. O privea grav.

— Este prea târziu să stăm puţin de vorbă? o întrebă el.

— Aş spune mult prea târziu, replică Toria iute. N-ar putea, ceea ce ai să-mi spui, să aştepte până mâine?

Reuşi să vorbească degajat, dar în acelaşi timp îşi simţi gura uscată.

— Depinde ce simţi în legătură cu asta, răspunse Charles. Voiam să te întreb, desigur, despre vărul tău Michael.

Toria simţi deodată că genunchii o vor lăsa. Se aşeză pe canapea, faldurile rochiei umflându-se în jurul picioarelor.

— Ce-i cu Michael? întrebă, şi ştiu că vocea i-a sunat nenatural.

— Eşti îndrăgostită de el, zise Charles.

Aşteptase lovitura toată seara dar acum, când venise, tot pe nepregătite o luase.

— Ce... ce vrei să spui?

— Cred că ştii ce vreau să spun, replică Charles. Am ştiut că nu eşti îndrăgostită de mine, dar n-am ştiut până astăzi că eşti îndrăgostită de altcineva.

— Nu m-ai întrebat, ripostă Toria puţin sfidător.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că te-ai mărita cu mine dacă ai iubi pe altcineva.

— Poate că am avut motivele mele.

— Banii, desigur.

Vocea lui Charles era aspră şi pentru prima dată era şi foarte amară.

— Nu, nu banii.

Toria aproape că striga.

— Îmi pare rău. Vrei atunci să-mi dai un motiv?

Toria îşi împleti degetele. Toată discuţia era mai greu de suportat decât îşi închipuise. Încercă să se gândească la toate lucrurile pe care plănuise să le spună, dar mintea parcă îi era goală. Charles traversa camera încolo şi încoace.

— Ai încredere în mine, spuse el şi lasă-mă să te ajut.

— Ţi-am spus că n-a fost din cauza banilor, replică Toria. Au fost alte motive. Am vrut să fug de Michael.

— Se pare că şi el a avut aceeaşi idee.

— A plecat fără să-mi spună.

— Şi dacă ar fi ajuns cu o zi înainte de cununia noastră, m-ai fi lăsat baltă? întrebă Charles.

Toria îi răspunse după o pauză lungă.

— Nu ştiu, zise în sfârşit. Acesta este adevărul, Charles! Nu ştiu.

— Mi-ai cerut să ne căsătorim cât mai repede cu putinţă, îi aminti Charles. Dacă nu ai fi fost atât de grăbită, ai fi putut să te măriţi cu Michael, acum că a câştigat ceva bani.

Toria sări deodată în picioare.

— Ce rost au toate astea? întrebă. Şi de ce îmi spui toate lucrurile astea? Ce importanţă au? Suntem căsătoriţi, nu-i aşa?

— Vreau să ştiu exact cum stau, replică Charles.

— Eşti soţul meu, zise Toria, şi vocea îi sună puţin isteric.

— După cum spui, sunt soţul tău, remarcă Charles sec, dar nu este deosebit de mulţumitor să afli în ziua nunţii că soţia ta este foarte îndrăgostită de alt bărbat.

— De unde ştii? Ce te face să fii atât de sigur? întrebă Toria, sălbatic.

— Uiţi că ţi-am văzut faţa când a sosit Michael la castel, replică Charles. Am auzit ce ai spus când ai leşinat.

— Şi eu am auzit, murmură Toria de parcă vorbea doar pentru sine. N-am vrut să spun ce-am spus, mi-a scăpat.

— Mi-am dat seama, replică Charles. Nu-mi place în mod deosebit să fiu indus în eroare, să ştii.

— Nu-i vorba de nici o inducere în eroare aici, protestă Toria. Mi-ai cerut mâna şi eu am spus da. Nu m-ai întrebat dacă te iubesc sau dacă iubesc pe altcineva.

— Presupun că am fost un prost, răspunse Charles, dar cred că într-un fel mi-am închipuit că eşti prea cinstită ca să-ţi oferi mâna atunci când nu e nici o şansă să-ţi oferi şi inima.

Zâmbi, dar ochii şi buzele îi erau cinice.

— Sună ca un pasaj dintr-un roman victorian, nu-i aşa? continuă el. Presupun că sunt demodat şi

plictisitor, dar când te-am ascultat discutând cu toţi oamenii aceia în restaurant, mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre tine sau despre lumea în care ai trăit.

— Îmi pare rău, Charles.

Toria îşi ridică ochii spre el.

— Nu-i nevoie să-ţi pară rău. Am fost doar extrem de prost. Ca mulţi alţi bărbaţi dinaintea mea, cred că am aşteptat prea mult.

— Oh, te rog, nu te simţi atât de jignit în legătură cu asta, îl rugă Toria. Ai fost amabil şi drăguţ, teribil de drăguţ. Îmi placi foarte mult, am încredere în tine. Mă simt în siguranţă lângă tine, dar n-am ce să fac... nu te iubesc.

— Şi îl iubeşti pe vărul tău, Michael? accentuă Charles.

— Aşa cred, încuviinţă Toria. Dar ce sens are să vorbim despre asta? N-am putea uita?

— Am putea?

Toria ar fi vrut să mintă, dar chiar în timp ce încerca să silească vorbele să-i iasă de pe buze, ştia că este imposibil. Era prea obosită pentru a vorbi în doi peri, sau măcar să încerce. Iar Charles avea ceva care n-o lăsa să ocolească adevărul. Nu-i răspunse, şi după un moment el făcu un mic gest cu mâinile.

— Ai văzut, spuse el.

— Ei bine, ce ai de gând să faci în privinţa asta? Toria îşi dădu capul pe spate şi-l privi drept în ochi, în timp ce-i punea întrebarea.

— Nimic!

Vocea lui era extrem de decisă. Se duse la fereastră, o deschise şi privi afară în noapte. Avea spatele atât de drept, umerii atât de largi; dădea impresia de putere. Rămase acolo fără să se mişte şi după câteva clipe Toria simţi că nu mai poate suporta.

— Charles! îi spuse, cu toate că el nu se întoarse, repetă: Charles, îmi pare îngrozitor de rău pentru tot, dar... eu... sunt soţia ta.

Nu ştia cum ar putea formula altfel cuvintele. Ar fi vrut să-i spună că, din partea ei, era gata să-şi îndeplinească obligaţiile conjugale. Vocea i se frânse şi rămase tăcută; apoi Charles se întoarse spre ea. Faţa îi era contorsionată, greu de recunoscut, şi o privea cu ochi îngustaţi.

— Crezi că eu te vreau în condiţiile acestea? întrebă furios.

Ochii lui părură să-i ardă faţa albă, apoi părăsi camera, ducându-se în dormitorul lui.

Închise uşa după el, şi ceea ce fu infinit de înspăimântător fu faptul că nu o trânti. O închise încet, ceea ce Toriei îi păru a fi o finalitate absolută.

CAPITOLUL 7

După o noapte nefericită, de autoacuzaţii şi regrete, Toria se trezi într-o stare foarte diferită. Se simţise ruşinată şi umilită în orele întunecate ale nopţii, când stătuse întinsă în pat cu ochii deschişi, părându-i rău pentru Charles şi pentru ea însăşi şi în unele momente mâniindu-se pe Michael. Totul era o încâlceală jalnică şi vieţile li se încurcaseră astfel încât nimeni nu era fericit şi nimeni nu câştigase nimic din ceea ce ei, la un moment dat, i se păruse a fi acţiunea cea mai înţeleaptă şi lipsită de egoism pe care o putea face.

Acum se gândea că fusese probabil nebună. Măritându-se cu Charles nu rezolvase nimic, nici viitorul lui Michael, nici pe al ei, şi totuşi, crezuse că făcuse sacrificiul pentru binele lui, asigurându-i cel puţin un acoperiş deasupra capului în casa care-i fusese singurul cămin după moartea părinţilor săi. Acum că era bogat,

se putea duce oriunde voia, putea face orice îi plăcea. Tot ce reuşise era să-l facă pe Charles nefericit, şi odată cu el şi pe ea însăşi.

Nu avea ce să-i reproşeze lui Charles. Se căsătorise cu ea crezând că dacă nu-l iubea, cel puţin nu era îndrăgostită de altul; iar decepţia, dacă acesta era cuvântul potrivit, era toată de partea ei, şi Toria era acum în poziţia nenorocită de a şti că se comportase lamentabil.

Agitându-se şi răsucindu-se în patul moale, Toria se tot acuză că este o persoană vrednică de dispreţ până când o trezi lumina soarelui furişată printre jaluzele. Noaptea trecuse, şi o altă zi însorită şi înviorătoare o aştepta. Trase jaluzelele şi rămase la fereastră în cămaşa de noapte. Simţea razele aurii ale soarelui încălzindu-i trupul, orbindu-i ochii, îmbrăţişând-o şi liniştind-o, alungându-i nefericirea.

În acel moment mândria îi sări în ajutor s-o salveze şi, simţindu-se deodată întărită şi înviorată, îşi îndreptă instinctiv umerii şi-şi dădu capul pe sapte. La urma urmei, îşi spuse, de ce avea să-i fie ruşine? Nu îl minţise pe Charles. El o ceruse de nevastă şi ea doar acceptase. Nu pretinsese faţă de el că ar fi fost singurul bărbat din viaţa ei. Dacă îi plăcea să-şi închipuie acest lucru, era cu siguranţă o presupunere nefondată. Poate că era faimos şi un erou în ochii lumii, dar la urma urmei şi ea avea celebritatea ei.

Era tânără, era frumoasă şi, mai presus de orice, era vie într-o lume în care trebuia să trăieşti şi să te bucuri. Cine putea fi nefericit într-o astfel de dimineaţă?

Toria îşi îngustă ochii din cauza soarelui şi privi peisajul. Marea era de un albastru viu, ca rochia Fecioarei, vapoarele din port arătau vesele, împodobite cum erau cu steaguri, grădina de sub fereastră era o orgie de flori luxuriante, revărsând o mireasmă îmbătătoare. Portocalele din copaci păreau globuri de aur şi vântul foşnea mătăsos printre frunzele palmierilor. Totul era atât de încântător, de vesel!

— De ce aş fi nefericită? se întrebă Toria, întorcându-se în pat.

Sună pentru micul dejun. Sprijinită pe perne, mâncă delicioasele chifle rumenite, coapte chiar în acea dimineaţă şi bău cafea aromată care era atât de diferită de băutura care purta acelaşi nume în Anglia.

Se întrebă ce făcea Charles. Nu se auzise nimic din celălalt dormitor. După ce micul dejul fu terminat şi Toria mâncase tot ce i se adusese, inclusiv un borcănel cu miere care avea gust şi miros de mimoze, se ridică din pat şi se duse în baie. Hotărâtă să se bucure de fiecare moment al zilei, zăbovi ceva timp în apa parfumată şi apoi se uscă la soare, simţind iarăşi că nu putea fi nefericită când soarele era atât de auriu, cald şi seducător.

Uscată şi pe jumătate îmbrăcată, se duse la şifonier să-şi aleagă hainele cu care să se îmbrace. Toria cunoştea suficient clima sudului Franţei ca să ştie că oricât de clad era, exista întotdeauna posibilitatea iscării vreunui vânt perfid care să distrugă iluzia verii. Îşi luă în cele din urmă de pe umeraş o rochie de jerseu de un mov pal, exact culoarea violetelor de Parma şi o haină scurtă asortată, cu guler de sobol. Pe cap puse o pălărie împodobită cu un buchet de violete care păreau culese chiar în dimineaţa aceea.

Când fu gata, Toria se admiră în oglindă şi zâmbi. Arăta ca o mireasă şi încă una foarte atrăgătoare, indiferent ce simţea Charles în legătură cu asta. Semeaţă şi cu un uşor aer sfidător, deschise uşa dormitorului. Se aştepta să-l găsească pe Charles în camera de zi, aşteptând-o, dar camera era goală şi văzu că uşa dormitorului lui era deschisă.

— Charles!

Îi strigă numele, dar nu primi nici un răspuns. Apoi văzu pe masa din centrul camerei un bilet. Îl luă şi recunoscu scrisul îngrijit al lui Charles, care i se potrivea într-un fel firii lui.

„Am plecat la o plimbare. Te voi aştepta pe terasă în jur de unsprezece şi jumătate, dacă vrei să ne întâlnim acolo.

Charles"

Toria îl citi de două ori şi făcu o mică grimasă. O irita că Charles plecase singur să hoinărească şi consideră că asta era destul de ridicol. Nu putea să fi ciocănit la uşa ei şi să-i spună ce avea de gând? Această atitudine rezervată era nu numai supărătoare, dar o făcea să se simtă ca un copil pedepsit pe nedrept.

Mototoli bucata de hârtie în mână şi o aruncă la coş. De unde putea Charles să ştie că nu era îngrijorată din cauza lui, că nu se simţea nenorocită şi nefericită după cele petrecute azi-noapte?

Deşi Toria nu fusese niciodată îndrăgostită, existaseră, desigur, un mare număr de bărbaţi îndrăgostiţi de ea. Trebuia să admită că Charles era diferit de majoritatea lor. Spusese puţin şi îi ceruse foarte puţin în perioada în care fuseseră logodiţi.

Dar asta nu însemna că era îndreptăţit să se poarte complet diferit faţă de orice alt bărbat pe care-l cunoştea. Dacă o iubea, ar fi trebuit să aibă o oarecare înţelegere pentru sentimentele ei înainte de a face atâta zarvă. Şi în plus, se gândi Toria, era foarte normal ca Charles să se simtă rănit şi neliniştit în legătură cu Michael, dar ea era totuşi soţia lui; şi el putea fi un soţ, în toate drepturile sale dacă dorea.

Stând acolo, începu să se simtă iritată de toată povestea aceasta. Dacă ar fi fost în locul lui Charles, îşi spuse, ar fi ignorat întreg episodul. S-ar fi purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic; şi după ce ar fi devenit soţ şi soţie în sensul deplin al cuvântului, şi-ar fi permis să-l ia peste picior pe Michael. Dar aşa, Charles pusese nişte bariere greu de dărâmat şi nu făcuse decât să complice lucrurile.

Toria ridică din umeri. Foarte bine, lasă-l să-şi facă jocul aşa cum vrea, se gândi, dar şi ea o să şi-l facă

pe al ei. Era pe deplin conştientă de atracţia pe care o exercita. Existaseră mulţi bărbaţi cu care flirtase şi în a căror companie se simţise bine. Nu voise să se mărite cu nici unul din ei. Dar — era ciudat acum, dacă stătea să se gândească — nu avusese nimic împotrivă să se mărite cu Charles, chiar dacă ştia că îl iubea pe Michael.

Din cauza sentimentului de siguranţă pe care i-l dădea, îi plăcuse atât de mult de el. Acum devenise imprevizibil şi Toria îşi spuse că în felul acesta, Charles putea pierde tot ce câştigase.

Oricum, avea haine scumpe şi splendide, ştia că e tânără şi frumoasă şi soarele strălucea, aşa că îi era imposibil să continue să sufere şi să se simtă umilită. Toria coborî la parter şi ieşi din hotel, căutând ceva sau pe cineva care s-o amuze.

Nu era încă unsprezece şi jumătate şi oricum avea de gând să-l facă pe Charles să aştepte. În acelaşi timp, n-avea chef să stea sus în apartament, sau în atmosfera pompoasă, ultra-luxoasă a holului hotelului. Se gândi să facă o plimbare în grădinile care urcau pe dealul de lângă hotel, spre şosea. Avea să vadă bazinele adânci de piatră în care înotau peştişorii aurii şi se putea aşeza pe băncile de sub copacii umbroşi şi să asculte uguitul porumbeilor, sau să-i urmărească ciugulind firimiturile aruncate de copii şi de bătrânele cu inimă bună.

Era o căruţă mică trasă de un măgăruş care-i plimba pe copii pentru cincizeci de franci şi pretutindeni erau flori purpurii, sângerii, roz, galbene şi portocalii. Flori care îţi tăiau răsuflarea cu frumuseţea lor şi păreau să facă grădinile la fel de ireale şi teatrale precum era Cazinoul, aşa cum se profila cu zeiţele sale de stuc şi acoperişul său ascuţit pe cerul azuriu.

Toria nu ajunsese prea departe în grădini când auzi pe cineva strigându-i numele. Se întoarse şi văzu un bărbat într-o Hispano Suiza mare, trăgând lângă hotel.

— Toria, repetă el. Eşti chiar tu?

Toria zâmbi şi se duse spre maşină, ajungând lângă ea tocmai când şoferul sări jos, întinzând ambele braţe într-un gest de bun venit aproape exagerat.

— Chip de înger, ce surpriză! exclamă el.

— Eu n-am să-ţi spun „ce surpriză să te văd", Billy, zise Toria. Eram destul de sigură că am să dau de tine aici.

— Şi eu mă aşteptam să vii încoace, când am citit despre nunta ta, replică Billy Grantly. Unde altundeva poate merge cineva în luna de miere, în perioada asta a anului?

— A trebuit să facem ceea ce se cuvenea, bineînţeles, spuse Toria cu solemnitate prefăcută.

Billy râse.

— Hai să bem ceva, sugeră el. Unde-i fericitul mire?

— S-a dus să se plimbe, răspunse Toria. Mă întâlnesc cu el mai târziu. În acest moment sunt destul de singură.

— Nu atâta timp cât sunt eu prin preajmă, replică Billy.

O luă de braţ şi porniră spre Café de Paris, unde se aşezară la o masă la soare.

— Spune-mi despre tine, zise Billy după ce comandă chelnerului două cocktailuri.

— N-am nimic să-ţi spun care să nu fi citit deja în toate ziarele din ţară, spuse Toria. M-am săturat de moarte de mine însămi. Dar mai bine spune-mi ce-ai mai făcut tu.

Îşi privi însoţitorul în timp ce vorbea şi se gândea cât ar fi de inedit dacă Billy chiar ar spune cuiva adevărul despre el însuşi. Era unul din acei cosmopoliţi misterioşi care apărea în orice loc monden de pe glob la timpul potrivit şi în sezonul potrivit. Părea să cunoască pe toată lumea şi asta însemna nu numai societatea elegantă, ci şi industriaşi, bancheri, funcţionari din minister, jucători şi chiar indivizi mai dubioşi.

Când Billy Grantly intra într-un bar, toată lumea părea nerăbdătoare să discute cu el şi să-i ofere o băutură.

Şi totuşi, îşi spuse Toria, nimeni nu părea să ştie ceva despre el, în afară de ceea ce spunea el, ceea ce realmente nu însemna nimic. În primul rând, nimeni nu era sigur care era adevărata lui naţionalitate. Se vehiculau poveşti cum că tatăl lui fusese grec iar mama rusoaică, şi că fusese educat în Franţa. Erau unii oameni care jurau că era de origine egipteană, iar alţii erau destul de siguri că ar fi singurul armean care supravieţuise după frecventele şi invariabil sângeroasele masacre împotriva acestui mic, dar brav popor.

Toria auzise repetându-se la nesfârşit faptul că numele lui Billy Grantly se termina în -ovski sau -azu sau -nerof, dar niciuna din poveşti nu coincidea cu cealaltă. Un singur lucru era sigur, revenind la sfârşitul tuturor poveştilor, şi anume că numele lui Billy era prea simplu şi prea nesemnificativ ca să fie numele dobândit la naştere.

De unde îi veneau banii? Acesta era un alt subiect de speculaţii. Nici chiar marii oameni de afaceri, cu care Billy părea să se găsească în relaţii cordiale, nu erau capabili să ofere o cheie la această enigmă. Din punctul lor de vedere, Billy era capabil să le spună o grămadă de lucruri pe care voiau să le afle; şi dacă ei erau uneori în stare să-i întoarcă un serviciu, nu era un lucru neobişnuit, dar aceasta nu putea fi în nici un caz unica lui sursă de câştig. Apartamentele lui de la Ritz în Paris, Dorchester în Londra, Sinirimus în Cairo şi Waldorf-Astoria în New York, erau întotdeauna cele mai luxoase şi mai scumpe. Maşinile lui atrăgeau atenţia oriunde s-ar fi dus şi iahtul lui spaţios şi extrem de confortabil era renumit pentru petrecerile animate pe care le adăpostea ori de câte ori era în porturile din Cannes sau Monte Carlo.

„Billy-enigma" — Toria îi cunoştea porecla şi privindu-l acum se gândea, aşa cum multe femei gândiseră înainte, că aura lui misterioasă îi sporea atracţia. Arăta bine, într-un fel care sărea în ochi. Proaspăt bărbierit, cu părul întunecat întotdeauna îngrijit şi corect pieptănat

de parcă tocmai ar fi ieşit de la frizer. Se îmbrăca bine, cu eleganţa degajată a unui englez, dar avea, totuşi, ceva ce te făcea să fii sigur, în ciuda accentului perfect englezesc şi a numelui britanic impecabil, că, de fapt, nu era de naţionalitate britanică.

Era greu să-ţi dai seama ce anume te făcea să crezi aceasta. Poate smaraldul de pe inelul cu sigiliu, poate vigilenţa nefirească pe care o avea permanent în ochi, sau poate nimic mai mult decât instinctul care spunea oricărui englez că Billy nu era unul de-al lor. Francezii erau la fel de convinşi că nu era francez şi, după câte se ştia, multe alte naţionalităţi erau sigure că Billy nu era de-al lor.

Dar ce conta? Billy reuşea de obicei să devină regele oricărui loc pe care-l frecventa, în numai câteva ore de la sosire.

„Dau o petrecere deseară“, îl auzeai spunând. „Vino şi tu!“

Cuvintele lui erau o invitaţie automată la o seară de distracţii şi voioşie. Găseai acolo mâncare şi vinuri scumpe comandate de Billy într-un fel care făcea pe orice bucătar şef să încerce să se autodepăşească. Găseai conversaţie amuzantă, spirituală; găseai artişti cunoscuţi care cântau, dansau şi întreţineau compania de oaspeţi distinşi, notorii.

Toria se întrebase de multe ori care erau motivele acestei generozităţi, dar ca toate celelalte întrebări în legătură cu Billy, nici aceasta nu avea răspuns sau explicaţie.

— Tocmai am picat din Scandinavia, zise Billy acum.

— Tot timpul eşti de-abia picat de undeva, îl tachină Toria. De ce Scandinavia?

— De ce nu? pară Billy. Trebuie să-ţi petreci iarna undeva. Am fost în California de Crăciun. Voiam să mă duc şi în Mexic, dar afacerile m-au adus acasă mai curând decât intenţionam.

— Ce afaceri? întrebă Toria, ştiind foarte bine că el n-avea să-i spună.

— Draga mea, lumea toată, după cum ştim, este o harababură financiară, zise el solemn, dar hai să nu ne posomorâm. Povesteşte-mi despre căsnicia ta. Eşti fericită?

— Asta nu prea e o întrebare potrivită de pus unei mirese a doua zi după nunţă, replică Toria.

Billy rânji spre ea.

— Bine, trecem peste ea! Ai ales cu siguranţă un câştigător, din toate punctele de vedere. Aş vrea să-l cunosc pe soţul tău, Toria.

— Vrei să spui că nu-l cunoşti deja? întrebă Toria. Credeam că tu cunoşti pe toată lumea de pe glob.

— Pe toată lumea în afară de el, replică Billy. De aceea sunt atât de nerăbdător să îmi faci cunoştinţă cu el.

— Nu sunt sigură că e genul tău, zise Toria. Întotdeauna a dus o viaţă liniştită, cumpătată.

Billy ridică din sprâncene.

— Nu cred că-i chiar atât de plicticos cum ar părea. Deţinător al D.F.C. şi încă două medalii, cel mai tânăr vicemareşal din R.A.F. şi inventatorul unor jucărele dintre cele mai folositoare pe care le-a avut vreodată Ministerul Aviaţiei pe listă.

— De unde ştii toate astea?

— Draga mea, citesc ziarele, replică el şi când am văzut că vechea mea prietenă şi fata încântătoare pe care o ştiu dintotdeauna se mărită, crezi că n-am fost destul de curios să aflu câte ceva despre mire? După părerea mea este unul dintre cei mai norocoşi oameni din lume.

— Billy, Billy! Ce discurs magnific! râse Toria. Mulţumesc.

— Hai să mergem să-ţi căutăm bărbatul, sugeră Billy şi o să-l mai auzi o dată. Dacă nu o să mă placă după asta, o să mă duc şi-o să mă întind în cabina mea şi o să plâng amarnic.

— Ai iahtul aici?

— Dorm acolo, de fapt, replică Billy. Aş prefera, la drept vorbind să stau la hotel, dar echipajul s-a cam delăsat. N-am mai folosit iahtul în ultimele şase luni şi m-am gândit că a cam venit timpul să-i pun la treabă. Vrei să vii într-o croazieră într-o zi?

— Aş fi încântată, răspunse Toria.

— Atunci o să aranjăm asta. Se pare că vremea o să fie bună. Eşti un navigator bun, din câte-mi amintesc.

— Cam şaptezeci şi cinci la sută; dar am o preferinţă pentru marea netedă ca oglinda.

— Ei, atunci o să aranjăm şi asta, zâmbi Billy. Mi-ar plăcea ca soţul tău să-mi vadă iahtul. Am şi eu câteva invenţii proprii pe care cred că le-ar găsi foarte interesante.

Plimbându-se agale către terasă, Toria se gândi cât era de ciudat că nu discutase niciodată cu Charles despre munca lui. N-avea nici o idee despre ce inventase, sau la ce foloseau invenţiile lui. Încercă să-şi amintească dacă fusese scris ceva despre ele în ziare, dar nu reuşi. Îşi propuse să discute despre aceasta, imediat după ce el va înceta să se mai poarte prosteşte şi va fi din nou prietenos şi plăcut.

Era multă lume pe terasă, stând sub umbrelele portocalii, sorbind din cockteiluri şi ascultând acordurile liniştite ale unei orchestre. Toria şi Billy se uitară în jur.

— Mă întreb unde o fi Charles, spuse Toria, şi apoi îl văzu.

Stătea cu mâinile în buzunare, cu spatele la băutorii de cocktailuri, privind marea. Arăta foarte înalt, solid şi teribil de englez, şi Toria simţi nevoia subit să fugă la el şi să-şi strecoare braţul sub al lui. Dar se stăpâni şi se îndreptă încet către el, cu Billy alături. Când ajunseseră la câţiva paşi de el, Charles îşi dădu seama de apropierea lor şi se întoarse. Toria îi văzu ochii alunecând întrebător către Billy.

— Bună, Charles.

— Bună, Toria. Te aşteptam.

— Am întâlnit un prieten şi am întârziat, explică Toria. Zice că nu v-aţi cunoscut. Charles, acesta este Billy Grantly.

— Îmi pare bine.

Charles era politicos, într-o manieră convenţională, dar, fără să-şi dea seama ce anume o făcea să gândească astfel, Toria fu sigură că nu-i făcuse plăcere să-l întâlnească pe Billy.

Acesta din urmă nu-şi făcea nici o problemă în legătură cu Charles. Spiritual, amuzant şi extrem de măgulitor, într-un fel subtil, îi conduse spre trei locuri confortabile de sub o umbrelă portocalie şi comandă băuturi.

— Ascultă, trebuie să mă laşi să plătesc băutura, spuse Charles, dar Billy îi refuză imediat oferta.

— Nici nu mă gândesc! Trebuie să beau în sănătatea voastră acum, dacă eu nu am fost invitat ieri la nuntă. Ce aţi dori ca dar de nuntă?

— Ţi-aş putea spune destul de multe lucruri pe care nu le dorim, zise Toria. Dar dacă mă întrebi aşa, de fapt, nu mă pot gândi la nici un lucru din lume pe care l-aş dori.

— Ce fată norocoasă, râse Billy. În calitate de vechi prieten, cred că ar trebui să fie ceva cu adevărat drăguţ. O să trec pe la Cartier's după-amiază să văd dacă pot găsi ceva la fel de frumos ca ochii tăi. Sper că soţul tău n-are nimic împotrivă să primeşti un cadou de la un vechi prieten.

Vorbea ca şi cum ar fi insinuat că el şi Toria fuseseră mult mai intimi decât se vedea la suprafaţă. Toria era însă hotărâtă să nu-l lase pe Charles să-i înţeleagă greşit relaţia cu Billy.

— Dacă îmi faci un cadou, Billy, va fi primul pe care-l voi fi primit vreodată de la tine. Îmi amintesc că ai spus odată ceva despre un cadou de Crăciun, dar nu s-a materializat niciodată.

O amuză să-l vadă pe Billy pus în încurcătură.

— Trebuie să-mi cert secretara, zise după câteva clipe.

Toria râse.

— Nu m-am aşteptat cu adevărat să-l primesc. Ai făcut promisiunea în timpul uneia din petrecerile tale nemaipomenite şi mai erau încă cel puţin şase fete lângă mine care au aşteptat poştaşul în următoarele trei săptămâni.

Billy se întoarse către Charles.

— Ce trebuie să facă cineva când e într-o confuzie totală? îl întrebă.

— N-am idee, replică Charles scurt.

— Presupun că ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată, zise Billy. Dar hai să vorbim serios un moment. Ţin să te felicit pentru ultima ta invenţie, dispozitivul de reglare antigel. E absolut strălucită.

Charles păru surprins.

— De unde ştii despre ea? întrebă. Nu i s-a dat încă drumul de pe lista secretă.

Billy făcu un gest cu mâinile.

— Toria îţi poate spune că ştiu o grămadă de lucruri şi cunosc o grămadă de oameni, spuse el cu înţeles. De fapt, am ajutat şi eu departamentul vostru cu câte ceva, într-un fel sau altul.

— Zău?

— Da. Cred că n-o să fiu prea indiscret dacă-ţi voi spune că Ministerul Aviaţiei îmi· este extrem de recunoscător pentru o mulţime de informaţii pe care am putut să i le transmit. Am fost suficient de clar?

Îl privi direct în ochi pe Charles în timp ce vorbea, dar Charles părea să se prefacă dinadins că nu înţelege.

— Nu tocmai, replică el. Sugerezi că eşti în Serviciul Secret sau cam aşa ceva?

— Dragul meu!

Billy aruncă o privire peste umăr.

— Nu poţi fi niciodată prea grijuliu, mai ales într-un loc ca ăsta. Hai mai bine să vorbim despre altceva; dar

când veţi veni pe iahtul meu la cină, ceea ce sper că va fi curând, vom mai discuta.

Se uită la ceas şi se ridică în picioare.

— O să mă scuzaţi dacă vă las singuri? Mă aşteaptă o doamnă încântătoare la *Hôtel de Paris.* Mergem la Chateau Madrid pentru prânz. Acum, hai să vedem când puteţi veni la mine la cină. Mâine seară sau poimâine?

Toria tocmai voia să-l întrebe pe Charles în ce zi i-ar conveni, când, observându-i expresia feţei, îşi dădu seama spre surprinderea ei că lui Charles nu-i plăcea de Billy. Nu era sigură de unde ştia asta, pentru că privind din nou faţa lui Charles văzu că aceasta era impenetrabilă şi cu politeţea lui obişnuită se ridicase să strângă mâna lui Billy.

Şi totuşi era ceva în rigiditatea ţinutei sale şi în expresia ochilor, în linia uşor încordată a buzelor care îi spuse că nu se înşelase. Deveni deodată iritată. Ce drept avea Charles să-i critice prietenii? Billy fusese fermecător, generos şi îşi dăduse tot interesul să se facă plăcut. Dacă Charles avea să fie dificil chiar de la începutul căsniciei lor, nu era un semn de bun augur.

Repede, fiindcă era supărată, Toria acceptă invitaţia lui Billy fără a mai aştepta părerea lui Charles.

— O să venim mâine la cină.

— Îmi face multă plăcere şi vă voi aştepta cu nerăbdare, răspunse Billy.

Îi luă mâna şi i-o ţinu între ale lui.

— Voi trimite maşina la hotel la ora opt. Ezită şi pe urmă adăugă ca şi cum tocmai îi venise o idee. Nu, mai bine facem altfel. Ce-aţi zice de o croazieră? Ar fi bine să profităm de vremea frumoasă. Veniţi la bord la prânz şi luaţi-vă cu voi tot ce vă trebuie pentru noapte. Am putea merge la Capri. Am auzit că acolo este un club de noapte minunat. Ar fi prea plicticos să venim înapoi după cină, aşa că aţi putea rămâne la bord şi v-aş aduce înapoi de dimineaţă. Ce ziceţi de ideea asta?

Charles nu spuse nimic, dar Toria îi simţi dezacordul. Tăcerea lui o făcu să accepte cu acelaşi entuziasm cu care acceptase invitaţia la cină.

— Oh, Billy, ar fi divin! O să fie nemaipomenit!

— Atunci la ora douăsprezece, zise Billy şi să vă luaţi şi nişte haine mai groase. Nu poţi şti niciodată cum va fi vremea când ieşi pe mare în perioada asta a anului.

— Nu vom uita, promise Toria, şi mulţumim foarte mult.

— O să număr orele, zâmbi Billy. Oricum, bănuiesc că ne mai vedem deseară la Cazino.

Biily le făcu cu mâna şi se îndepărtă. Charles se aşeză din nou la masă. Toria îl privi.

— O să fie amuzant, nu crezi? îl întrebă, făcându-se că nu-i observă încruntarea.

— Ce ştii despre acest tip Grantly? se interesă Charles.

— Îl cunosc de ani de zile, răspunse Toria. Dai peste tot de el.

— Ce înseamnă peste tot?

— Oh, aici, şi la Paris, şi la Londra.

— În case particulare sau în cluburi de noapte?

— Stai să mă gândesc! Toria îşi sprijini bărbia în palmă. Sunt sigură că l-am întâlnit la serate dansante particulare. Da, îmi amintesc când cineva a dat una la Claridge's...

— Nu asta înţeleg prin a-l întâlni în case particulare, o întrerupse Charles. E posibil să-l fi adus cineva la petrecere.

— Ce încerci să sugerezi? spuse Toria. Că este o cunoştinţă nedorită? Ţi-e teamă că îţi va strica buna dispoziţie?

— Aici nu e vorba de bună dispoziţie, replică Charles. Cred că am auzit de acest domn... Grantly, dar nu pot să îmi aduc aminte ce anume se spunea despre el. Te-a întrebat despre mine?

Toria râse.

— Zău, Charles, nu ştiu ce să cred — eşti fie foarte snob, şi foarte vanitos. Billy a spus lucruri încântătoare despre tine. Nu m-a întrebat cine eşti şi de unde vii, dacă asta încerci să afli.

— Te-a întrebat despre munca mea?

— Nu, sigur că nu, replică Toria. Şi chiar dacă ar fi făcut-o nu i-aş fi fost de prea mult folos. Tocmai mă gândeam când veneam încoace că nu ştiu nimic despre ce ai făcut tu, despre toate invenţiile la care se referă lumea.

— Cine se referă la ele? întrebă Charles tăios.

— Păi, de pildă Billy.

— Asta este exact ce te-am întrebat, spuse Charles. Ce-a spus?

— Dar erai aici, zise Toria. L-ai auzit doar.

— Oh, nu acum, replică Charles. Ai spus că, în timp ce veneai încoace, te gândeai că nu ştii nimic despre invenţiile mele. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Doar ceva ce a spus Billy.

— Şi ce a spus?

Urmă o pauză, în timp ce Toria încerca să-şi amintească.

— Oh, ştiu, exclamă până la urmă. A zis că ar vrea să-i vizitezi iahtul pentru că are nişte invenţii proprii care te-ar putea interesa.

— Asta-i tot?

— Da, sunt destul de sigură că asta-i tot. De ce atâta tevatură?

— Nu ştiu, zise Charles. Spune-mi tot ce ştii despre acest Mr. Grantly.

— Necazul e că nu ştiu într-adevăr nimic, răspunse Toria. Toată lumea îşi dă cu părerea despre cine este Billy, de unde vine şi cum face de este atât de bogat, dar nimeni nu ştie.

Charles o privi gânditor.

— Cred că va trebui să aflăm câte ceva despre el înainte de a-i accepta ospitalitatea.

Toria se îmbăţoşă în scaun.

— N-am mai auzit un astfel de nonsens! ţipă. Zău, Charles, dacă ai de gând să fii ţepos şi distant cu prietenii mei, o să-mi faci viaţa pur şi simplu imposibilă. Billy este o persoană amuzantă şi încântătoare. Cunoaşte pe toată lumea şi merge pretutindeni. E de-a dreptul ridicol să-i pui poziţia sub semnul întrebării şi să crezi că nu-i destul de bun pentru noi. Eu îl ştiu dintotdeauna şi întotdeauna mi-a făcut plăcere compania lui.

Vocea îi devenise destul de tăioasă pentru o clipă, dar Charles nu părea că vrea să se scuze.

— Am priceput, spuse el. Ce e destul de bun pentru lady Toria Gale, e cu siguranţă bun pentru domnul Drayton.

— N-am spus asta, exclamă Toria, dar eu nu am nimic împotriva lui.

— Nu ai, spuse Charles. Dar cu toate scuzele datorate poziţiei sociale înalte a familiei Gale, personal nu sunt încântat să-l cunosc pe domnul Billy Grantly, dacă acesta îi este într-adevăr numele.

— Nu mi-am închipuit că eşti atât de infatuat, îl acuză Toria supărată.

Era atât de furioasă, încât avea o dorinţă sălbatică de a-l jigni pe Charles, de a-l răni într-un fel. Îşi căută cuvintele.

— În curând am să încep să cred, continuă după un moment de pauză, că publicitatea din aceste ultime trei săptămâni ţi-a sucit capul. Dacă ai de gând să faci pe judecătorul şi să stabileşti pe cine trebuie şi pe cine nu trebuie să cunoaştem, prietenii noştri vor putea fi număraţi pe degetele de la o singură mână.

— Nu neapărat, replică Charles.

— Hai să vorbim foarte clar de la început, spuse Toria. N-am de gând să renunţ la prietenii mei doar din cauză că m-am măritat. Au fost loiali şi buni cu mine când n-am avut un ban; au sărit să mă ajute şi să mă facă să mă simt bine, deşi ştiau că nu le pot oferi nimic în schimb; când eram atât de strâmtorată încât uneori,

când mă duceam la cineva, trebuia să împrumut bani de la gazdă ca să dau bacşiş la proprii ei servitori. De bună seamă, nu toţi prietenii mei sunt duci şi ducese, şi mulţi dintre ei nu sunt exact ceea ce mama ta ar numi „foarte respectabili", dar sunt prietenii mei şi îi iubesc. Nu m-au lăsat niciodată baltă, şi dacă îţi închipui că măritându-mă cu un om bogat o să mă debarasez de ei, te înşeli foarte tare.

Toria tremura de mânie când termină de vorbit, dar Charles părea netulburat. Îşi scoase o ţigaretă din tabacheră, apoi îşi luă bricheta din buzunar şi o aprinse.

— Foarte bine, spuse după un timp. Eşti deci hotărâtă, presupun, să mergem mâine pe iaht.

— Foarte hotărâtă, răspunse Toria. Tu, desigur, poţi face după cum doreşti; dar eu am acceptat invitaţia lui Billy şi nu o să-mi iau cuvântul înapoi.

— Foarte bine!

Charles vorbi foarte liniştit. Toria simţi cum mânia îi dispare treptat. Nici unul din ei nu mai scoase nici un cuvânt, dar după câteva minute spuse încet:

— Îmi pare rău că am fost grosolană.

— Îmi pare rău că te-am enervat, replică Charles.

Toria se simţi deodată singură şi dezumflată. Detestase întotdeauna certurile. Era ceva degradant în a se certa aici, în sudul Franţei, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoştea şi al cărui nume îl luase.

— Hai să nu ne certăm, Charles, îl rugă.

Faţa lui se lumină imediat.

— Nu vreau să mă cert, Toria, îi spuse. Cred că am făcut o încurcătură. Poate din cauza lipsei de experienţă. N-am mai fost căsătorit până acum.

Vocea lui avea ceva tineresc şi destul de fantezist. Toria îi zâmbi.

— Nici eu, îi replică, şi întotdeauna mi-a displăcut teatrul de amatori.

— Să-ţi spun la ce m-am gândit? o întrebă Charles.

Toria încuviinţă. Charles îşi lăsă privirea în jos, pe masă.

— Am ajuns azi-noapte la concluzia că ne-am grăbit amândoi prea tare, începu el. Ne-am căsătorit înainte de a ajunge să ne cunoaştem unul pe celălalt. Tu ştii foarte puţin despre mine, iar eu foarte puţin despre tine. Căsnicia trebuie să aibă ca bază ceva mai mult decât încredinţarea că celălalt este persoana cea mai încântătoare văzută vreodată.

— A fost vina mea, spuse Toria cu voce joasă. Ţi-am cerut să ne căsătorim repede.

— Nu cred că are sens să ne gândim a cui este vina, îi spuse Charles. Ce a fost, a fost. Ne-am căsătorit ca să fim împreună la bine şi la rău. Am impresia că dacă stăm să judecăm calmi şi raţionali poziţia noastră, am putea deveni prieteni.

Toria rămase tăcută. Era puţin înciudată că Charles insinua poate, într-un mod ocolit că deşi se îndrăgostise de aspectul ei exterior, acum nu era sigur că ea era la fel de încântătoare ca fire.

Dar chiar în timp ce îşi formula acest gând, i se făcu ruşine. Charles încerca să fie drăguţ şi constructiv, iar ea se purtase destul de urât cu el. Îi întinse, impulsiv, mâna peste masă.

— Hai să ne cunoaştem unul pe celălalt, Charles, îi zâmbi. Sunt o grămadă de lucruri pe care vreau să le ştiu despre tine.

Degetele lui se închiseră peste ale ei cu o intensitate subită, de-a dreptul dureroasă.

— Nu vreau să uiţi un lucru, spuse el încet.

— Ce anume?

— Că te iubesc.

— Şi totuşi... azi-noapte...

Toria se opri. Nu ştia cum să pună în cuvinte faptul că fiecare dormise singur în prima noapte a căsniciei lor.

— Ştiu, zise Charles, ca şi cum îi putea citi gândurile. Dar am de gând să încerc să te fac să mă iubeşti şi

tu. Nu îmi imaginez că va fi uşor. Nu sunt destul de îngâmfat să fiu sigur că voi reuşi; dar am să încerc şi am să încerc al naibii de tare.

Îi strânse din nou degetele şi de data aceasta ei îi scăpă un mic ţipăt de durere. El îi dădu drumul imediat şi privi mâna albă din palma sa.

— Uneori uit cât eşti de mică, zise el. Când mă sperii, pari mult mai mare şi mai puternică decât mine.

Toria râse.

— Eu te sperii? întrebă ea. Eşti vreodată speriat de mine?

— Îngrozit, spuse Charles, şi ea nu fu sigură dacă el glumea sau nu.

— Dar e ridicol.

— Nu tocmai, dacă stai să te gândeşti, spuse Charles pe un ton lipsit de emoţie. Şi acum, ce-ai zice să luăm dejunul?

Toria simţi că el pusese capăt deliberat conversaţiei. Se ridică în picioare şi în timp ce făcea asta, privirea îi fu atrasă de steagurile sclipitoare ale iahturilor din port.

— Mi-ar plăcea să ies pe mare mâine, zise ea. O să fie amuzant dacă vremea rămâne la fel de plăcută.

Spusese asta cu bună ştiinţă, hotărâtă să-i dea de înţeles lui Charles că bunăvoinţa ei nu era un semn de slăbiciune şi că nu retracta nimic din ceea ce spusese mai înainte despre loialitatea faţă de prietenii ei.

— O să fie plăcut, zise el fără nici o ezitare. Păcat că e prea frig ca să înotăm.

Capitulase complet şi Toria era pe deplin conştientă că ea câştigase prima rundă a întrecerii. Şi totuşi, acum că obţinuse ce voia, ştia cu o iritantă inversiune de sentimente că îi părea rău că acceptase invitaţia lui Billy. Avea să fie plicticos să împacheteze lucruri pentru o noapte la atât de puţin timp după sosire. Pentru o clipă, Toria se gândi să-i spună lui Charles că până la urmă s-a răzgândit, că de fapt nu-i păsa cu adevărat dacă mergeau sau nu cu Billy şi dacă el prefera aşa,

puteau rămâne la Monte Carlo. Aproape că deschise gura să pronunţe cuvintele când o veche zicală a doamnei Fergusson îi veni în minte: „Începe aşa cum vrei să continui". De câte ori n-o auzise pe doamna Ferguson spunând asta, mai ales când venea vreo fată nouă din sat să ajute la curăţenie. „Începe aşa cum vrei să continui".

Dacă ceda acum în faţa lui Charles, el putea să se aştepte ca ea să facă la fel în fiecare ocazie. Se ţinuse tare pe poziţie, luptase şi câştigase. Ar fi fost o prostie să dea acum înapoi.

— Să nu uităm să ne luăm haine călduroase, spuse Toria. Este foarte greu să-ţi dai seama când soarele e sus, cât de frig poate fi seara.

Zarurile fuseseră aruncate. Îi dăduse foarte clar de înţeles că aveau să meargă pe iahtul lui Billy a doua zi. Se uită la Charles. Faţa lui părea senină şi nu mai era încruntat. N-avea de ce să-şi facă griji. Îşi impusese voinţa; totuşi ar fi vrut să nu aibă acel sentiment neliniştitor, ascuns undeva în fundul minţii, că procedase greşit.

CAPITOLUL 8

Imensa Hispano Suiza care purta pe capotă însemnele cluburilor automobilistice din aproape fiecare ţară de pe glob, îi aştepta când Toria şi Charles coborâră treptele de la *Hôtel de Paris*. Valizele lor fură depozitate în portbagaj şi ei se aşezară pe bancheta din spate, tapiţată cu piele roşie.

— Ai mai văzut ceva atât de luxos? întrebă Toria. Billy ştie, cu siguranţă, cum să se respecte.

— Probabil că are şi o grămadă de bani de cheltuit, remarcă Charles şi Toria se uită la el, întrebându-se dacă tonul vocii lui însemna că mai are încă un uşor resentiment pentru că a acceptat această invitaţie.

— Este în situaţia de invidiat, de a avea lire în Anglia, dolari în America, franci în Franţa, răspunse degajată, şi presupun că şi mărci, piaştri sau coroane în toate celelalte ţări pe care vrea să le viziteze. Noi de ce nu suntem la fel de isteţi să facem la fel?

— Noi personal sau noi ca naţiune? întrebă Charles.

— Mă refeream la britanici, în general, replică Toria; dar tu personal ai vreo relaţie la Trezorerie? Dacă da, hai să călătorim, fiindcă îmi place la nebunie.

— Cred că aş putea obţine ceva dolari dacă ai dori să mergi în America, spuse Charles.

— Oh, da. N-am fost niciodată la New York şi aş fi încântată să merg acolo. Ai putea găsi o scuză?

— Cred că da, răspunse Charles puţin rezervat.

— E într-adevăr uimitor cât de puţine lucruri ştiu despre tine, spuse Toria. Într-o zi, când o să ai timp, va trebui să îmi spui toată povestea vieţii tale. Vreau să ştiu totul, chiar totul.

— Sunt măgulit, spuse Charles, dar mi-e teamă că te-ai plictisi.

— Acum vânezi complimente, zâmbi Toria, apoi adăugă pe un ton diferit: dar, serios, Charles, vreau să ştiu totul despre tine. Mă gândeam azi-noapte la ce ai spus tu, să ne cunoaştem mai bine. Ai dreptate. Ne-am grăbit prea tare.

— În acelaşi timp sunt pe deplin conştient, spuse Charles, că dacă nu ne-am fi grăbit, n-ai mai fi fost acum lângă mine. Ai fi făcut planuri pentru căsătoria cu vărul tău Michael.

Toria se simţi o clipă de parcă ar fi fost pălmuită. Ea fusese drăguţă, se străduise să întindă o mână prietenească şi Charles i-o respinsese brutal. Pentru o clipă îl urî; apoi îşi dădu seama că el nu era răzbunător sau răutăcios, ci pur şi simplu enunţa un fapt, în maniera

sa obişnuită. Oricum, asta păru să pună capăt conversaţiei şi rămaseră tăcuţi până ce maşina opri în port.

Iahtul era ancorat la mică distanţă de locul în care se găseau. Era foarte mare, alb şi decorat cu steguleţe care fluturau în briza uşoară care sufla dinspre mare. Imediat ce coborâră din maşină, doi sau trei marinari veniră în fugă să le ia bagajul şi să i-l ducă la bord.

Charles examină iahtul cu admiraţie.

— E un vas foarte frumos, spuse după un timp şi Toria simţi că era impresionat. Era destul de copilăroasă să se bucure că măcar el nu putea să vorbească de rău iahtul.

Parcurgând pasarela, fu surprinsă să nu audă râsete şi larmă. Se aşteptase la o petrecere mare şi îl avertizase pe Charles că va fi, cu siguranţă, lume multă.

— Am să-mi iau o rochie mai sofisticată pentru seară, zise ea. Întotdeauna se întâmplă la fel când ţi se spune: „Ia-ţi orice, nu contează cu ce eşti îmbrăcat". Toate celelalte femei apar în vestimentaţia cea mai pretenţioasă şi te fac să te simţi prost.

Acum, păşind pe punte, nu văzu nici o creatură strălucitoare îmbrăcată în haine exotice, întinsă pe şezlongurile cu dungi roşii şi albe; şi când intrară în salonul cu multe ferestre, acesta era gol.

— Poate că am venit prea devreme, sugeră Charles, văzând privirea surprinsă a Toriei.

— Probabil, replică Toria; dar nu mai avu timp să adauge nimic, pentru că intră Billy.

Veni în cameră cu braţele întinse într-un gest de bun venit, zâmbetul şi cuvintele sale asigurându-i de plăcerea pe care o avea văzându-i.

— O să fie o după-amiază minunată, zise el. Nu pot să vă spun cât sunt de încântat că aţi venit.

— Ai fost foarte drăguţ să ne inviţi, spuse Toria. I-am spus lui Charles cât de amuzante sunt petrecerile tale.

Billy traversase camera şi deschidea barul ascuns în spatele unui raft fals din biblioteca încastrată în perete.

— Ce vreţi să beţi? îi întrebă, şi cum Toria şi Charles ezitară, adăugă: sper că n-o să fiţi foarte dezamăgiţi, dar nu dau o petrecere adevărată. M-am gândit că, fiind în luna de miere, v-ar plăcea mai mult să fiţi singuri, iar eu mă pricep foarte bine să fac pe dama de companie.

— Dar nu e cazul să faci aşa ceva, spuse Toria.

Dar în acelaşi timp inima i se prăbuşi. Fusese sigură că Billy va invita o mulţime de lume, şi acum i se părea că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut-o.

Era foarte conştientă că Charles îl antipatizase pe Billy din momentul în care îl văzuse, dar se consolase cu gândul că nu aveau să se vadă prea mult unul pe celălalt cât timp aveau să fie la bord. Ea participase odată la o petrecere dată de Billy pe iaht. Fuseseră o mulţime de tineri veseli care dansaseră, jucaseră bridge sau dormiseră la soare, după cum aveau chef. Nimeni nu se plictisise.

Nu-şi imaginase nici o clipă că Billy va fi atât de stupid încât să-i invite doar pe ea şi pe Charles, şi el să fie al treilea. Dar oricum, nu mai era nimic de făcut. Îşi dorea să nu se fi grăbit să-i accepte invitaţia. Charles nu era ca Michael, care făcea scene şi era extrem de volubil când era supărat sau enervat; dar Charles putea, când nu-i plăcea ceva, să creeze o atmosferă care o făcea pe Toria să nu se simtă în largul ei, chiar dacă nu îi spunea cuvinte de reproş.

Toria îl privi în timp ce Billy îi oferea un cocktail. Era politicos, vorbea pe un ton obişnuit, dar Toria simţea că era ceva reţinut în vocea sa, ca şi cum avea grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele sentimente. Se gândi că are o imaginaţie prea exagerată, sau poate că din cauza lui Michael devenise foarte sensibilă la reacţiile celorlalţi.

Îşi dorise adeseori să nu-i pese de ce credeau sau simţeau alţii, totuşi, oricât s-ar fi străduit, se simţea descurajată sau exaltată, prost dispusă sau stimulată, în funcţie de sentimentele celorlalţi. Acum, din cauză că era îngrijorată şi puţin deprimată, bău repede cocktailul

pe care i-l dăduse Billy şi întinse paharul pentru încă unul.

— Spune-mi ce-aţi mai făcut, zise Billy, în afară de a fi fericiţi, desigur.

— Păi, am jucat puţin aseară, răspunse Toria. Charles a câştigat vreo zece mii, dar eu am pierdut. Întotdeauna pierd. Apoi am mers la un *night club* şi am dansat până dimineaţă. Habar n-aveam că Charles este un dansator atât de bun.

— O altă calitate, spuse Billy. Ai o listă întreagă, Drayton! A propos, cred că trebuie să-ţi spun Charles, fiindcă Drayton sună atât de formal şi eu o cunosc pe Toria de când s-a hotărât să intre în societate.

— Da, ne-am cunoscut la primul meu bal, la Londra, zise Toria. Îţi aminteşti? Era la Savoy şi a fost atât de plictisitor încât ai strâns un grup mare şi ne-ai dus pe toţi la *400*. Ţin minte că eram grozav de emoţionată, era prima mea vizită la un *night club*.

— Ai fost cea mai frumoasă debutantă în societate pe care am văzut-o vreodată, spuse Billy şi aş putea să adaug că te-ai făcut din ce în ce mai frumoasă cu trecerea anilor.

— Mulţumesc foarte mult, sir, spuse ea şi râse. Încă un cocktail şi am să cred tot ce spui.

— De ce nu, dacă este purul adevăr? întrebă Billy.

Încercă să-i umple paharul lui Charles; dar când acesta refuză, îi spuse:

— Ce-ai zice de o vizită pe vas? După cum îi spuneam Toriei, am câteva mici invenţii proprii care cred că te vor amuza. Apeşi pe un buton sau acţionezi un întrerupător şi se întâmplă tot felul de lucruri simpatice.

— Asta-i exact genul de lucruri care-mi plac, spuse Toria. Ţie nu, Charles?

— Depinde, spuse el rece.

Toria se întoarse iritată, simţind că el nu respectă regulile jocului şi că face lucrurile mai dificile decât ar fi necesar.

Iahtul era magnific, fără nici o îndoială. Fiecare centimetru de spaţiu fusese utilizat pentru a aduce folosul maxim. Decoraţiile erau superbe, toate draperiile fuseseră ţesute special după modelele create de un artist francez binecunoscut. Cabinele erau mobilate cu paturi, nu cu banchete; şi din punctul de vedere al unei femei, nu lipsea nimic care să fi putut spori confortul.

Erau lumini obişnuite, lumini deosebit de seducătoare şi lumini extrem de strălucitoare care puteau permite unei femei să se fardeze. Puteai găsi, într-adevăr, tot ce doreai, îşi spuse Toria. Un şifonier rafinat ascuns în perete, sertare care se trăgeau din locurile cele mai neaşteptate şi baia a cărei podea era acoperită cu dale de sticlă verde, dându-ţi iluzia că te aflai pe fundul mării.

Pentru Toria şi Charles, Billy aranjase să aibă două cabine care comunicau una cu cealaltă, şi fiecare avea baia sa. Vasul era atât de meşteşugit proiectat, încât exista până şi un mic loc în fiecare cabină, unde pasagerul îşi putea pune propriul bagaj.

— N-am văzut niciodată ceva atât de minunat, exclamă Toria pentru a nu ştiu câta oară, şi când se întoarseră la bar şi Billy le pregăti alte băuturi, el îi spuse:

— Mă bucur că îţi place aici. Motoarele sunt silenţioase. Nici n-o să vă vină să credeţi că ne mişcăm, după ce o să pornim.

— Înţeleg că ai un motor puternic, remarcă Charles.

Billy clătină din cap.

— Nu mai mare decât cele ce se pun în mod obişnuit la vase de această mărime, replică el.

— Aşa mi se păruse, spuse Charles. Foloseşti vasul pentru croaziere în lunile de vară?

— La întrebarea asta nu-ţi pot răspunde încă, replică Billy. Nu îl am decât de şase luni.

— Oh, atunci nu este cel pe care l-ai avut acum doi ani? exclamă Toria. Mi s-a părut şi mie că e mai mare.

— Îmi place să-mi schimb iahturile la fel de des ca maşinile, spuse Billy scurt. Dejunul va fi gata curând.

Dejunul fu anunţat câteva minute mai târziu şi coborâră în sufragerie. Încăperea era lambrisată în lemn de pin şi pe un perete era un tablou realmente încântător, pictat de un artist celebru, specializat în subiecte marine. Draperiile erau din catifea roşie şi la fel erau pernele de pe scaune. Făcând abstracţie de faptul că masa şi scaunele puteau fi înşurubate în podea pe timp de vreme rea, sufrageria putea să aparţină foarte bine unui apartament luxos decorat din Londra sau Paris.

— Ne mişcăm! exclamă deodată Toria, aruncând o privire prin hublou înainte de a se aşeza la masă.

— I-am spus căpitanului să pornească în jurul orei unu, zise Billy.

— N-am mai văzut marea atât de albastră până acum, spuse Toria. Ce mult mi-ar plăcea să am un aparat cu care să fac filme color. Întotdeauna mi-am dorit să am o imagine a coastei dinspre mare.

— Am să-ţi arăt eu câteva, dacă vrei, zise Billy.

— Da, dar eu vorbeam despre o cameră de filmat, spuse Toria. Poţi să filmezi color?

— Da, bineînţeles, dar filmul trebuie developat în America. E un procedeu mai bun acolo, nu crezi, Charles?

— Foarte bun, replică Charles.

— Ce părere ai despre aparatul fotografic acela, Z 22, pe care îl folosiţi pentru studii ştiinţifice? întrebă Billy.

Charles îşi înălţă puţin sprâncenele.

— Mă gândeam că este în mod cert prea secret ca să fie discutat, spuse puţin rece.

Billy zâmbi.

— Nu şi între prieteni, spuse el. Şi aş vrea să-ţi aud părerea.

Charles se uită la chifla pe care o fărâmiţa între degete.

— Nu cred că sunt în poziţia de a oferi o părere, replică el.

Toria simţi că atmosfera era tensionată.

— Oh, Charles, nu fi atât de rezervat, exclamă ea. Spune-ne despre acest aparat minunat. Aş vrea foarte mult să-mi povesteşti despre el.

— La drept vorbind, soţul tău are dreptate, spuse Billy. După cum spune şi el, aparatul este foarte secret, şi, la urma urmei, nu ştie nimic despre mine. Aş putea fi un spion în travesti.

— Prostii, Billy, nu arăţi a spion, râse Toria. Întotdeauna mi i-am imaginat cu barbă şi păr lung.

— Nu poţi şti niciodată, spuse Billy. Îmi amintesc că în război se dovedeau a fi spioni oameni la care nu te aşteptai deloc în timp ce femeile cu rochii de seară decoltate, care arătau ca Mata Hari erau invariabil neveste de popi, ieşite în lume pentru prima dată în viaţa lor.

— Singurii spioni pe care i-am cunoscut vreodată, spuse Toria, sunt nişte bătrânei simpatici, de mult pensionaţi, care după câteva pahare de gin îţi şoptesc la ureche: „Aş vrea să-ţi pot povesti despre vremea când eram în M.I.5.*"

— Cunosc foarte bine genul, râse Billy. Ei, Charles, care-i experienţa ta cu spionii?

— Nu ştiu dacă am cunoscut vreunul, replică Charles. Nu mă interesează în mod deosebit, deoarece nu există nici un motiv pentru care eu i-aş interesa pe ei.

Billy îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Acum eşti fie extrem de modest, fie ipocrit. Ştii la fel de bine ca şi mine că în munca ta există un număr mare de lucruri de cea mai înaltă valoare pentru inamic.

Sprâncenele lui Charles se mai ridicară puţin.

— Avem un inamic?

Billy râse din nou.

Toria simţi că Charles nu se purta cum se cuvine. Îi aruncă o privire semnificativă peste masă.

---

* M.I.5. = Serviciul de informaţii al Armatei (n. tr.).

— Nu cred că Charles este circumspect, îi zise lui Billy. Probabil că într-adevăr, nu ştie nimic dar nu vrea să recunoască.

— Sau poate ştie prea mult, răspunse Billy. Oricum, am fost pus la punct. Acum despre ce mai discutăm?

Era evident, îşi spuse Toria, că Charles era prea prudent şi Billy încerca să treacă peste momentul jenant. Interveni imediat ca să umple tăcerea, sporovăind vesel. Fu curând răplătită auzindu-l pe Billy râzând din toată inima, ba chiar şl Charles i se alătură, părând să uite că a fost stângaci şi agresiv.

Dejunul deveni destul de plăcut, şi când fu adusă cafeaua şi bărbaţii îşi turnară fiecare câte un pahar de Porto, Toria se ridică în picioare.

— Mă duc să stau pe punte, îi anunţă. E o după-amiază prea frumoasă ca să o petrec aici jos. Am văzut nişte şezlonguri grozav de confortabile când am urcat la bord şi am de gând să mă întind pe unul şi sper că mă veţi urma cât de curând posibil.

— N-o să întârziem mult, o asigură Billy. Cere-i stewardului orice ai nevoie, da?

— Mulţumesc.

Toria îi zâmbi.

Ieşi din sufragerie şi se îndepărtă agale. Aproape că ajunsese lângă treptele care duceau spre puntea superioară când descoperi că îşi uitase poşeta. O lăsase lângă scaun în timpul mesei. Conţinea, printre multe alte lucruri, ochelarii de soare, de care ştia că va avea nevoie când va sta pe punte.

Se întoarse fără să se grăbească, oprindu-se să privească gravurile ce împodobeau pereţii. Erau franţuzeşti şi excesiv decorative, ba chiar uşor picante. Se opri în faţa ultimei, care era chiar lângă uşa sufrageriei. Înfăţişa o franţuzoaică deosebit de frumoasă care făcea baie, în timp ce un tânăr trăgea cu ochiul pe lângă uşă, iar camerista încerca fără succes să-l împiedice.

În acel moment auzi vocea lui Charles spunând:

— N-ai vrea să fii mai explicit?

Ceva în tonul lui îi atrase atenţia Toriei. Charles devenise brutal. Simţea asta, şi se simţi înspăimântată auzind răspunsul lui Billy.

— Desigur! După cum tocmai spuneam, vreau să ştiu detaliile experimentelor voastre cu motorul cu reacţie propulsat atomic.

— Cine ţi-a spus despre asta?

Vocea lui Charles era tăioasă.

— N-are importanţă, replică Billy. Vreau doar să-mi spui ce ştii despre el şi cum intenţionaţi să utilizaţi energia atomică.

— Cred că eşti nebun dacă îţi imaginezi că am să discut astfel de lucruri cu un străin, răspunse Charles.

— Cred că vei găsi mai înţelept şi mult mai confortabil, dragul meu Drayton, să-mi răspunzi la întrebări.

Toriei i se păru că aude o ameninţare în vocea lui Billy şi, încordată, ascultă mai departe.

— Şi dacă refuz?

— Există persoane care nu te vor interoga într-o manieră atât de plăcută sau în circumstanţe la fel de agreabile, răspunse Billy.

Urmă o scurtă pauză.

— Sunt aici cu tine pe iaht?

— Nu, dar nu sunt foarte departe, replică Billy. Facem o croazieră de-a lungul coastei, Drayton. Ar fi neplăcut dacă ai fi silit să mergi pe ţărm.

— Deci acesta ţi-e jocul!

Charles vorbi destul de liniştit şi fiecare cuvânt părea încărcat de înţeles.

— Încercăm de câtva timp să obţinem această informaţie, spuse Billy. Ar fi uşor dacă cineva din departamentul vostru ar fi fost forţat să vorbească şi n-am fi fost obligaţi să recurgem la asemenea măsuri extreme.

— Pot să te-ntreb care sunt exact aceste măsuri?

— Bineînţeles, replică Billy. A propos, ţigara ta pare să se stingă.

Toria auzi o mişcare bruscă ca şi cum Charles şi-ar fi îndepărtat scaunul de lângă masă şi apoi vocea lui Billy, suavă şi uşor batjocoritoare.

— Înainte de a continua, Drayton, mai este un lucru pe care vreau să-l ştii. Am un revolver în buzunar. Dacă mă ataci, n-am să ezit să trag.

—. N-am nici cea mai mică intenţie să te atac, spuse Charles. Aştept doar să mă informezi de întregul plan. Bănuiesc că nu te-ai aşteptat să-ţi furnizez informaţia gratuit.

— Am anticipat că ai putea fi dificil, spuse Billy. Ai o oarecare reputaţie de dur.

— Sunt flatat, spuse Charles şi tonul lui era sumbru.

— Aceasta este, pe scurt, poziţia, rosti Billy. Am încercat prin toate modalităţile să aflăm ceea ce ne interesa despre experimentele voastre. Ştim că au progresat foarte mult şi pot fi puse curând în practică. Aceasta înseamnă, desigur, că *British Air Force* va fi la o distanţă incomensurabilă înaintea oricărei alte forţe europene. De aceea este esenţial să ştim cât de înaintate sunt experimentele voastre şi ce metodă particulară folosiţi pentru a utiliza energia atomică. După cum mă aşteptam, refuzi să-mi spui toate astea. Foarte bine! Navigăm de-a lungul coastei. Mâine dimineaţă vom ancora într-un golf încântător. Ar fi trist, ca să spun doar atât, ca tu şi fermecătoarea ta soţie să doriţi să mergeţi pe ţărm şi, odată ajunşi acolo, să suferiţi un accident nefericit.

— Crezi că poţi scăpa neprins? întebă Charles.

— De ce nu? Sunt diferite modalităţi în care se poate petrece un accident. Maşina în care aţi merge v-ar putea scăpa de sub control şi trupurile voastre ar fi găsite pe plajă zdrobite, aproape de nerecunoscut. Sau poate că aţi prefera să urcaţi în munţi şi aţi fi găsiţi o săptămână mai târziu, căzuţi într-o prăpastie adâncă din care era imposibil să fiţi salvaţi. Sau poate aţi dori să mergeţi la

pescuit cu barca, dar valurile sunt foarte înşelătoare. Toria ar cădea peste bord şi tu ai sări să o salvezi, dar din nefericire v-aţi îneca amândoi. Ai avea o moarte eroică, exact ceea ce aşteaptă publicul britanic de la unul dintre cei mai faimoşi aviatori ai săi.

— Înţeleg. Vocea lui Charles era foarte rece şi joasă. Şi în timp ce aceste trupuri, care nu vor putea fi recunoscute, vor fi plânse de prietenii şi rudele noastre, aş fi indiscret dacă te-aş întreba ce s-ar întâmpla cu mine? Şi bineînţeles cu Toria?

— Aţi fi oaspeţii unei anumite puteri al cărei nume nu are rost să îl menţionez, zise Billy. Aţi fi foarte bine trataţi, cu condiţia de a divulga informaţiile dorite. Este posibil chiar să te convingă să lucrezi pentru ei. În orice caz, dacă eşti rezonabil, nu există nici un motiv pentru care să nu trăieşti, cel puţin pentru o vreme, în confort şi siguranţă.

— În spatele Cortinei de Fier?

Vocea lui Carles era neîncrezătoare.

— Sunt destui oameni care trăiesc acolo, spuse Billy. Dar de ce discutăm astfel de lucruri? Dragul meu Drayton, totul este atât de uşor de evitat. Dacă îmi dai informaţiile pe care ţi le cer — nimic în scris, nimic care să trădeze faptul că ai fost indiscret — deseară mergem la Capri aşa cum am plănuit, iar mâine vă duc pe tine şi pe încântătoarea ta Toria înapoi la Monte Carlo. Poţi uita tot episodul.

— Poate uita cineva că este un trădător şi-şi trădează propriul popor? întrebă Charles. Tu, desigur, ai fi mai în drept de a răspunde la această întrebare.

Urmă o pauză, apoi Billy răspunse cu o voce ameninţătoare.

— Te sfătuiesc să nu-mi supraestimezi amabilitatea, Drayton.

— Atunci îmi cer scuze, spuse Charles. N-am bănuit că eşti atât de sensibil. Dar atunci, până şi cei mai răi dintre noi au un călcâi al lui Ahile.

Se auzi o izbitură subită, ca şi cum Billy ar fi trântit un pahar.

— Ştii, Drayton, zise el după un moment, necazul cu tine este că ai un simţ foarte scăzut al umorului, sau poate eşti atât de prost încât nu-ţi dai seama când ai fost învins. O trăsătură britanică, aş putea spune.

— Odată ce rareori am avut de-a face cu cea din urmă, remarcă Charles, nu te poţi aştepta să ne comportăm altfel decât tradiţional.

— Care este răspunsul tău?

Întrebarea lui Billy era foarte concisă. Apoi continuă:

— Este o chestiune de câteva cuvinte pe care să mi le spui şi apoi poţi să te întorci la Monte Carlo. Ne putem întoarce în seara asta, dacă vrei. Poţi să spui că nu te simţi bine, sau pot să găsesc eu o scuză că am uitat de o întâlnire extrem de importantă. Avem un telegrafist la bord. Doar câteva cuvinte, Drayton. Nu va trebui să le repeţi, pentru că am o memorie remarcabilă.

Charles tot nu vorbi şi după o secundă, Billy adăugă.

— Ştii, vremurile când Imperiul Britanic îşi proteja supuşii sunt de mult apuse. În zilele acelea, dacă cel mai obscur domn Brown din Battersea ajungea la închisoare pentru că a încălcat legea, vederea unui vas de luptă în port era suficientă pentru a asigura scuzele imediate. Acum corespondenţa între guverne ia foarte mult timp. Nu ar fi grăbită nici măcar pentru a salva o persoană atât de distinsă ca tine.

— Crezi că astfel de metode îţi vor fi de vreun folos? întrebă Charles.

— Dragul meu, rezultatele sunt cele care contează în lumea de astăzi. Vom obţine de la tine exact ce vom dori să aflăm. Dacă refuzi să ne spui, vei muri ca un martir după propriul tău cod moral, dar nu vei muri cu secretul intact. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Metodele moderne de detenţiune, drogurile moderne şi torturile realmente rafinate fac imposibil ca un om să moară cu buzele pecetluite. Nu îţi spun nimic care să nu fi ştiut deja, doar îţi reamintesc.

— Trebuie să admit că totul este foarte inteligent gândit, spuse Charles. Planul a fost spontan sau îl pui la cale de mult?

— Eşti în atenţia noastră, dragul meu Drayton, de mai multă vreme. Dificultatea consta în modul de abordare. Ne-am gândit la metode mai obişnuite, dar din păcate nu păreau să ţi se poată aplica. Gustul tău la femei este impecabil, şi, din nefericire, eşti un om foarte bogat.

— Înţeleg.

Urmă o pauză lungă şi apoi Charles spuse:

— Tocmai încep să înţeleg ce trebuie să se fi întâmplat cu alţi oameni care au lucrat cu mine şi apoi au avut un accident sau au dispărut subit.

Billy zâmbi.

— Oh, da, sunt multe metode de abordare. Nu recurgem la astfel de lucruri decât atunci când este absolut necesar.

— Un singur lucru pare să-ţi fi scăpat, zise Charles. Presupunând că aş accepta prima ta sugestie, ţi-aş spune ce ştiu şi m-aş întoarce la Monte Carlo. Îţi închipui că n-aş informa imediat autorităţile în legătură cu tine? Ţi-ar fi dificil să mai vizitezi Marea Britanie sau America după cele ce ţi-ar fi înregistrate la dosar!

— Dragul meu Drayton, cât de mult ne subestimezi, spuse Billy. Te vei întoarce la Monte Carlo dacă îmi spui exact ceea ce vreau să ştiu. În cursul zilei următoare Toria va primi un cadou de nuntă. Îţi aminteşti că am întrebat-o deja ce îşi doreşte. Cadoul va fi ceva realmente superb. Un colier cu smaralde, sau poate nişte rubine şi diamante de la Cartier's. În orice caz, va fi un dar foarte costisitor şi remarcabil, unul care, dacă va ridica întrebări mai târziu, va fi foarte greu de explicat ca fiind o mică atenţie obişnuită de la un vechi prieten al soţiei lui Charles Drayton.

— Mda, spuse Charles. Un alt caz de corupţie.

— Ţi-ar veni greu să explici în faţa curţii de ce îi permiţi soţiei să accepte un cadou în valoare de peste

zece mii de lire, spuse Billy. Ai putea, desigur, să dai vina pe ea; şi s-ar putea presupune, în caz de nevoie, care nu va apărea, că ea mi-a transmis informaţia fără să-şi dea seama, necunoscându-i adevărata însemnătate şi fiind destul de pregătită să accepte cadoul frumos pe care i l-am oferit în schimb.

— Înţeleg, spuse Charles. Da, ai pus totul la punct. Dar toată povestea nu sună bine.

Urmă o mică pauză.

— Atunci acesta este răspunsul tău? întrebă Billy, poate puţin prea nerăbdător, i se păru Toriei.

— Trebuie să-mi dai timp de gândire, replică Charles. Nu mă pot decide atât de repede. Spui că ajungem în acel loc în cursul nopţii.

— În zori, cred, spuse Billy. Pot să-ţi dau cât timp vrei ca să te hotărăşti. Nu e nici o grabă. Sunt foarte încântat să rămâi la bord ca oaspetele meu. De un singur lucru vreau să te avertizez din nou. Sunt întotdeauna înarmat. Dacă îţi vine ideea să-mi tai gâtul în timp ce dorm sau să mă loveşti în cap cu o sticlă când mă uit în altă parte, vei descoperi că sunt foarte bun în autoapărare şi când trag, o fac ca să ucid.

— Dar bineînţeles, zise Charles. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta. Un singur lucru mă surprinde.

— Care anume? întrebă Billy.

— De ce, luându-ţi un nume englezesc ai crezut măcar o clipă că vei păcăli pe cineva că eşti englez?

— Dimpotrivă, un mare număr de oameni găsesc foarte reconfortant să ştie că simpatiile mele, ca şi acelea ale strămoşilor mei sunt pentru acea rasă încăpăţânată, lipsită de imaginaţie, care a reuşit prin cele mai extraordinare neşanse ale istoriei să conducă un sfert din globul pământesc. Dar vremea lor s-a dus. Nu vreau să te deprim, Drayton, dar vremea lor s-a dus.

— Oare?

— Vom vedea, replică Billy încrezător. Mai vrei un pahar de Porto?

— Nu, mulţumesc.

Toria îşi dădu seama că în orice clipă bărbaţii puteau părăsi sufrageria. Era esenţial să nu fie găsită trăgând cu urechea lângă uşă. Se întoarse iute şi plecă repede de-a lungul punţii. Din fericire podeaua era mochetată şi ea avea pantofi cu tălpi de cauciuc.

Când Charles şi Billy ajunseră pe puntea superioară, ea era întinsă la soare cu ochii închişi. Se ridică într-un cot la apropierea lor.

— Mă bucur că aţi venit sus, spuse. Charles, mi-am uitat poşeta în sufragerie. Am lăsat-o lângă scaunul meu. Vrei să fii atât de drăguţ să mi-o aduci?

— Nu, mă duc eu, spuse Billy imediat. În plus, faptul că mă fac util va fi o scuză bună ca să-i las pe tinerii însurăţei singuri pentru câteva minute. Profitaţi de ele, copii.

Billy zâmbea şi pentru o clipă Toria se gândea că tot ce auzise fusese doar un renghi jucat de imaginaţia sa, un coşmar pe care îl visase. Putea să se petreacă în realitate? Cu greu îşi putea crede simţurilor. Astfel de lucruri nu se întâmplă, nu oamenilor obişnuiţi ca ei, nu când lumea se presupunea a trăi în pace, iar zvonurile de război din ziare erau atât de plicticoase încât nimeni nu se deranja să le citească. Nu putea fi adevărat, era imposibil; şi totuşi stătuse mult timp lângă uşa sufrageriei şi auzise tot ce se vorbise.

Chiar şi acum, înţelesul deplin al întregii poveşti se filtra cu greu în mintea ei. Totul era prea dramatic, prea semăna cu un film prost jucat. Era oare posibil ca Billy Grantly pe care îl cunoştea de atâţia ani, omul care părea a fi întotdeauna gazda perfectă, să fie o creatură odioasă, pregătită să meargă oricât de departe, chiar până la crimă, ca să-şi atingă scopurile?

Aceasta era explicaţia pentru iahturi şi maşini, pentru apartamentele luxoase din cele mai scumpe hoteluri, pentru distracţiile pe care le oferea tuturor celor ce se bucurau de o petrecere. În spatele râsetelor, veseliei, stătea la pândă răul ameninţător. Şi acum, ea şi Charles

erau într-un pericol teribil. Simţea cum mintea îi alerga, îşi simţea fiecare nerv încordat în trup, ca pentru a întâmpina un atac subit.

Trebuia să existe ceva ce puteau face, vreo modalitate prin care puteau scăpa din această situaţie oribilă şi îngrozitoare.

Mai întâi de toate trebuia să-i spună lui Charles ce ştia. Ridică privirea spre el şi apoi, tocmai când era pe punctul să vorbească, văzu apropiindu-se un steward. Aducea un şezlong confortabil şi îl aranja într-o poziţie adăpostită. Era făcut din pânză roşie şi avea o tendă de pus deasupra capului şi un suport pentru picioare.

Charles se întinse pe el. Expresia lui era obişnuită, dar Toriei i se păru că avea ochii mai întunecaţi şi mai gravi.

„Se gândeşte", îşi spuse, apoi adăugă cu o palpitaţie a inimii, „Amândoi trebuie să ne gândim. Avem foarte puţin timp, atât de puţin".

— Charles, îl chemă cu o voce joasă, dar chiar când îi rosti numele, Billy apăru cu poşeta ei.

— A fost exact unde ai spus că este, îi zise vesel. Eşti singura femeie din câte am întâlnit care a putut descrie exact locul unde a lăsat ceva. De obicei îl găseşti într-un loc complet diferit.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Toria.

Se sili să-i zâmbească lui Billy, hotărâtă să nu-l lase să afle că auzise tot. „Nu-i adevărat, nu-i adevărat", îşi tot spunea. Nu poate fi adevărat. Căldura soarelui, duduitul ritmic al motorului chiar sub ei, confortul oferit de perna moale de sub cap şi Billy îmbrăcat în tricou şi pantaloni albi, cu blazer albastru, zâmbindu-i fermecător, toate îi spuneau că nu poate fi adevărat.

Se gândi că poate a înnebunit. Cum putea Billy să fi spus lucrurile pe care le auzise cu câteva minute în urmă? Cum ar fi putut sugera soarta diabolică, înspăimântătoare, care îi aştepta dacă Charles refuza să furnizeze informaţia cerută? Simţi că se sufocă şi ştiu că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să-şi

păstreze calmul. Trebuia să existe o ieşire, aveau să găsească într-un fel sau altul o soluţie. Dar care, care?

— Stai bine, Toria? îl auzi pe Billy întrebând. Mai doreşti o pernă?

— Nu, nu, totul este perfect, îşi auzi propria voce răspunzând şi nici măcar printr-un tremur nu-şi trăda spaima care o cuprinsese.

CAPITOLUL 9

Toria stătu întinsă mult timp, cu ochii închişi, cu corpul aparent relaxat, în timp ce mintea îi alerga febrilă. Cu cât relua mai mult cuvânt cu cuvânt conversaţia pe care o auzise între Charles şi Billy, cu atât era mai sigură de un lucru — şi anume că, orice s-ar întâmpla, Charles nu va scăpa cu viaţă. Dacă îi dădea lui Billy informaţia pe care o voia şi se întorceau la Monte Carlo, ar fi suferit vreun „accident" înainte de a avea ocazia să informeze autorităţile despre cele petrecute.

Cineva în poziţia lui Billy nu-şi putea permite să-şi asume vreun risc: şi oricât de mult ar fi încercat să îl implice pe Charles, tot rămânea suspiciunea că Charles va dori să dea pe faţă toată afacerea, chiar dacă ar fi fost el însuşi afectat de consecinţe.

Cu inima strânsă, Toria era convinsă că soarta lui Charles era hotărâtă, fie că dădea informaţia acum, fie că îi era smulsă mai târziu de alţi oameni, cu siguranţă mai iscusiţi la această treabă decât Billy Grantly. Descurajată, îşi aminti de toate lucrurile pe care le citise despre astfel de interogatorii — cum durau oră după oră, zi şi noapte sub lumini puternice, necruţătoare; felul

în care persoanei interogate nu i se permitea niciodată să doarmă, până când înnebunea de somn; violenţa fizică care însoţea adeseori chestionarea; şi mai îngrozitor decât orice altceva, folosirea drogurilor care năuceau mintea şi făceau ca cea mai puternică voinţă să devină slabă şi influenţabilă.

Întinsă pe şezlongul său, Toriei îi veni deodată să ţipe, să se arunce peste bord şi să înoate către ţărm. Se simţi cuprinsă de o teroare pe care n-o cunoscuse niciodată în decursul întregii ei vieţi, teroarea şi durerea de a vedea pe cineva drag torturat şi mutilat. Apoi, chiar în timp ce simţea că intră în panică, deschise ochii şi îl văzu pe Charles întins pe spate pe un şezlong, aparent în largul lui, cu o ţigaretă între degete. Era calm, dar Toria ştia că şi mintea lui se zbuciuma încercând să găsească o cale de scăpare, încercând să găsească o soluţie. Îşi dădu seama că el cunoştea mult mai bine toate implicaţiile acestei afaceri. Ea avea doar o idee vagă asupra subiectului, formată din articolele citite în ziare sau discuţiile cu prietenii.

„Draga mea, trebuie să-l cunoşti pe Ivan. A scăpat din spatele Cortinei de Fier şi poate să spună cele mai înfiorătoare poveşti despre ce se petrece acolo".

Cât de bine putea auzi vocile uşoare, afectate, exprimând groaza superficială şi înţelegând atât de puţin!

Încă o dată Toria simţi că toată povestea era fantastică. Nu putea fi adevărat, nu se putea petrece în realitate! Îl privi pe Billy. Şi el părea relaxat şi pe jumătate adormit la soare, dar îşi ţinea mâna în buzunarul sacoului şi Toria ştia că, dacă Charles ar fi făcut cea mai uşoară mişcare ostilă, lui Billy i-ar fi fost uşor să termine cu el.

„Nu-i adevărat, nu-i adevărat!"

I se părea că murmurul monoton al motorului îi repeta cuvintele la nesfârşit. Se gândi la cei de acasă, la solidaritatea robustă a castelului, profilat pe cerul de

martie. Probabil că ploua şi gemenele ascultau muzică la gramofon în camera de zi. Parcă le şi vedea chipurile. Al Xandrei vioi şi vesel, cu buzele întotdeauna arcuite într-un zâmbet, nefiind nici o clipă în stare să stea locului, la fel ca un fluture care se aşează o clipă pe o floare şi este mereu gata să zboare iar.

Olga era atât de diferită. Liniştită şi rezervată, trăsăturile ei erau identice cu ale Xandrei, dar expresia era cu totul alta. Atât de neobişnuit pentru o copilă atât de tânără, avea un aer de spiritualitate care era reflecţia micului ei suflet bun şi cinstit. Toria se trezi tânjind după surorile sale. Ar fi vrut să le simtă braţele în jurul gâtului, să se ştie în siguranţă, acasă. Un fragment de conversaţie îi reveni în minte. Avusese loc cu un an în urmă, poate şi mai mult. Vorbeau despre vitejie; poate că faptele de război ale lui Michael aduseseră acest subiect în discuţie. Toria nu-şi amintea contextul; şi-o amintea doar pe Xandra spunând:

— Mă întreb dacă ar trebui să acţionăm cu curaj dacă ne-am găsi în nişte situaţii îngrozitoare sau dacă am şti că vom muri violent şi neplăcut.

Toria se înfiorase. Se gândea la bombele care căzuseră atât de aproape de castel în timpul războiului.

— Sper că mă voi purta curajos întotdeauna, orice s-ar întâmpla, spusese.

— Ce-ai face dacă ţi s-ar spune că vei fi martirizată? întrebase Olga.

— Ca sfinţii? întrebase Toria cu un zâmbet.

— Eu aş ţipa şi iar aş ţipa, ştiu că asta aş face! exclamase Xandra.

— Tu ce ai face, Toria? repetase Olga.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, replicase Toria. Este un subiect oribil. Sper, atunci când va veni timpul, că voi înfrunta moartea cu curaj, dar nu poţi fi sigur de reacţiile tale în împrejurări excepţionale.

— Nu ne-ai spus ce ai face tu, Olga, dacă ai fi trimisă la ghilotină sau la rug, întrebase Xandra curioasă.

— M-aş ruga, răspunsese Olga foarte liniştită.

Toria parcă îi auzea şi acum vocea — foarte dulce, cuvintele rostite aproape în şoaptă, şi totuşi, fusese într-un fel ca o chemare de trâmbiţă. Olga era atât de copilăroasă în multe privinţe şi totuşi, iubirea ei pentru Dumnezeu o făcea curios de matură în altele.

„M-aş ruga".

Cuvintele reverberau în mintea Toriei şi deodată se trezi rugându-se — rugându-se pentru ajutor şi îndrumare — rugându-se să poată fi salvaţi. Nu suporta nici măcar gândul că Charles ar putea muri. Îşi spuse, privindu-l acum pe sub gene, că nu apreciase niciodată cât de bine arăta. Fusese întotdeauna umbrit de frumuseţea copilărească a lui Michael. Faţa lui Charles era distinsă în acel stil discret pur englez, care vorbea despre bună creştere şi decenţă. Charles era, fără nici o îndoială, un gentleman veritabil, după codul moral al şcolii publice.

Chiar în timp ce gândea aceste lucruri, Toria îşi dădu seama că tinerii moderni ar râde de această idee. Acum era la modă să iei în zeflemea ţinuta corectă de şcoală veche sau să faci haz de oamenii care aveau un anumit cod de decenţă şi onoare, de cei care erau încă politicoşi şi curtenitori atât în viaţa particulară, cât şi în cea publică.

De-abia în acel moment Toria văzu diferenţa dintre Charles şi mulţi dintre bărbaţii pe care-i găsise amuzanţi şi pe care, destul de eronat, îi considerase prieteni. Ştia acum că în majoritate erau lipsiţi de valoare, nesuferiţi. Erau asemănători cu Billy Grantly, chiar dacă acesta era deosebit de periculos. Tuturor le lipseau calităţile esenţiale care în trecut nu caracterizau doar un singur englez, ci majoritatea. Nu degeaba scriau istoricii că adevărata bogăţie a Britaniei era caracterul oamenilor săi. Nu numai patriotismul dăduse posibilitatea poporului britanic să cucerească un sfert din suprafaţa globului. Era nobleţea minţii şi a sufletului. acea integritate morală şi credinţa nestrămutată în principiile creştine.

Aceasta fusese baza pe care britanicii îşi clădiseră imperiul. Şi nu ar fi fost posibil dacă aceia care luptaseră, făcuseră legi şi împărţiră pacea şi dreptatea în numele naţiunii, nu ar fi fost ei înşişi vrednici de încrederea cu care îi investise poporul britanic.

Charles era un englez de acel tip care existase în toate vremurile. Comparându-l cu oamenii pe care îi întâlnise în cluburile de noapte sau în compania unora ca Billy, Toria văzu diferenţa acum, când era prea târziu.

Se foi puţin neliniştită. Era oare prea târziu? Trebuia să existe ceva ce putea fi făcut. Poate că era un avantaj faptul că Billy n-avea idee că ea ştia ce se petrece acolo. Aceasta era o croazieră de plăcere, o mică plimbare pe mare. Dacă nu îl făcea suspicios şi nu-i dădea nici un motiv să bănuiască vreo schimbare în sentimentele sale faţă de el, trebuia să găsească o cale de scăpare.

Cu un efort, Toria se sili să se ridice în capul oaselor şi să exclame cu un entuziasm nesincer, caracteristic cunoştinţelor lui Billy:

— Dar este pur şi simplu magnific! Habar n-aveam că poate fi atât de cald şi încântător în perioada asta a anului.

— Mă bucur că îţi place, zâmbi Billy.

— Ia priveşte acel sătuc italian divin de acolo, continuă Toria, arătând spre coastă. N-am putea acosta undeva puţin? N-ai să mă crezi, dar n-am fost niciodată în Italia.

— Am putea să o facem mâine, la întoarcere, replică Billy.

Toria se sili să zâmbească.

— Ar fi minunat. N-ai să uiţi, nu?

— Nu, n-am să uit.

Îl văzu aruncându-i o privire lui Charles în timp ce vorbea, dar faţa lui Charles rămase imperturbabilă. Îşi

termină ţigareta, aprinse alta şi aruncă chibritul peste bord.

— Mergem cu o viteză bună, remarcă el, cu vocea rece şi calmă.

— Da, i-am spus căpitanului să meargă cu toată viteza ca să putem parcurge o distanţă apreciabilă de-a lungul coastei. După cum spune Toria, Italia este foarte frumoasă. Aceste mici porturi şi sătucuri merită să fie văzute.

— Atunci nu trebuie să dorm, ca să nu scap nimic, zise Toria, aranjându-şi pernele ca să poată privi uscatul cât mai confortabil din locul în care se afla. Aş vrea să fim ceva mai aproape, adăugă. N-ai un binoclu la bord, Billy? Oh, priveşte, te rog, acel castel fascinant de pe deal! Aş vrea să-l văd mai bine.

— Îţi aduc un binoclu, spuse Billy.

Se ridică şi se îndepărtă pe punte. Toria îl urmări cu privirea. Acesta era momentul în care putea vorbi cu Charles, să-i spună ce ştia. Apoi, deodată i se făcu teamă. Dacă îi auzea cineva, sau dacă printre „micile invenţii" instalate de Billy pe iaht se aflau şi microfoane? Auzise adeseori vorbindu-se despre astfel de lucruri, şi i se părea că, într-un fel, lui Billy i s-ar potrivi dorinţa de a trage cu urechea la conversaţiile oaspeţilor săi.

Poate că doar îşi imagina tot felul de lucruri, poate că făcea numai situaţia şi mai îngrozitoare decât era deja; dar totuşi nu îndrăzni să vorbească, nu atât timp cât exista şansa de a fi auziţi. Avea impresia că parcă şi puntea ar fi avut urechi. Văzu un marinar în apropiere şi se gândi că îi urmărea.

Se părea că şi Charles avea aceeaşi idee. Crezu pentru o clipă că el avea să-i vorbească; apoi el trase doar un fum din ţigară şi rămase tăcut. Dar în acel moment Toria îi prinse privirea şi văzu expresia de îngrijorare şi nelinişte din ochii lui pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci. Ştiu imediat, ca şi când el i-ar fi spus explicit, că era neliniştit pentru ea şi nu pentru sine. Ar fi vrut atât de mult să-i spună:

„Totul este în regulă. O să trecem cumva de asta, nu-ţi face griji".

Dar chiar în timp ce-şi formula cuvintele în minte, se gândi cât era de extraordinar pentru ea că dorea să-l liniştească pe Charles, că se simţea protectoare faţă de el. Şi în plus, n-avea nici o bază să creadă că totul este în regulă. Totul era de fapt, într-o foarte mare neregulă.

Îşi reproşa cu amărăciune că era vina ei că veniseră în această croazieră nenorocită. Charles încercase să o prevină că Billy nu era un om în care să te poţi încrede. Poate că ştiuse ceva despre el, sau poate îi spusese instinctul. Oricum ar fi fost, el fusese înţelept, şi ea, ca de obicei, se purtase prosteşte.

Toria închise ochii. Parcă îşi simţea din nou mânia şi iritarea care o cuprinseseră când Charles încercase să o avertizeze în legătură cu Billy Grantly. De ce nu îl ascultase? De ce loialitatea ei ridicol de eronată o îndemnase să îl apere pe Billy în faţa lui Charles? Ştia răspunsul, bineînţeles, chiar dacă îşi pusese această întrebare.

Îl pedepsise pe Charles deoarece ştia, fără ca el să îi fi spus, că nu îl plăcea pe Michael. De aceea fusese furioasă. Ştiuse din prima zi de când Charles venise la Lynbrooke că Michael îi displăcea, dar, de dragul ei, încerca să ascundă asta. Acest lucru înrăutăţise probabil, situaţia, senzaţia că Charles juca teatru încercând să-i intre în graţii şi fiind ipocrit atunci când era vorba de Michael.

Şi totuşi, acum, Toria ştia că tot ce crezuse despre el era fals. Charles se îndrăgostise de ea chiar în acea primă zi, în timpul acelui dejun ridicol când Daisy fătase şi toţi fugiseră să-l ajute pe Moş Fergie lăsându-l pe Charles uluit, singur cu tatăl ei. Da, se îndrăgostise de ea atunci, şi dacă fusese plăcut şi grijuliu cu Michael o făcuse nu din ipocrizie, ci pentru că dorise să o vadă din nou şi se agăţa de orice scuză pentru a se întoarce la castel.

Nu era cinstit să acuzi un om că s-a îndrăgostit, dar ea folosise asta împotriva lui, stând tot timpul în defensivă, refractară la orice critică ar făcut el la adresa vreunei persoane sau lucru care ei îi plăcea. Ce proastă fusese, mai ales în privinţa lui Billy Grantly!

„Într-o zi am să-i spun lui Charles că îmi pare rău că am fost atât de stupidă", se gândi Toria şi cu un fior subit de groază îşi aminti că poate nu va mai avea timp să o facă.

Simţi deodată că nu mai putea suporta. Orice soartă avea de împărţit cu Charles, trebuia să ştie ce gândeşte.

— Charles, zise cu o voce joasă şi alarmată, dar chiar atunci îl văzu pe Billy întorcându-se.

Venea agale pe punte, cu mâna dreaptă în buzunarul sacoului, iar în cealaltă avea un binoclu mare şi foarte puternic. Fiindcă se temea să nu-i fi auzit vocea sau să nu-i fi observat expresia feţei când îi vorbise lui Charles, Toria scoase un ţipăt de încântare.

— Oh, Billy, e minunat! Ia uite, Charles, ai mai văzut vreodată un binoclu atât de grozav? Cred că a costat o avere! La ce îl foloseşti, Billy? Să-ţi urmăreşti prietenele când fac baie?

Billy râse.

— Exact. Îi urmăresc pe oameni atunci când se aşteaptă mai puţin. Ai fi surprinsă dacă ai şti ce văd.

— Dar nu-i cinstit! spuse Toria, îndreptând binoclul către ţărm. Parcă eşti pe altă lume. Uite femeia aceea cu catârul. Parcă i-aş putea vorbi. Uită-te şi tu, Charles. Îi dădu binoclul lui Charles şi îl urmări cum cercetează ţărmul. Ştia că spera să vadă ceva ce le-ar putea fi de folos. Şi ea sperase acelaşi lucru când ceruse binoclul, dar nu văzuse decât case albe cu acoperişuri plate, castele cocoţate pe stânci sau pe pantele munţilor, şi ţărani îmbrăcaţi în culori mohorâte lucrând pe ogoare sau mişcându-se încet pe drumurile înguste, şerpuitoare.

Fără un cuvânt, Charles îi dădu înapoi binoclul. Toria se mai uită puţin prin el şi apoi îl lăsă jos, lângă ea. Iahtul înainta foarte repede şi departe de coastă. Îi ducea spre împlinirea destinului lor şi ea nu putea face nimic.

Simţea că faţa-i va crăpa dacă îi mai zâmbea lui Billy. Se ridică încet în picioare.

— Mă duc în cabină să-mi pudrez nasul.

— Te descurci să ajungi acolo? o întrebă Billy.

— Bineînţeles, replică Toria. Iar dacă mă pierd pe coridoare, o să strig după ajutor.

Îl auzi râzând în timp ce pleca spre puntea de jos. Cabina ei părea rece şi întunecoasă în comparaţie cu strălucirea de afară. Toria închise uşa după ea. Se aşeză la măsuţa de toaletă şi-şi lăsă capul în palme. Ce era de făcut?

Simţea că-i pulsează fiecare nerv din trup. Pulsul îi era rapid şi era sigură că îşi aude bătăile propriei inimi. Apoi îşi dădu seama că, de fapt, era duduitul motoarelor — motoare care îi duceau iute spre acel moment în care Charles avea să fie interogat, când va fi forţat să dezvăluie secrete pe care numai el le ştia.

Toria deschise ochii şi-şi văzu propriul chip reflectat în oglindă. Pentru o clipă i se păru că faţa i se schimbase complet. Arăta aproape urâtă, încordată şi albă, cu ochii dilataţi. Se gândi la accidentele pe care Billy le descrisese atât de veridic. Îi înţelesese foarte bine planurile, când spusese că accidentul care va fi raportat în Anglia familiilor lor, nu li se va întâmpla lor, ci altor două persoane. Doi bieţi nevinovaţi aveau să le ia locul. Ea şi Charles aveau să fie ţinuţi în viaţă până când Charles va fi silit să dezvăluie secretele avionului. După aceea vor muri, probabil nu la fel de curat şi decent cum ar fi fost dacă ar fi avut un accident de maşină sau dacă s-ar fi înecat în mare.

Toria se cutremură. Simţea ca şi cum pereţii micii cabine se închideau peste ea, se apropiau din ce în ce mai mult, până la sufocare. Se întrebă ce gândea

Charles. Plănuia poate cum să sară pe Billy şi să-l prindă cu garda jos. Toria ştia că ar fi fost inutil. Billy era mai scund, şi nu la fel de lat în umeri ca Charles, dar avea forţă şi flexibilitate. Simţea că era foarte probabil să fie un expert strălucit în *ju-jitsu.* În plus, revolverul pe care îl purta în buzunar era cu siguranţă încărcat şi probabil mai avea şi alte feluri de arme. Un om ca el nu putea fi prins moţăind. Era prea deştept pentru asta. Într-o viaţă întreagă de crime şi intrigi, fusese probabil înghesuit de multe ori în colţuri. Ştia desigur cum să iasă din aceste situaţii, şi toate şansele erau în favoarea lui.

Toria se uită înnebunită împrejur, gândindu-se că ar putea găsi o armă care să-i fie de folos. Dacă ar avea un revolver, îşi spuse, dar nu avusese niciodată în viaţa ei. Îşi aminti că Michael îi dăduse odată puşca lui când ieşiseră împreună la vânătoare de porumbei în pădure. În momentul când trebuia să apese trăgaciul, închisese ochii şi slăbise strânsoarea patului puştii, şi ca rezultat arma o lovise violent în umăr şi îi atinsese şi obrazul. Michael râsese de ea, dar ea fusese asurzită şi şocată ore întregi după aceea.

Privind în jur în cabină, îşi dădu seama deodată că toate lucrurile fuseseră despachetate. Chiar dacă ar fi avut un revolver la ea, tot nu l-ar fi avut în posesie acum. Hainele erau agăţate pe umeraşe în dulap, bijuteriile îi erau răspândite pe măsuţa de toaletă. Toria se ridică şi se duse la hublou. Afară, în lumina soarelui, se vedea coasta Italiei. Era mai puţin desluşită; se îndepărtau de ea.

„Oh, Dumnezeule, dacă ai milă, ajută-ne! Te rog, te rog, ajută-ne!"

Toria şopti rugăciunea cu voce tare şi chiar atunci privirea îi căzu lângă pat. Traversă repede cabina. Lângă lampă, pe noptieră, erau două sticluţe. Una cu aspirină, din care lua ocazional când o durea capul şi alta, mai micuţă care conţinea somnifere. Se uită la aceasta din

urmă lung şi o luă în mână. Îşi amintea ce-i spusese doctorul când îi dăduse reţeta.

— Îţi dau ceva care o să te facă să dormi, îi zise, dar ţine minte, eşti mult prea tânără ca să ai nevoie de somnifere. Totuşi, presupun că nu se întâmplă în fiecare zi să te logodeşti, aşa că n-o să-ţi dăuneze foarte mult dacă vei lua câte o capsulă atunci când simţi că într-adevăr ai mare nevoie de un somn bun.

— Cred că o să înnebunesc dacă nu iau! exclamase Toria.

Bătrânul doctor râse.

— Nicidecum. Oamenii sunt mult mai rezistenţi decât cred. Dacă toată lumea ar înnebuni sau ar muri atunci când simt că vor s-o facă, ar mai rămâne doar foarte puţini indivizi pe lumea asta.

Semnase reţeta şi i-o îmânase.

— Am făcut-o pentru douăzeci şi cinci de tablete, îi spusese, dar sper că n-o să ai nevoie de mai mult de două sau trei. După ce o să te măriţi cu tânărul tău, toţi nervii aceştia vor fi daţi uitării. Înghite una cu puţină apă când te duci la culcare şi îţi promit că vei dormi.

— Ajunge una? întrebase Toria.

— Numai una, repetase doctorul. În fiecare este un gram, ceea ce este suficient ca să adoarmă şi pe cel mai activ om.

Un gram în fiecare! Toria repetă cuvintele în minte, şi apoi, scoţând capacul sticluţei, vărsă capsulele în mână. Erau galbene şi le numără repede. Erau douăzeci. Luase cinci.

Se aşeză pe pat cu capsulele în mână şi gândi intens. Douăzeci. Cum le putea folosi? Rămase un timp destul de îndelungat cu ochii aţintiţi asupra capsulelor galbene, apoi le puse jos pe pat şi se duse la sertarul măsuţei de toaletă. Scoase o cutie cu batiste de hârtie. Rupse una, îi aprecie mărimea apoi o diviză din nou. După care o puse pe pat şi începu să deschidă capsulele. Vărsă conţinutul fiecăreia pe pătratul mic de hârtie. După ce le goli pe toate douăzeci, avea pe

şervețel o grămăjoară mică de pulbere albă. Toria se gândi o clipă, apoi se apucă să îmbine din nou jumătățile de capsule și apoi le puse la loc în sticlă.

Totul în cameră trebuia să fie exact aşa cum era când intrase. Nu trebuia să trezească suspiciuni prin nimic. Luă bucățica de hârtie cu conținutul capsulelor, făcu un rulou mic, îi răsuci capetele şi îl puse cu grijă în buzunarul fustei. Se duse la oglindă, se pieptănă şi se privi în ea.

Îi venea o idee, i se contura un plan în minte. Îşi privi propria imagine reflectată, puloverul alb şi fusta bleumarin, cele două şiruri de perle din jurul gâtului. Fuseseră perlele mamei ei. Avusese de gând să le dea la înşirat din nou înainte de a pleca în luna de miere, dar nu avusese timp. Le atinse cu mâna, simțindu-le calde şi aproape vii sub degete, ca şi cum aveau ceva protector.

Când le atinse, parcă simți că nu era singură. Era cineva lângă ea, cineva care avea grijă de ea. Aproape că îi venea să întoarcă capul să vadă cine era acolo, totuşi ştia că nu va vedea pe nimeni. Pentru o clipă, se luptă cu lacrimile care-i umplură ochii. Nu erau lacrimi de disperare, ci de uşurare. În aceste momente copleşitoare de teamă şi deznădejde, nu era singură.

Toria încercă să-şi amintească tot ce ştia despre somnifere. Dacă luai o supradoză, îşi făceau efectul rapid? Dificultatea, ştia, era să le ascundă gustul. Muşcase din greşeală o capsulă şi ştia cât de amară era. Era evident că trebuia să le pună într-o băutură, dar nu ştia exact de ce, cafeaua i se părea a fi un antidot. Încercă să-şi amintească de unde ştia asta, dar nu reuşi. Totuşi era sigură că auzise odată despre o femeie care luase o supradoză de somnifere şi, când fusese dusă la spital i se dăduse cafea. Poate că nu era adevărat, totuşi informația îi rămânea în minte.

Ce altceva ar fi putut ascunde gustul? Cu ceaiul n-avea nici un rost să încerce, era sigură de asta. Trebuia să fie o băutură tare. Se ridică din fața măsuței

de toaletă şi se duse spre uşă. Lipsise destul de mult timp. Dacă mai rămânea în cabină, Billy putea veni în căutarea ei.

Se întoarse pe punte. Bărbaţii rămăseseră exact aşa cum îi lăsase. Amândoi erau întinşi pe şezlonguri, lăsând impresia de linişte şi confort. Nu vorbeau între ei când se apropie Toria, totuşi ea avu sentimentul că discutaseră înainte şi că numele ei fusese menţionat.

N-avea nici un motiv să creadă asta, dar totuşi era convinsă de acest lucru. Se aşeză din nou pe şezlongul cu perne dungate în roşu şi alb.

— S-a întâmplat ceva cât timp am fost plecată? întrebă veselă.

Billy răspunse după un moment de pauză:

— Ce te aşteptai să se întâmple?

Toria simţi curiozitatea atentă din tonul lui.

— Oh, mă gândeam că poate aţi văzut un delfin sau poate chiar o sirenă; dar cred că de fapt aţi dormit amândoi şi nici nu v-aţi uitat la privelişte. Se pare că ne îndepărtăm foarte mult de Italia.

— Curenţii de aici sunt destul de dificili, presupun, răspunse Billy prudent. O să ne apropiem din nou de ţărm ceva mai târziu.

— Mă bucur, minţi Toria.

Billy se uită la ceasul-brăţară.

— E aproape cinci, zise el. Ai vrea un ceai, Toria?

— Cu cea mai mare plăcere, replică ea.

— Atunci, hai înăuntru să comandăm ceaiul, spuse Billy.

Îi lăsă cu grijă pe Toria şi Charles să i-o ia înainte, apoi îi urmă în cabina mare, confortabilă, cu scaune acoperite cu damasc şi vaze cu flori de primăvară.

— Deci tu bei ceai, Toria, spuse, sunând din clopoţel. Dar tu, Charles ceai sau whisky cu apă minerală?

— Whisky cu apă minerală, te rog, răspunse Charles.

Billy deschise uşa dulapului cu băuturi şi Toria avu deodată o idee.

— Tu ce bei, Billy? întrebă ea.

— Nu m-am hotărât încă. De ce?

— Fiindcă data viitoare când vei dori un cocktail, răspunse Toria, vreau să-ţi fac eu unul. Ştiu că tu eşti cel mai bun din Londra, Paris şi New York la pregătit cocktailuri, dar am făcut rost de curând de o reţetă delicioasă de la un mexican. Trebuie să o încerci neapărat. Se numeşte „Sărutul şarpelui".

— Ce are în el? întrebă Billy.

— Nu îţi spun, replică Toria. Eu îl fac, tu îl guşti şi apoi ghiceşti ingredientele. Dacă le nimereşti, îţi dau proporţiile exacte pentru următoarea ta petrecere. Este garanţia succesului.

Vorbea veselă, buzele roşii zâmbindu-i, ochii strălucindu-i de nerăbdare, în timp ce adăuga:

— Oh, te rog, lasă-mă să ţi-l prepar, Billy.

— Fie, zise el bine dispus.

Stewardul apăru şi Billy comandă ceaiul.

— Treci la treabă, scumpo, îi spuse Toriei, cineva poate muri o singură dată.

— Stai un pic, zise Toria. Mai întâi trebuie să-mi spui ce-mi dai dacă nu ghiceşti ingredientele. E un pariu, înţelegi. Eu îţi dau reţeta dacă ghiceşti, dar ce capăt dacă te-nşeli?

— Ce-ai vrea?

Toria păru să se gândească.

— O pereche de mănuşi din magazinul de lângă Hermitage din Monte Carlo, spuse după un timp. Şi vreau să te previn că sunt din pielea franţuzească cea mai scumpă care există!

Billy îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Devii o adevărată căutătoare de aur! râse el. Ei bine, accept pariul. Nu poate spune nimeni că nu sunt sportiv.

— Cred că nu ţi-e greu, de fapt pariezi pe o certitudine, spuse Toria. Îţi aminteşti de seara aceea la Ciro's când ai spus că poţi ghici nu numai anul unui vin de Porto, dar şi toate ingredientele unui cocktail?

Te-am pus la încercare şi ai ghicit până la urmă. Dacă te înving de data aceasta, va fi un adevărat succes şi voi avea ce povesti prietenilor.

— Ei bine, îţi dau ocazia, spuse Billy.

Toria ştia că îşi jucase bine rolul. Billy n-avea nici o bănuială în legătură cu intenţiile ei.

— Trebuie să mai avem o petrecere ca aceea, oftă ea. Ce m-am mai distrat! Billy a fost pur şi simplu miraculos, Charles, şi bineînţeles că am pariat cu toţii pe fiecare pahar. Cred că ai câştigat o avere, Billy.

— Dacă îmi amintesc bine, partea mea din nota de plată din acea seară a depăşit cu mult tot ce am câştigat, replică Billy şi Toria râse.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, zise ea. Dar cu siguranţă că aşa a fost.

Stewardul se întoarse în acel moment cu ceaiul ei. Îl aşeză pe masă. Pe tavă erau sandviciuri cu gem, observă Toria, şi o farfurie cu prăjituri micuţe. Se întrebă dacă va fi în stare să le mănânce, sau dacă va mai putea mânca ceva vreodată. I se făcea rău doar când se gândea şi ştia că teama era cea care îi strângea stomacul.

— Dă-i lui Charles whisky-ul, îi spuse Toria lui Billy şi apoi mă apuc de lucru. Billy, să nu te uiţi. Charles, stai cu ochii pe el. După toate probabilităţile are ochi şi la ceafă.

Charles nu spuse nimic, dar Billy râse din nou.

— N-aş fi prea surprins de asta. Oamenii găsesc de obicei mai înţelept să nu mă vorbească în spate.

Era o ameninţare sinistră în spatele vorbelor sale, şi Toria — aşezată pe braţul unui fotoliu — râse ca de o glumă bună. Îl urmări pe Billy turnându-i un pahar generos de whisky şi apă minerală lui Charles, apoi aşezându-se cu spatele spre bar şi cu faţa la Charles.

Toria luă o sticlă cu gin. Turnă puţin în pahar, apoi se uită împrejur. Billy era cu spatele la ea, dar tot îi era teamă. Nu glumise când spusese că ar putea avea

ochi la ceafă. Era genul de om care putea simţi orice lucru neobişnuit sau periculos pentru el.

Îşi puse mâinile pe gât. Trase uşor de unul din şiragurile de perle. Îi era teamă să nu cedeze mai degrabă încheietoarea decât firul de mătase pe care erau înşirate perlele, dar încheietoarea era solidă. Trase încă puţin şi firul se rupse.

Toria dădu un mic ţipăt când îi căzură de la gât, risipindu-se pe podea.

— Oh, perlele mele! exclamă ea. Trebuia să le fi schimbat firul — mă temeam că aşa se va întâmpla, dar n-am avut timp să le duc la bijutier înainte de nuntă.

Charles se lăsă în genunchi.

— Sunt veritabile, nu-i aşa? o întrebă. Trebuie să avem grijă să nu pierdem din ele.

— Au fost ale mamei.

Toria îşi desfăcu încheietoarea şi puse celălat şir pe masă.

— Te rog să le găseşti pe toate. Nu-mi amintesc exact câte sunt, dar ne putem uita în poliţa de asigurare la întoarcere.

Billy se apleca şi el.

— N-o să pierzi nici una aici, spuse el. Nu sunt crăpături în podea.

Repede, Toria transferă bucăţica de hârtie din buzunar în mâna stângă. Billy era cu spatele la ea şi tot cu faţa la Charles. Foarte iute, reuşi să toarne întreg conţinutul pacheţelului în paharul în care era puţin gin.

— Îmi pare rău că v-am dat atâta bătaie de cap, se scuză ea.

— Nu mai văd niciuna, spuse Charles.

— Cred că le-am adunat pe toate, fu şi Billy de acord.

Fiecare din ei avea câte o grămăjoară în mână.

— Număraţi şiragul de pe masă, sugeră Toria. Cel de sus s-a rupt, aşa că ar trebui să fie cam cu patru mai puţine decât în şirul rămas.

Billy se aşeză pe scaunul pe care stătuse înainte şi puse perlele într-o scrumieră. Charles le adăugă pe cele strânse de el şi, lăsându-l pe Billy să facă numărătoarea, îşi luă paharul de whisky.

— Eu am să-mi continui amestecul, spuse Toria. O să ai nevoie de o băutură după atât efort.

Se uită cu grijă la pahar. Somniferul se dizolva. Nu era nici un dubiu. Mai puse puţin gin şi îl agită energic, apoi începu să adauge şi alte licori, amestecându-le pe toate împreună.

Toria preparase destule cocktailuri ca să ştie cum să facă unul bine proporţionat, şi exact cât se cuvine de picant. Când consideră că a ajuns la amestecul optim, avu grijă să nu pună gheaţă în el. În schimb, lăsă shakerul în care preparase cocktailul în frapieră şi îl înconjură cu gheaţă.

— Acum trebuie să aştepţi câteva minute, îi spuse lui Billy. Prietenul meu mexican mi-a spus că marele secret este să faci cocktailul rece ca gheaţa, dar să nu pui gheaţă în el. Trebuie să-ţi spun că sunt de acord cu el. Acum, la Londra, dacă ţi se oferă o băutură, nu e decât apă cu ceva arome.

Billy râse.

— Mă faci să-mi fie atât de sete, zise el, încât cred că o să mă bucur prea mult de băutură ca să mai pot fi realmente critic.

— Nimeni nu poate fi critic cu „Sărutul şarpelui", replică Toria. Sunt toate perlele?

— O sută două, răspunse Billy; şi şirul întreg are o sută patru.

— Atunci sunt, probabil, toate, zise Toria. Mulţumesc foarte mult. Ia să văd. În ce să le pun? Se duse la măsuţa de scris, luă un plic şi i-l dădu lui Billy. Pune-le aici şi sigilează plicul. Dacă lipsesc când mă întorc la Monte Carlo, te voi acuza de furt.

Se juca pentru a câştiga timp, dar Billy nu părea să-şi dea seama.

— Am să le număr în faţa ta, cum fac vânzătoarele cu restul, spuse el, ca să nu mă poată acuza nimeni de nimic.

— Prea te grăbeşti să fii cinstit, îl tachină Toria. Cred că nimeni nu-ţi cunoaşte toate calităţile.

— Ai fi surprinsă să ştii câţi încearcă.

— Probabil că sunt foarte prostuţi, zise Toria.

Fără nici o îndoială, tonul ei era plin de admiraţie. Billy nu se putu abţine să nu se simtă flatat.

— Cel mai drăguţ lucru la tine, Toria, este că nu eşti niciodată ipocrită, zâmbi el.

— Ce vrei de fapt să spui este că pe lângă faptul că eu te cred deştept, o mai şi spun, pară Toria.

Îşi turnă o ceaşcă de ceai.

— Chiar îi spuneam lui Charles aseară, cât de deştept eşti, nu-i aşa, Charles?

— Da, răspunse cu greutate Charles.

— Deoarece crede că majoritatea prietenilor mei sunt săraci cu duhul, continuă Toria, este de-a dreptul o uşurare să îi pot prezenta pe cineva care să-i placă.

— Chiar crezi că mă place? întrebă Billy cu umilinţă simulată.

— Da, bineînţeles.

Toria sorbi din nou din ceai şi lăsă subit ceaşca jos.

— Dragul meu, băutura ta. Aproape că uitasem. Cred că s-a răcit suficient.

O ridică din frapieră şi i-o aduse lui Billy.

— Acum, zise, închide ochii şi ghiceşte. Sper doar că am făcut-o cum trebuie.

Billy sorbi puţin.

— Nu-i rea, spuse. Poate puţin cam greţoasă.

— Oh, nu fi răutăcios, îl rugă Toria. O să izbucnesc în lacrimi dacă nu-ţi place.

El luă o înghiţitură mai mare, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere.

— Brandy, Cointreau... nu... Kămmel şi cred că este şi ceva gin. Este un amestec foarte ciudat, Toria.

— Eşti mult prea bun, se bosumflă ea. Parcă-mi văd mănuşile dispărând rapid la orizont.

Billy bău din nou.

— Este ceva ce nu pot numi, zise el. Mă întreb ce Dumnezeu o fi. Ai pus lămâie?

— Nu răspund la întrebări, spuse Toria. Trebuie să-mi spui clar. Cu lămâie sau fără.

— Cu, spuse Billy.

— Foarte puţină, admise Toria.

— Aşa mi-am zis şi eu!

— Eşti prea bun, se plânse Toria. Nu-i cinstit!

— Mai e ceva, spuse Billy. Nu sunt foarte sigur ce este, dar cred că e un strop de Kirsch.

— Da sau nu, îl somă Toria.

— Da.

— Ai dreptate. Oh, Billy, te urăsc.

— Asta-i tot?

— Mă tem că da.

Billy bău restul paharului.

— Ciudat, spuse gânditor, dar aş fi putut jura că mai e ceva. Dar nu e o băutură rea, deşi este evident de damă.

— Cred că vrei să mă superi, spuse Toria, dar voi refuza să mă supăr pe tine. Trebuie doar să mă gândesc că eşti deştept, chiar dacă am pierdut mănuşile.

Billy îşi aprinse o ţigaretă.

— După ce îţi termini ceaiul, am să-ţi fac şi eu un cocktail, unul pe care l-am inventat de curând. Este mult mai puţin subtil decât al tău, dar este cu siguranţă foarte plăcut la gust.

— Cum se numeşte? întrebă Toria.

— „Enigma", zise Billy, şi, întâmplător, acesta este chiar numele iahtului. Ai observat?

— Nu, răspunse Toria. De ce l-ai numit aşa?

— Oh, am motivele mele, replică Billy. Este ceea ce simt că aş fi uneori.

— O enigmă? întreabă Toria. Poate că eşti! Ce părere ai, Charles?

— Nu cred că sunt în măsură să-mi exprim o părere, zise Charles.

Toria îl privi iute. Părea încordat, îşi spuse, şi ştia prin ce trecea el probabil. Aşteptă o ocazie, care totuşi nu părea să vină. Se uită la Billy. Căsca.

— E cam cald aici, zise el. Mergem înapoi pe punte?

— Oh, să-mi termin ceaiul, protestă Toria. N-am gustat încă din prăjiturile acestea delicioase.

Luă una de pe farfurie şi o tăie cu un cuţit mic, cu mâner de argint.

— Bucătarul tău le-a făcut?

Ar fi vrut ca Charles să o ajute cu conversaţia. Efortul de a vorbi devenea aproape insuportabil.

— Da, cred că el le-a făcut, răspunse Billy. Vrei să asculţi nişte muzică?

Deschise capacul strălucitor şi alese câteva discuri din teancul de pe o masă alăturată.

— Acesta este unul din preferatele mele, spuse el.

Acordurile unei melodii sentimentale umplură cabina. Toria se uită la el şi îşi dădu seama că o urmărea.

— O să mă îngraş — dar cui îi pasă? zâmbi ea, silindu-se să-şi bage o bucată de prăjitură în gură.

Simţea că o să se înăbuşe, gustul glazurii roz era absolut greţos, şi bău repede puţin ceai ca să poată înghiţi.

— Povesteşte-ne despre spectacolele americane, îl rugă ea, cu coatele pe masă. Am auzit că sunt câteva foarte bune.

— Au fost două remarcabile. răspunse Billy şi căscă din nou. Am aici discurile dacă vrei să le asculţi.

— Oh, aş fi încântată, spuse Toria. Te rog să le pui după acestea.

— Ştii, când sunt singur, zise Billy deodată serios, stau ore întregi şi ascult muzică de operă. Am foarte multe discuri şi mă liniştesc mai mult decât orice altceva.

— Ce ciudat! exclamă Toria. Nu m-aş fi gândit că îţi place opera, Billy. Credeam că nu-ţi pasă decât de boogy-woogy.

— Cât de puţine lucruri ştim unii despre alţii! răspunse Billy.

— Aşa este, spuse Toria, dar uneori cred că de-abia ne cunoaştem pe noi înşine.

— Poate că nu ne facem timp nici pentru una, nici pentru alta.

Billy căscă din nou — un căscat lung, care părea să-i vină din străfundul fiinţei.

— Este... al naibii de cald... aici, murmură el şi apoi se prăbuşi deodată.

Căzu înainte pe masă, dar nu reuşi să se prindă cu mâinile de ea şi alunecă foarte încet pe podea. Acolo mormăi, dar nu reuşi să se prindă cu mâinile de ea şi alunecă foarte încet pe podea. Acolo mormăi, dar nu deschise ochii. Charles sări în picioare.

— E drogat, spuse Toria repede. I-am dat douăzeci de somnifere.

În acel moment văzu un Charles pe care nu-l mai văzuse până atunci — Charles în acţiune. Mişcându-se mai iute decât ar fi crezut că e posibil, transferă revolverul din buzunarul lui Billy în al său, apoi ridică trupul adormit şi îi aşeză pe canapea.

— Dacă intră cineva, spuse repede, prefă-te că şi tu te odihneşti.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Toria.

— N-am timp să-ţi explic, răspunse Charles. mă întorc! Nu- ţi fie teamă.

Charles îi privi faţa tulburată; şi până ca ea să-şi dea seama ce se petrece, o luă în braţe şi o sărută pe buze.

— Fii binecuvântată, iubito, zise el. Eşti minunată!

Apoi dispăru.

Toria rămase nemişcată, inima bătându-i repede câteva minute după plecarea lui Charles. Parcă se mişca într-un vis şi creierul îi funcţiona ciudat, de parcă totul în jur era distorsionat şi ireal. Îşi închipui că s-ar putea trezi din clipă în clipă în propriul ei pat de acasă, gata să-şi reia existenţa obişnuită, de zi cu zi, în care

distracţia cea mai mare era o petrecere la Londra sau oferta unei slujbe de manechin.

I se părea în această clipă că întreaga ei viaţă fusese colorată deodată, ca un film tehnicolor, din momentul când, acum nici două luni, Michael îi spusese că o iubeşte şi din care începuse un lanţ ciudat de evenimente care culminau cu acesta.

Se uită la silueta inertă a lui Billy de pe canapea. Respira adânc, trăgându-şi răsuflarea în acel fel ciudat al cuiva care este fie beat, fie drogat. Charles îl aşezase cum se nimerise şi blazerul îi stătea neglijent, iar cravata îi atârna peste un umăr. Toria traversă încăperea, îi îndreptă cravata şi îi aranjă haina. Se uită în jur şi văzu o pătură pe spatele unui scaun. O luă şi o întinse peste picioarele lui Billy. Imediat, îl făcu să arate mai natural şi Toria se gândi că, în afara cazului când stewardul ar fi fost deosebit de perceptiv, nu şi-ar fi putut da seama că este ceva în neregulă dacă intra să ia serviciul de ceai.

Stătu atentă şi ascultă, dar nu auzi nimic. Navigau departe de ţărm, cu ceea ce Toriei i se părea o viteză foarte mare. Se întreba ce avea Charles de gând să facă. Avea să-l oblige pe căpitan să întoarcă iahtul şi să-i ducă înapoi la Monte Carlo, sau avea alte planuri?

Toria încercă să-şi aducă aminte câţi oameni văzuse din echipajul vasului de când urcaseră la bord. Se gândi atunci că majoritatea marinarilor erau străini, deşi n-ar fi putut spune ce naţionalitate anume. Vorbeau foarte puţin, îşi aminti, zâmbind politicos, dar oferind foarte puţine informaţii.

Acum, în timp ce aştepta, i se făcea din ce în ce mai teamă. Faptul că scăpaseră de Billy era doar primul pas. Socoti că erau cel puţin douăzeci sau douăzeci şi cinci de oameni la bord. Cum avea să se descurce Charles cu ei, chiar înarmat cu revolverul lui Billy? I se păru că aude pe cineva venind şi se aşeză pe un scaun ridicându-şi picioarele pe taburetul din faţă şi odihnindu-şi capul pe perna de satin. Era esenţial ca oricine

ar fi intrat în cabină să creadă că nu era nimic curios în faptul că Billy adormise la această oră.

Urechile nu o înşelaseră, fiindcă de-abia se aşezase şi stewardul care adusese ceaiul intră în cabină. Toria deschise ochii, apoi îi închise la loc, ca şi cum prezenţa lui ar fi deranjat-o. Stewardul nu spuse nimic, se duse doar la masă şi puse ceainicul, farfuriile şi ceaşca pe tavă. Era un bărbat scund, subţire, cu pielea întunecată, în nici un caz tânăr, şi arăta a fi oriental. Toria se gândi că era un metis. Cel puţin din punct de vedere fizic nu era de temut pentru că era foarte slab, aproape numai piele şi oase.

Încercă să se gândească ce fel de servitori ar angaja dacă ar fi în locul lui Billy. Îşi imagină că ar încredinţa secretele sale doar la foarte puţini oameni; enigma personalităţii sale fusese cea care îi asigurase până acum succesul în păcălirea celor care aveau suspiciuni în legătură cu el. Se gândi că era ciudat că dezvăluise, atât cât o făcuse, despre răpirea lui Charles şi a ei; apoi îşi aminti că indiferent ce ar fi făcut sau spus ei, tot nu ar fi apucat să trăiască suficient ca să-l trădeze.

Stewardul părăsi cabina şi Toria deschise ochii şi se uită la bărbatul aflat în stare de inconştienţă pe care îl cunoştea drept Billy Grantly. Se întrebă cum de fusese atât de proastă să-l considere prieten sau să aibă încredere în el? Acum, că era cu garda jos şi nici nu zâmbea, nici nu încerca să se facă plăcut, părea cu totul altul. Totuşi, Toria trebuia să admită cu toată sinceritatea că pe faţa lui nu era nimic sinistru, nimic care i-ar fi trezit suspiciunile dacă l-ar fi văzut adormit sau în alte circumstanţe. Fusese ales bine pentru rolul său; era enigmatic treaz sau adormit, conştient sau inconştient.

Cum te puteai înşela asupra oamenilor, îşi spuse Toria. Obişnuieşti să îi judeci după aparenţe, putând fi uşor păcălit de cei volubili şi expansivi, care îşi dau tot interesul să fie măgulitori şi galanţi. Billy adusese la culme arta de a se face agreabil. Era aproape imposibil

să-i rezişti atunci când era hotărât să fie prietenos, aproape imposibil să-i refuzi aparenta amabilitate şi generozitate.

Toria se întrebă cât de mulţi oameni se legănaseră cu senzaţia de falsă securitate şi apoi descoperiseră, asemeni lui Charles şi ei, că Billy nu era cel ce părea. De cât timp juca acest joc? Se gândi acum, privindu-i faţa că era mai bătrân decât părea la prima vedere. Avea o reţea fină de riduri în jurul ochilor şi, când zâmbea, liniile dintre nas şi ochi erau foarte pronunţate.

Uitându-se la el, îşi aminti că ori de câte ori dansase cu el, îi luase mâna şi îi zâmbise. I se făcu greaţă, se simţi dezgustată de ea însăşi. Ar fi trebuit să ştie; instinctul ar fi trebuit să o călăuzească mai bine.

Se trezi gândindu-se la gemene. Nu ştia vreun caz în care ele să se fi înşelat asupra oamenilor. Adeseori le plăceau cei mai neaşteptaţi indivizi, dar aveau invariabil dreptate. Dacă le displăcea cineva, oricât de mult ar fi încercat ceilalţi să se convingă că greşeau, mai devreme sau mai târziu se dovedea că au avut dreptate.

Îşi aminti apoi cât de mult le plăcuse Charles, chiar din prima zi când venise la castel.

— E drăguţ, o auzise pe Xandra spunând. Sunt sigură că va lua invenţia lui Michael.

— Ar fi drăguţ oricum, şi dacă n-ar lua-o, replicase Olga.

— Da, desigur, Xandra îşi dăduse acordul spontan şi fără nici o ezitare.

Gemenele ştiuseră imediat, dar ea nu fusese deloc sigură dacă îi plăcea Charles în acea primă zi. Îl găsise monoton şi puţin rigid. Pompos, se gândise atunci că era cuvântul, dar acum înţelegea că aceasta era o rezervă liniştită, o armură cu care se proteja când făcea cunoştinţe noi. Acum Toria considera că era destul de înţelept să fie rezervat în judecarea străinilor, să-i dea instinctului o şansă, un lucru pe care ea nu-l făcuse

niciodată. Lui Charles îi displăcuse Billy. Cât de multă dreptate avusese!

Toria simţea că nu mai poate sta locului. Trebuia să ştie ce se întâmplă. Dar Charles îi spusese să rămână acolo unde era şi ea ştia că ar fi fost o prostie să nu-l asculte. Charles era conştient de ceea ce face.

Se ridică în picioare şi deschise uşa cabinei, dar nu ieşi afară. Începu să-şi imagineze cele mai îngrozitoare lucruri care se puteau întâmpla. Poate că Charles fusese dezarmat de echipaj, împuşcat şi aruncat peste bord? Se întrebă ce se va petrece cu ei dacă nu reuşeau să scape şi Billy îşi recapătă cunoştinţa.

Cât timp avea să rămână drogat? Nu avea nici o idee — ştia că o tabletă îi dădea aproximativ şase ore de somn. Încercă să afle la cât timp se putea aştepta de la douăzeci, dar descoperi că nu e în stare să facă nici cel mai simplu calcul aritmetic. Era prea încordată, prea agitată.

Ascultă de lângă uşă. Nu se auzea nimic, decât duduitul puternic şi uniform al motoarelor. Nu se auzeau voci. Toria traversă cabina şi se uită afară, prin hublou. Albastrul strălucitor al mării şi al cerului era aproape o bătaie de joc. Era o zi pentru fericire, pentru veselie şi râsete, totuşi ea şi Charles stăteau sub umbra morţii.

Se gândi ce ar fi făcut Michael în aceleaşi circumstanţe. Aproape că-i putea vedea mânia de pe chip, expresia din ochi. N-ar fi putut sta liniştit şi calm, dacă ar fi fost în locul lui Charles, la masa de prânz. Ar fi explodat de mânie; poate chiar s-ar fi năpustit asupra lui Billy şi ar fi fost împuşcat.

Toria se simţi recunoscătoare că Michael nu era cu ei. Toată povestea ar fi fost, într-un fel, imposibilă. Nu ar fi fost niciodată capabilă să gândească o modalitate de a-l face pe Billy inofensiv. Ar fi fost preocupată numai de Michael, să-l ajute şi să-l calmeze; să aibă, de fapt grijă de el. Se gândea acum, privind prin hublou, cât de des Michael i se păruse a fi doar un băieţandru. Erau momente când avea sentimente materne faţă de

el, mult mai înţeleaptă decât el, o femeie care trebuia să-l protejeze de lume şi de vulnerabilitatea propriului caracter.

Şi totuşi simţise puterea braţelor lui Michael în jurul ei, gura lui peste a sa. Îşi aminti de violenţa sărutului lui după nuntă şi subit i se făcu dor de el, tânji să ştie ce face, să-i asculte sunetul vocii chiar dacă ar fi ţipat mânios.

În acel moment auzi pe cineva venind spre cabină. Nu mai avea timp să se întoarcă la fotoliul pe care-l ocupase când intrase stewardul. În plus, se simţea incapabilă să se mişte. I se păru că aude mai mult de o pereche de paşi şi îi fulgeră prin minte că erau probabil membrii echipajului care veneau s-o captureze, să o închidă undeva, cum deja îl închiseseră probabil pe Charles. Apoi, cu un profund sentiment de uşurare, văzu că era Charles însuşi şi că zâmbea. Fără ezitare, fugi în întâmpinarea lui.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Îşi puse amândouă mâinile pe pieptul lui şi-i simţi braţul drept înconjurând-o. Îi observase pesemne faţa încordată şi văzuse că era pe punctul să cedeze.

— E-n ordine, draga mea, îi spuse. M-am întors doar pentru o clipă să-ţi spun să stai liniştită. O să fim salvaţi.

— Dar cum? Cum? Vasul nu şi-a schimbat cursul.

— Ştiu, spuse el.

De-abia atunci Toria observă că nu mai era la fel de imaculat cum fusese când plecase. Avea părul în dezordine, unul din nasturii sacoului îi fusese smuls, lăsând în urmă o gaură mare în stofă.

— Ce s-a întâmplat? repetă.

El îşi privi haina.

— Am avut o mică încăierare cu telegrafistul, îi răspunse el. N-am vrut să-i alertez pe ceilalţi trăgând, dar trebuia să scap de el. Din nefericire era un tip destul de voinic şi ştia să-şi folosească pumnii. Cred că o să am falca umflată o săptămână întreagă.

Îşi duse mâna la bărbie în timp ce vorbea, dar zâmbetul lui era liniştitor.

— Ce ai făcut cu el? întrebă Toria.

— I-am pus un căluş şi l-am încuiat într-un dulap din cabina telegrafului, spuse Charles. Trebuie să mă întorc acolo repede, în caz că îşi revine şi începe să facă zgomot. Nu vreau să facem mai multă tevatură decât este necesar.

— Dar nu poţi să-l faci pe căpitan să ne ducă înapoi la Monte Carlo? întrebă Toria.

Nu se mişcase din braţele lui Charles. Era infinit de liniştitor să fie aproape de el, să-i simtă puterea trupului lângă pieptul ei.

— Nu m-am simţit în stare să mă bat cu tot echipajul de unul singur, aşa că am chemat pe cineva în ajutor.

— Pe cine?

— Cine ar putea să ne ajute mai bine decât Marina Britanică? întrebă Charles, sau cel puţin o parte din ei.

— Dar unde sunt? întrebă Toria iute. Oh, Charles, explică-mi, te rog ce vrei să spui.

— N-ar trebui să glumesc cu tine, draga mea, îi spuse. Ai trecut deja prin prea multe. Tot ce vreau acum este să stai aici cuminte şi să împiedici pe oricine ar veni să-l trezească pe porcul ăsta. Îl indică pe Billy cu un gest. În vreo douăzeci de minute, poate mai curând, un crucişător va fi lângă noi şi-i va da căpitanului instrucţiuni să oprească. După aceea, toate necazurile noastre vor lua sfârşit!

— Eşti sigur că ne vor găsi? întrebă Toria.

— Foarte sigur, răspunse Charles calm. Sunt un navigator destul de bun. Le-am spus exact unde suntem.

— Eşti sigur că n-o să se întâmple nimic?

Vorbea cu insistenţă, dar în acelaşi timp se simţea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi. Braţul lui Charles o strânse şi mai mult.

— Trebuie să te mai ţii tare încă puţin, îi zise. Trebuie să mă întorc la cabina telegrafului, dar vin repede înapoi, aşa că nu-ţi fie teamă.
. — Sigur este totul în regulă acum?
— Foarte sigur, mulţumită ţie.
Charles vorbea foarte liniştit; apoi o conduse pe Toria la un fotoliu şi o aşeză pe el.
— Trebuie să mă întorc.
Toria simţea că nu e în stare să vorbească. Putea doar să se holbeze prosteşte la el în timp ce în ochi i se adunau lacrimile; dar el ştia — fără a mai fi nevoie de cuvinte — că ea nu avea să cedeze, că va fi de acord cu orice îi spunea să facă. Îi zâmbi, apoi întinse mâna după paharul de whisky doar pe jumătate băut. Îl dădu pe gât, apoi se întoarse către uşă.
— Douăzeci de minute, îi zise pe un ton încurajator şi plecă.
Imediat după ce dispăru, Toria îşi reproşă lipsa de stăpânire. Bătălia nu era sfârşită şi ea era gata să cedeze nervos. Îi era ruşine, dar ştia că asigurarea lui Charles că vor fi salvaţi o făcuse să-şi piardă firea.
Îşi aduse aminte de groaza pe care o încercase când coborâse în cabina ei în acea după-amiază. Se gândise atunci, deşi de-abia îndrăznea să formuleze ideea chiar şi pentru sine, că nu mai era nici o speranţă de a fi salvaţi. Şansele de a scăpa din cursa întinsă de Billy păreau a nu fi mai mari de una la un milion.
— Sunt recunoscătoare, se gândi Toria. Dumnezeule bun, îţi mulţumesc!
Îşi împleti degetele; apoi pentru că îi era imposibil să stea liniştită, se ridică şi se duse la fereastră.
Era posibil să vadă nu numai de amândouă părţile vasului, ci şi în faţă. Ochii Toriei scrutară orizontul. Nu se zărea nici măcar vreo barcă de pescuit. Îşi întoarse capul încolo şi încoace; ochii o dureau de efortul de a cerceta mereu, fără a vedea altceva decât marea albastră, cerul albastru şi valurile scânteietoare, aurite de soare.

În cele din urmă, când începuse să creadă deznădăjduită că Charles s-a înşelat şi nu va veni nimeni să-i salveze, zări silueta cenuşie a unui crucişător. Inima îi sări din piept.

Erau în siguranţă! Aveau să trăiască! Norul teribil de întunecat care fusese gata să coboare peste ei, şi să îi zdrobească se destrămase. Nu ştiuse niciodată până acum cât de mult preţuia viaţa. Era minunat, splendid, miraculos, să ştii doar că poţi să continui să trăieşti. Era uşor să vorbeşti degajat despre moarte; dar când venea clipa, fiecare ştia că viaţa era infinit de preţioasă, un dar a cărui valoare putea fi uitată până când se ivea pericolul de a-l pierde.

Toria se gândi că nu va mai uita niciodată să fie recunoscătoare pentru simplul fapt că trăieşte. Era mai bine să fii nefericit şi nenorocit decât să nu trăieşti deloc. Se gândea, în timp ce stătea acolo, că oamenii care spun că ar vrea să moară comit cea mai rea crimă dintre toate, păcatul despre care Iisus spunea că este îndreptat împotriva Sfântului Duh.

Vasul mare se apropia din ce în ce mai mult. Soarele scânteia asupra lui, făcându-l să pară poleit cu argint ca Sfântul Gheorghe în armură strălucitoare venit să salveze fecioara din ghearele Dragonului. Involuntar, Toria aruncă o privire spre Billy. Se întrebă ce va crede când se va trezi şi va descoperi că a fost învins de o fată.

Se gândi că era probabil pentru prima dată în viaţa lui când îşi subestimase adversarul. Îl urmărise pe Charles, dar pe ea o considerase prea nesemnificativă, ca s-o bage în seamă. Nu avusese nici o bănuială în ceea ce o privea, în nici o clipă.

— Mulţumesc, Doamne, mulţumesc, mulţumesc, se trezi Toria şoptind iar şi iar.

O lumină începu să clipească de pe catargul vasului şi Toria bănui că trimiteau vreun mesaj şi se întrebă dacă Charles se descurca. Putea să ia mesajul şi să-l dea cuiva ca să-l înmâneze căpitanului. Poate că dacă

mesagerul era, de pildă, stewardul, nu ar fi găsit ciudat că unul din oaspeţii lui Billy a luat locul telegrafistului obişnuit. Iahtul trebuie să fi avut mulţi pasageri ciudaţi.

Crucişătorul semnaliză din nou şi în sfârşit Toria auzi sunând un clopoţel şi simţi schimbându-se ritmul motoarelor. Încetineau. Da, în sfârşit, încetineau.

Acesta fu momentul în care simţi că tensiunea este prea mare pentru ea. Se zguduia toată, mâinile îi tremurau în timp ce degetele i se contractau şi destindeau convulsiv, iar ochii îi erau orbiţi de lacrimi. Erau salvaţi!

Cineva striga nişte instrucţiuni. Uşa cabinei se dădu de perete. Un bărbat îmbrăcat în uniformă de ofiţer intră în încăpere. Se uită iute în jur, apoi îşi scoase şapca la vederea Toriei. Îl văzu pe Billy întins pe canapea şi se duse repede către el. Toria păşi înainte.

— Domnul Grantly doarme. Nu trebuie să-l treziţi.

— Dar căpitanul vrea să-i vorbească, spuse şeful de echipaj cu un pronunţat accent străin, iar faţa lui, se gândi Toria, era ursuză şi dezagreabilă.

— A lăsat instrucţiuni să nu fie deranjat sub nici un motiv, rosti Toria ferm. Este foarte obosit.

Bărbatul păru stingherit.

— Căpitanul vrea să discute cu el.

— Spune-i căpitanului că domnul Grantly nu vrea să fie deranjat, spuse Toria.

Omul se uită în jos către Billy, întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să-i atingă umărul, apoi se răzgândi şi ieşi din cabină. În uşă se întâlni cu Charles.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Charles.

— Căpitanul vrea să vorbească cu stăpânul, spuse omul, dar el doarme.

— Spune-i căpitanului că stăpânul său a insistat să nu fie trezit din somn, zise Charles şi se dădu din dreptul uşii în timp ce vorbea.

Ofiţerul se grăbi să iasă şi apoi îi auziră paşii alergând pe punte.

— Sunt aici, spuse Charles liniştit.

Motoarele încetiniră şi mai mult şi în cele din urmă se opriră.

— Crucişătorul a lăsat la apă o barcă, spuse Charles, ducându-se spre hublou.

Toria spuse slab:

— Charles, cred că leşin.

— Prostii, replică Charles aproape răstit. Se duse la bar şi turnă un pahar mic de brandy. Bea asta, îi ordonă şi pudrează-ţi nasul, ai nevoie.

Toria spuse mai târziu că dându-i-se de înţeles că era urâtă o făcuse să-şi revină mult mai eficient decât băutura. Îşi termină totuşi paharul cu brandy pe care i-l dăduse Charles şi-şi scoase trusa de farduri din buzunar. Zâmbea peste câteva minute când un tânăr comandor de navă veni la bord şi îl salută pe Charles ca pe un vechi prieten.

— În ce naiba te-ai băgat, bătrâne? întrebă el în timp ce Charles îi strângea mâna.

— N-ai să mă crezi, spuse Charles, dar toate puse cap la cap fac o poveste bună.

Îi relată ce se întâmplase în câteva cuvinte şi comandorul care răspundea la porecla de „Bingo", fluieră încet.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, Charles, aş crede că scrii pentru Boy's Own şi ăsta-i episodul douăzeci şi doi. E la fel de bun ca ăla cu eroina legată de şine, cu expresul apropiindu-se înfricoşător.

— Simt de parcă asta mi s-a şi întâmplat, spuse Toria, şi se simţi cumva reconfortată de admiraţia din ochii lui Bingo când îi răspunse:

— Pot să pariez. Ei, acum s-a terminat.

Charles chemă un steward şi îl trimise jos să le reîmpacheteze bagajul.

— Ce să fac cu ăsta? întrebă comandorul, indicându-l pe Billy cu un deget dispreţuitor.

— Lasă-l aici, răspunse Charles.

Toria dădu un mic strigăt de groază.

— Să-l lase aici? exclamă. Dar nu îl bagi la închisoare sau ceva în genul ăsta?

— Dacă este luat de pe propriul iaht de către un crucişător britanic, în larg, o să avem un scandal internaţional de toată frumuseţea. Îi şi văd pe miniştrii de externe bucurându-se. Nu, mai bine lasă-l în pace. O să fac astfel încât să-i fie destul de dificil să mai apară în vreo ţară liberă; dar dacă îl atingem, punem mâna pe dinamită.

— Ai dreptate, spuse Bingo. Ce-i spunem căpitanului?

— Spune-i să-şi continue călătoria, zise Charles. Va descoperi că e destul de greu să-şi trezească stăpânul şi dacă destinaţia lui este acolo unde cred eu, spitalele sunt destul de dezgustătoare.

— Păi, dacă asta-i tot, spuse Bingo, ar fi bine să vă luăm deja la bord.

Toriei i se părea un final blând, cum avea să coboare din iaht în barcă, urmăriţi de feţele întunecate, nezâmbitoare ale echipajului lui Billy.

— Speram că cel puţin cineva tot o să plătească, spuse plină de regret în timp ce se îndreptau spre crucişătorul mare, cenuşiu.

— O să plătească Billy, când or pune şefii lui mâna pe el, spuse Charles. Nu sunt prea toleranţi cu eşecurile.

— Nu crezi că-l vor trimite să încerce din nou? întrebă Toria, şi apoi subit, cu un fior de spaimă îşi strecură mâna în a lui Charles. N-or să încerce să ajungă la tine după asta?

— Nu mai mult decât au încercat deja, spuse Charles încruntat. Dar nu-ţi face griji. Când o să mă cunoşti mai bine, vei vedea că sunt ca o pisică. Am nouă vieţi.

Toria scoase un sunet care semăna în mod curios cu un suspin.

— Probabil că ţi-ai folosit deja vreo şase.

— Asta înseamnă că mi-au rămas destule, răspunse Charles, şi o să cad în picioare cumva. Nu-mi pare rău

decât că ai fost şi tu amestecată în toată povestea aceasta. A fost îngrozitor pentru tine.

Îi strânse degetele foarte tare.

— Dar în acelaşi timp sunt al naibii de mândru de tine, adăugă el.

Toria se simţi deodată încălzită.

— Slavă Domnului că am avut somniferele acelea cu mine, zise. Este o binecuvântare că am fost atât de nervoasă şi epuizată înainte de nuntă. În general dorm neîntoarsă opt ore.

— Aşa ne-a fost scris, spuse Charles liniştit.

— Aşa crezi? întrebă Toria. Chiar aşa mă gândeam şi eu. Totul parcă a fost plănuit.

— Chiar şi faptul că te-ai măritat cu mine, replică Charles. Apoi, în timp ce ochii Toriei se măriseră de surpriză, adăugă: am ajuns.

Pentru Toria nu era uşor să urce scara de frânghie care ducea pe puntea crucişătorului; dar din clipa în care puse piciorul la bord, amabilitatea şi ospitalitatea Marinei Militare o făcu să simtă că a ajuns acasă. Ea şi Charles trebuiră să-şi spună povestea nu o dată, ci de zece ori până ce vasul îi aduse la Monte Carlo.

Era foarte târziu când barca îi duse de la crucişător la siguranţa calmă a portului şi Toria simţi că Monte Carlo, cu luminile sale strălucitoare, era locul cel mai frumos pe care îl văzuse în viaţa ei.

Parcă trecuse foarte mult timp de când urcaseră la bordul iahtului lui Billy, la ora douăsprezece în acea dimineaţă. Se petrecuseră atâtea. Toria trecuse prin atât de multe emoţii încât părea aproape imposibil ca ea să fie aceeaşi persoană care străbătuse cheiul, hotărâtă să-şi impună propria voinţă şi să meargă în croazieră cu Billy, chiar dacă asta nu-i făcea plăcere lui Charles.

Luară un taxi ca să meargă la *Hôtel de Paris.* În timp ce urcau dealul, Toria — recunoscătoare că Charles nu-i putea vedea faţa în întuneric — spuse:

— Îmi pare rău, Charles. A fost vina mea. Îmi dau seama de asta.

Era bucuroasă că el nu s-a prefăcut că n-o înţelege.
— N-aveai de unde şti ce se va întâmpla, răspunse el, dar Grantly nu mi-a inspirat încredere chiar de când l-am văzut; vag, în fundul minţii am avut senzaţia că am auzit nişte lucruri neplăcute despre el. Totuşi, nu eram sigur ce anume. Dacă aş fi avut mai multă intuiţie aş fi dat un telefon la Londra azi-dimineaţă şi aş fi aflat despre el, dar e uşor să fii înţelept după ce problema a fost rezolvată.
— Oricum, îmi pare rău, spuse Toria. Atunci când m-ai lăsat singură cu el, m-am gândit cât de proastă am fost.
— Nu-i nevoie să te învinuieşti prea mult, zise Charles. Totul e bine când se termină cu bine.
— *Dacă* s-a terminat, adăugă Toria. Charles, vreau să merg acasă. Nu mai pot suporta să stau aici după toate astea.
— O să fie totul bine.
— Eu n-aş fi aşa de sigură de asta, nu mai pot fi sigură de nimic. Te rog, Charles, hai să mergem acasă.
— Sigur, dacă vrei.
— Vreau.
— Atunci ne întoarcem mâine.
— Mulţumesc.
Vocea Toriei era tremurătoare şi când ajunseră la *Hôtel de Paris* intră repede pe uşile glisante, în timp ce Charles plătea taxiul. Când ajunse şi el în hol, ea urcase deja cu liftul.
Camerele lor erau exact aşa cum le lăsaseră. Florile comandate de Charles înmiresmau aerul. Ferestrele închise şi draperiile trase îi dădeau un sentiment de securitate. Dar Toria ştia că încă îi era teamă. O teamă care era aici, stând la pândă înlăuntrul ei ca un şarpe veninos, şi ştia că nu o va părăsi până ce nu vor fi ajuns acasă şi va fi din nou printre lucrurile familiare.
Simţea, de asemenea, o senzaţie copleşitoare de oboseală. Era prea multă bătaie de cap să se apuce să despacheteze şi îşi scoase doar cămaşa de noapte

şi papucii. Când Charles veni sus şi o strigă din camera de zi, ea era deja dezbrăcată şi se pieptăna la măsuţa de toaletă.

— Sunt aici, îi strigă, şi el veni în uşa dormitorului.

— Te duci la culcare?

— Sunt epuizată, răspunse Toria.

Continuă să-şi perie părul, dar îl putea vedea pe Charles în oglinda măsuţei de toaletă. Îl văzu privind-o. Ochii i se odihneau pe părul ei strălucitor şi pe braţul ridicat; apoi, cu ceea ce ei i se păru a fi un mic oftat, el se întoarse.

— Cheamă-mă dacă ţi-e frică, dar îţi promit că n-are de ce să-ţi fie.

— Noapte bună, Charles.

Simţea că vrea să-i spună mai mult, mult mai mult, şi totuşi era prea obosită ca să ştie ce anume, prea epuizată ca să-şi dorească altceva decât să simtă salteaua sub ea şi perna sub cap.

Se gândea în timp ce se suia în pat că îi va fi prea frică şi nu va putea dormi; dar nu mai ştiu nimic din momentul în care se întinse şi până ce deschise ochii ca să zărească razele soarelui strecurându-se printre jaluzele. Ceasul de pe noptieră îi spunea că este aproape zece şi jumătate. Dormise un somn fără vise. Se simţea acum vioaie şi odihnită şi nu-i mai era atât de îngrozitor de frică. În acelaşi timp îşi aminti de promisiunea lui Charles că se vor întoarce azi acasă. Nu mai suporta să stea aici, se gândi. Voia să fie în mijlocul oamenilor în care avea într-adevăr încredere.

Se gândi la gemene, la Lettice şi la tatăl ei; abia la urmă, fiindcă, în realitate, era atât de insistent în mintea ei, îşi permise să se gândească la Michael.

Sună pentru micul dejun şi, în timp ce mânca, aşezată în capul oaselor în pat, îl auzi pe Charles mişcându-se în camera de zi. Îl strigă şi el veni la uşă. Era îmbrăcat şi avea un ziar în mână.

— Ai dormit bine? o întrebă el.

— Perfect, răspunse Toria.

— Am dat câteva telefoane, spuse Charles. Am aranjat să ne aştepte un avion la Nisa la ora trei. Aşa că o să avem destul timp să luăm dejunul şi să ajungem fără grabă, cu maşina. Îţi convine?

— Mulţumesc. Vreau să merg acasă mai mult decât am vrut ceva vreodată. Nu te superi, nu?

— Nu în mod special, răspunse Charles, atât timp cât nu vei găsi îndatoririle gospodăriei prea epuizante.

Toria ridică sprâncenele.

— Gospodărie? se miră ea. Nu mergem acasă?

— Acasă în Anglia, răspunse Charles, şi la noua noastră casă. Îţi aminteşti că ţi-am spus despre ea.

Toria simţi cum însufleţirea i se risipeşte.

— Da... desigur... noua noastră casă, repetă ea într-un mod destul de stupid. Presupun... nu credeam că este gata încă.

— Din fericire este terminată, răspunse Charles triumfător, şi sunt sigur că îţi va plăcea. A aparţinut unui prieten de-al meu, Ronnie Wrotham, care a proiectat-o pentru el însuşi. Personal cred că este o casă ideală dacă trebuie să stai la Londra, dar nu vreau să îţi impun ideile mele. Voi aştepta să văd ce crezi după ce ajungem acolo. Am telefonat azi-dimineaţă şi le-am spus servitorilor să ne aştepte deseară. Am comandat chiar şi cina. Sunt foarte casnic, după cum vezi.

Zâmbea şi Toria se sili să facă acelaşi lucru, drept răspuns. Îi era, într-un fel, imposibil să-i spună lui Charles că singurul lucru pe care şi-l dorea era să se întoarcă la castel. Nu putea să exprime în cuvinte cât de dor îi era de gemene şi de tatăl ei. Nu-i putea explica că cele întâmplate ieri o făceau aproape să se înfioare de groază la ideea că va continua să rămână măritată cu Charles. Nu era din cauza lui, se gândi. Era din altă cauză, pe care nu o putea înţelege. Era ca şi cum totul devenise prea mare, prea copleşitor şi înspăimântător pentru ea. Se simţea pierdută, ca un copil care voia să fugă la poala mamei dorindu-şi siguranţa şi confortul.

Când ceruse să meargă acasă, se referise la singurul cămin pe care-l cunoscuse, locul în care erau toţi cei pe care-i iubea — dragul, părăginitul, familiarul castel. Dar era soţia lui Charles şi îşi dădea seama că fusese profund nerezonabilă să se aştepte la altceva decât să meargă la noua casă.

Simţea pentru aceasta o ură lipsită de temei, însă copleşitoare. Avea să fie nouă, luminoasă şi curată, însă ea voia ceva vechi, murdar şi iubit. Avea s-o urască; da, avea s-o urască, se gândi; şi totuşi tot timpul buzele îi continuară să zâmbească şi se sili să spună:

— Nu mai îmi spune nimic despre casă. Să aşteptăm până ajungem acolo.

— Foarte bine, aşa o să facem, fu Charles de acord, şi ea nu fu sigură dacă era dezamăgit sau încântat.

Toria îşi bău cafeaua şi îşi lăsă ceaşca jos.

— Mă scol, spuse. Hai să ieşim să ne bucurăm de soare. Am făcut drum lung până aici şi ar trebui să profităm înainte de a pleca.

— E o idee bună, spuse Charles. Nu întârzia prea mult. Te voi aştepta jos, în hol. Mai am numai două lucruri de făcut.

— Bine, spuse Toria. O să mă grăbesc cât pot. Vrei să-i spui valetului să-ţi împacheteze lucrurile?

— Da.

— Eu mă voi ocupa de bagajul meu.

Se gândi că vorbea ca o bună soţie, şi fu mulţumită că el nu avea de unde şti ce tumult era în inima ei, ce ură şi resentiment, despre care ea ştia că sunt nejustificate şi totuşi nu se putea împiedica să nu le simtă.

Când rămase singură, Toria închise ochii şi se întrebă ce se petrece cu ea. Ieri se simţise aproape sfârşită la gândul că Charles ar putea fi ucis. Astăzi aproape că îl ura pentru că era viu.

Auzi închizându-se uşa camerei de zi. Charles plecase. Apoi în loc să se scoale din pat, întinse mâna după telefon, dădu un număr şi i se spuse că va trebui

să aştepte douăzeci de minute. Puse la loc receptorul cu un sentiment foarte apropiat de vinovăţie.

— De ce nu le-aş spune că mă întorc acasă? se întrebă cu voce tare şi îşi dădu seama că în realitate putea să mai aştepte până să împărtăşească vestea gemenelor. De la Michael voia de fapt să afle noutăţi.

Se ridică din pat şi se spălă, apoi începu să se îmbrace febril. Ştia că nu are rost să se grăbească aşa, nu era nevoie să-şi cheltuiască energia, dar trebuia să o facă.

Simţea că este esenţial să lase în urmă nu numai evenimentele teribile ale zilei de ieri, dar şi tot ce se petrecuse între ea şi Charles de când plecaseră de la Lynbrooks cu ghetele vechi şi pancarta pe care scria „Proaspăt căsătoriţi“, agăţate de spatele maşinii.

Telefonul sună în sfârşit, speriind-o pe Toria deşi îl aştepta. Fugi şi luă receptorul. Telefonista franceză îi spuse că avea să-i facă imediat legătura. Urmă o pauză lungă, întreruptă de pârâituri şi apoi când tocmai începea să-şi piardă răbdarea, i se spuse că are legătura.

— Alo!

— Cu cine doriţi?

Cuvintele fuseseră aproape mârâite în receptor.

— Michael, oh, Michael! Sunt eu, Toria.

— Toria!

— Da, am simţit nevoia să sun. Ce faci? Ce s-a mai întâmplat?

— De unde vorbeşti? De la Monte Carlo?

— Da, ne întoarcem acasă astăzi. S-a întâmplat ceva, nu pot să-ţi explic, acum, dar nu mai putem sta.

— Unde vii? Aici?

— Nu, la Londra.

Urmă o tăcere subită.

— Michael, Michael, eşti acolo? Ce faci?

— Vorbesc cu tine.

— Oh, Michael, nu fii înnebunitor.

În vocea Toriei se simţea şi râsul şi plânsul.

— Trebuie să ştiu ce ai făcut de când ai câştigat toţi banii aceia.

— Mă simt foarte bogat, Toria.

— E un sentiment plăcut?

— Minunat, bineînţeles.

— Şi eşti acasă? Stai acolo?

— Dacă n-aş fi fost acasă, n-aş fi vorbit cu tine.

— Da, ştiu. Sunt grozav de stupidă, dar mi-a fost teamă că o să pleci din nou.

— Înapoi la docuri! Puţin probabil!

Pe linie interveni un pârâit.

— Michael, o să ne întoarcem la Londra la ora şase. Ne ducem la noua noastră casă din Chesterfield Hill. O să mă suni tu, sau te sun eu?

— Pentru ce?

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine.

— Nu-i nimic special de spus.

— Ba este, Michael. Trebuie să vorbesc cu tine. Promite-mi că îmi vei telefona. O să găseşti numărul în cartea de telefon, la numele Wrotham. E un nume ciudat, aşa că n-or să fie mulţi. Te rog să mă suni.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Oh, Michael!

Era aproape un strigăt de disperare, dar Michael nu păru să îl bage în seamă.

— La revedere, Toria. Sper să călătoreşti bine la întoarcere.

— Dar, Michael, ascultă-mă...

Închisese. Toria ştia asta chiar în timp ce îi mai striga numele până când telefonista îi spuse în franceză că s-a întrerupt convorbirea. Puse receptorul în furcă. Fusese o conversaţie neconvingătoare şi lipsită de rost, dar totuşi vorbise cu Michael, îi auzise vocea, însă nu fusese ceea ce credea ea că va fi. Michael fusese dificil, într-una din stările lui proaste, şi ea era prea departe ca să se descurce cu el.

De ce, se întrebă, o lăsa întotdeauna cu acel sentiment de neîmplinire? Se întoarse cu un mic gest

deznădăjduit către fereastră. Nu îl înţelegea pe Michael, nici pe ea, nici pe Charles. De fapt, se părea că nu înţelegea pe nimeni şi nimic. Făcuse atâtea lucruri stupide, atâtea greşeli, şi faptul că-i telefonase lui Michael era încă una. Îi răscolise pe amândoi degeaba. Ar fi putut la fel de bine să-l sune pe Michael când ajungea la Londra; dar din cauză că se purta prosteşte, trebuise să gafeze chiar ştiind că simplul fapt că telefona de la Monte Carlo, un gest costisitor şi inutil, îl va înfuria pe Michael.

Nu credea că s-a schimbat doar pentru că avea ceva bani. Michael detesta ceea ce numea ostentaţia bogăţiei. Toria ştia că de fapt aceasta era un fel de ciudă, pentru că el era incapabil să facă lucrurile pe care le făceau cei bogaţi. Dar acum, îşi spuse, totul se schimbase.

Michael era bogat. Putea să telefoneze la Monte Carlo, New York sau chiar Hong Kong dacă avea chef. Putea să-i cumpere acele lucruri pe care întotdeauna le detestase când ea le primea de la alţi bărbaţi. Îşi aminti cum îi smulsese un buchet de orhidee din braţe şi îl călcase în picioare. Parcă îi vedea şi acum faţa şi îl auzea spunând:

— Arăţi ca o pupăză!

Se întoarse şi plecase trântind uşa în urma lui. Pe atunci, Toria nu ştia că o iubea. Se gândise că era doar una din ciudăţeniile lui faptul că-i displăcea ca ea să primească daruri de la alţi bărbaţi, la fel cum îi insulta pe toţi bărbaţii cu care ea era prietenă. Şi totuşi, exista şi o altă latură a lui Michael.

Îşi aduse aminte de lăcrămioarele pe care le găsise pe tava ei la micul dejun de ziua Sfântului Valentin, în paisprezece februarie. Se dusese la Covent Garden la cinci dimineaţa special ca să i le cumpere. Era un buchet micuţ, fiindcă Michael nu avea niciodată mai mult de un şiling sau doi în buzunar. Toria aproape ţipase fiindcă fusese foarte mişcată la gândul că el se deranjase atât de mult numai pentru că ea spusese, cu

o săptămână sau două înainte că de-abia aşteaptă să vină primăvara ca să vadă lăcrămioarele.

Îşi aminti când Michael îl adusese odată pe Brandy acasă, după ce îşi rănise piciorul într-o capcană din pădure. Fuseseră la vânătoare cu tatăl ei. Michael fusese cel care ajunsese primul la câinele care scheuna jalnic şi îl eliberase. Îl luase pe Brandy în braţe şi îl dusese acasă. Acolo îi spălase rana cu dezinfectant şi i-o legase, purtându-se tot timpul cu câinele cu o blândeţe şi tandreţe aproape feminine.

Acesta era Michael pe care îl iubea, îşi spuse Toria, acel Michael care putea înţelege suferinţa unui câine şi i-o alina; Michael care îi adusese lăcrămioare pentru că ei îi plăceau. Gândul că Michael suferea, era nefericit, jignit sau plin de resentimente o supăra mai mult decât orice. Când el era fericit, lumea toată părea fermecătoare; şi totuşi, cât de rar se întâmplase asta în ultimul timp. Era ca şi cum amărăciunea lui se acumulase, făcându-se din ce în ce mai rea o dată cu trecerea fiecărei zile, până când ajunsese la punctul culminant, şi o determinase să accepte propunerea de căsătorie a lui Charles.

La vremea aceea se gândise că era lucrul cel mai bun pe care îl putea face; totuşi, acum ştia că s-a înşelat şi că i-a rănit pe Michael şi pe Charles, şi că nu a făcut nici un bine nimănui, şi în special ei.

Toria îşi luă pălăria şi şi-o puse pe cap. Era gata. Trebuia să meargă jos, la soţul ei care o aştepta. Sună clopoţelul chemând camerista, îi ceru să împacheteze şi apoi, luându-şi poşeta şi mănuşile, se duse către uşă. Trecu prin camera de zi, privi vasele mari cu garoafe şi se gândi că vor continua să înflorească încă mult timp după ce ea şi Charles vor fi plecat înapoi în Anglia. Fuseseră un simbol al amabilităţii lui Charles, un simbol al atenţiei sale, dar într-un fel, pentru ea rămânea expresia eşecului. Erau menite să dea strălucire şi să facă încântător începutul vieţii lor, al lunii de miere în care ei doi ar trebui să ajungă să se

cunoască mai bine. Dar florile nu-şi îndepliniseră misiunea, iar ea şi Charles nu ajunseseră să se înţeleagă unul pe celălalt.

Erau căsătoriţi, şi totuşi nu. Soţ şi soţie după lege, doi indivizi separaţi după propria alegere. Luna ei de miere începuse şi se sfârşise; florile continuau să înflorească; în faţa lor era Anglia, o casă ciudată şi un nou cămin... şi Michael, da, Michael, aşteptând întoarcerea ei.

CAPITOLUL 10

Casa era încântătoare! Toria se aşteptase la multe lucruri, dar nu îşi închipuise că va fi cucerită de ea imediat cum va intra pe uşa vopsită într-un verde luminos.

Arăta exact ca o casă de păpuşi. Era construită pe două nivele. Nu avea subsol şi sufrageria se deschidea spre o mică grădină cu alei pietruite, care strălucea de galbenul şi rozul florilor. Camerele erau joase şi ferestrele largi iar salonul, cu pereţii săi de un verde pal şi cretonul viu colorat, era cea mai veselă cameră pe care o văzuse Toria vreodată, în timp ce dormitorul său era atât de minunat încât nu putu decât să suspine, incapabilă să exprime ceea ce simţea.

Pereţii bleu deschis, draperiile de mătase de culoarea mărgeanului şi corola de îngeri poleiţi, alcătuiau un decor perfect pentru părul ei auriu şi frumuseţea sa alb-roză. Charles nu-i spusese că mobilase camera în întregime pentru ea, dar Toria observă asta şi fără să piardă timpul puse întrebarea care-i stătea pe buze:

— Dar când ai avut timp să faci totul?

— E secret, replică el, dar te asigur că am muncit din greu.

— Sunt sigură, îi spuse Toria.

— Decoraţiile interioare erau pe jumătate terminate când te-am cunoscut, explică Charles. Am cumpărat casa, după cum ţi-am mai spus, de la Ronnie Wrotham care o construise pentru el însuşi şi apoi a trebuit să plece pe neaşteptate. A fost numit ambasador. Am cinat cu el într-o seară, după ce primise vestea numirii şi mi-a spus că iubea casa aceasta atât de mult încât nu-i venea să se despartă de ea. Mi-a zis: „De ce n-o cumperi tu, Charles? O să te însori şI tu într-o zi". Atunci am râs, dar ca să-i fac plăcere şi pentru că mă săturasem de-a binelea de apartamentul pe care-l ocupam încă din vremea războiului, i-am cumpărat-o. Apoi te-am cunoscut pe tine. Parcă a fost mâna destinului.

Toria râse.

— A fost fie o anticipare inteligentă, zise ea, fie — odată ce cumpăraseşi casa — ai simţit nevoia să-ţi faci rost de o soţie care să aibă grijă de ea.

Se întrebă de ce îi intrase în cap ideea că va urî casa lui Charles, de ce îşi închipuise că nu va fi niciodată un cămin adevărat pentru ea? Ştiu, când se aşeză în acea seară în sufrageria mică, lambrisată, şi chiar mai târziu, când după cină trecu în salonul verde, fermecător, că aceasta era casa visurilor ei.

Mama lui Charles, află ea, îi furnizase mare parte din mobilă. Erau piese din toate perioadele, scumpe, dar alese nu datorită valorii lor, ci pentru că erau încântătoare în sine. Grija cu care fuseseră întreţinute generaţie după generaţie, le dădea aspectul unor prieteni vechi şi familiari. Canapeaua şi fotoliile erau în stilul modern, şi Charles îi spusese că insistase să le aleagă el însuşi.

Înainte de a se duce la culcare în acea noapte, Toria ştiu că nu va putea rezista farmecului exercitat de noua sa casă. Începuse s-o iubească. Indiferent de ceea ce

simţea pentru Charles, ştia că nu poate să aibă alte sentimente în afară de afecţiune pentru casa pe care el i-o pregătise.

Se dezbrăcă încet. Era mai fericită acum decât fusese vreodată din ziua nunţii dar, ca de obicei, Michael reuşise să-i strice seara. Nu telefonase. Aşteptase şi aşteptase până când nu mai putuse suporta, şi, când ceasul mare cu pendulă din hol bătu ora zece, spusese:

— Aş vrea să telefonez acasă, să văd ce mai fac cu toţii. Ai ceva împotrivă?

— Nu, sigur că nu, replicase Charles. Îţi obţin eu legătura.

Se dusese la măsuţa de scris de lângă fereastră şi formase numărul. Toria îl urmărise cu privirea. Avea o expresie serioasă, dar ea simţea că în seara aceasta nu mai era nefericit. Pentru prima dată de când se măritase cu el îşi dădea seama cât de mult îl rănise când aflase că era îndrăgostită de Michael. Sperase puţin, atât de puţin, şi totuşi în acel unic moment când îl privise prin surprindere, ştia cât se chinuia.

Dar aceea fusese doar o clipă fugară, şi de atunci Charles nu-şi mai trădase niciodată sentimentele. O sărutase pe iaht, când o lăsase singură în cabină doar cu Billy aflat în stare de inconştienţă, dar îi era greu acum să-şi amintească exact cât de mult însemnase sărutul pentru el sau pentru ea. Fuseseră amândoi prea surescitaţi, prea atenţi la ceea ce se întâmpla pe iaht, ca să fie cu adevărat conştienţi unul de celălalt. Dar acum, când Charles stătea cu receptorul la ureche, se întrebă dacă nu cumva fusese inutil de crudă cu el.

Visase poate să o aducă aici ca mireasă, să fie soţ şi soţie în adevăratul sens al cuvântului? Infirmarea imaginii mentale nu îi crea oare o suferinţă fizică? Dacă era aşa, atunci această prietenie artificială între ei, care nu mergea mai departe de o conduită civilizată, trebuia să fie aproape insuportabilă.

Totuşi nu putea crede că Charles era atât de vulnerabil din punct de vedere emoţional. Michael era

cel chinuit, care suferea o mie de morţi în fiecare zi a vieţii lui. Charles era calm — „calm, rece şi stăpânit", după cum venea vorba. Toria se întrebă jenată dacă nu cumva îşi închipuia, numai datorită faptului că el avea un autocontrol rigid, că sentimentele lui nu erau atât de adânci sau că nu putea fi rănit cu uşurinţă. Avu un impuls să-i ia mâna şi să-i spună: „Vino şi stai aici pe canapea, Charles, şi hai să vorbim despre noi".

Dar, nu ştia de ce, îi era imposibil să rostească aceste cuvinte, să fie spontană şi naturală cu acest străin cu care se măritase şi căruia până acum nu-i dăduse nimic, nici măcar sinceritate şi francheţe. Se văzu pentru o clipă, în minte şi-i fu ruşine.

— Charles, spuse pe un ton impetuos şi apoi cuvintele îi muriră pe buze pentru că Charles vorbea în receptor.

— Nu răspunde? întrebă el. Vă rog să mai încercaţi o dată. Se uită la Toria. Spune că nu răspunde nimeni.

— Trebuie să fie cineva acasă, zise Toria.

Nu se mai gândea la Charles. Se gândea la Michael, pe care îl rugase să o sune şi care, după cum se părea, evita telefonul. Se ridică în picioare.

— Dă-mi mie, te rog.

Charles îi dădu receptorul. Toria îl luă şi aşteptă nerăbdătoare, bătând ritmic cu degetele pe măsuţa lustruită. După mult timp, telefonista spuse:

— Îmi pare rău. Am sunat de mai multe ori la numărul acesta, dar nu răspunde. Putem să mai încercăm, dacă vreţi.

— Da, vă rog, răspunse Toria.

Puse încet receptorul jos. Era un lucru obişnuit ca nimeni să nu audă când sună telefonul la castel, dar ştia că pacea minţii îi era distrusă dacă în seara asta nu primea un răspuns.

— Mă tem că nu avem ce face, zise Charles liniştit.

Îl ura, fiindcă îşi dădea seama că el îi simţise nerăbdarea de a vorbi cu Michael.

— Este un lucru evident, replică destul de agresiv.

Rămaseră tăcuţi câteva minute şi apoi Toria se ridică în picioare.

— Cred că mă duc la culcare. Întotdeauna sunt obosită după ce călătoresc cu avionul. Presupun că se poate comuta convorbirea în dormitorul meu.

— Da, desigur, replică Charles. Somn uşor.

Toria îi simţi dezamăgirea chiar dacă tonul lui nu o trăda. Ezită o clipă. Voia să spună ceva drăguţ, să-i spună lui Charles că nu se putea abţine să nu fie necăjită din cauza lui Michael. Aşa o afecta el întotdeauna. Ar fi vrut să-l facă să înţeleagă, dar nu găsea cuvintele potrivite.

— Noapte bună, Charles, fu tot ce spuse în cele din urmă.

El îi deschise uşa. Toria ieşi şi se îndreptă spre scări. Auzi uşa închizându-se în spatele ei şi pentru o clipă fu pe punctul de a se întoarce, ca să-i spună lui Charles că îi pare rău. Simţea că el ar fi putut s-o ajute, dar apoi îi veni să râdă de ea însăşi. Să o ajute cu ce? Să-l uite pe Michael, să o oprească să-l mai iubească? Cum putea face asta cineva, şi mai ales Charles — omul cu care se măritase?

Urcă în dormitorul ei şi închise uşa. Michael îi distrusese seara. Stătu trează mult timp; de fapt auzi un orologiu îndepărtat bătând ora două înainte de a adormi în sfârşit. Fu trezită de ţârâitul strident al soneriei telefonului. Somnoroasă, se întrebă o secundă unde era, apoi se ridică în capul oaselor dându-şi seama că se făcuse dimineaţă, şi luă receptorul.

— Alo!

Îi răspunse vocea unui bărbat, dar nu era Michael. Spre surprinderea sa, era chiar tatăl ei.

— Tu eşti, Toria?

— Tată! Ce surpriză! Nu mă aşteptam să-mi telefonezi.

— Michael mi-a spus aseară că te-ai întors. Vreau să te văd, Toria. O să fii acasă în cursul dimineţii?

— Da, bineînţeles. Vii la Londra?

— N-am spus asta chiar acum? întrebă lord Lynbrooke.

— Ba da, desigur! Ce fac ceilalţi? Gemenele? Lettice?

— O să-ţi spun când ne vedem, zise lord Lynbrooke. La revedere.

Când contele închise brusc telefonul, Toriei îi veni să râdă. Ştia cât de mult detesta tatăl ei să-l folosească. Îl trata ca pe un duşman cu care trebuia să se lupte până îl învingea. Întotdeauna striga în microfon şi cea mai simplă şi sigură metodă de a vorbi cu el era să ţii receptorul la un metru de ureche ca să nu asurzeşti.

„Mă întreb de ce o vrea tata să mă vadă“, îşi spuse Toria. Poate că era ceva în legătură cu Michael. Dar totuşi i se părea puţin probabil.

Se uită la ceasul de pe noptieră. Nu era încă ora opt, dar ştia că tatăl ei se trezise de la şapte, îi luase pe Brandy şi Soda la o plimbare în parc, trecuse pe la grajduri să o vadă pe Daisy şi urmărise ceasul până se făcuse opt şi doamna Fergusson îi adusese micul dejun.

Întotdeauna era flămând dimineaţa şi insista să-şi înceapă masa cu un castron mare de porridge. Mânca stând în picioare, nu fiindcă ar fi fost scoţian de origine, ci pentru că, atunci când fusese mic, se ducea adeseori la naşul său, în Perthshire, şi aflase de la el că acesta era singurul mod decent în care un adevărat gentleman se putea bucura de porridge-ul său.

Gândindu-se la tatăl său, Toria se trezi zâmbind. Avea o fire atât de neobişnuită — nu-i păsa câtuşi de puţin ce credeau sau ce spuneau ceilalţi despre el. Făcea doar ceea ce-i plăcea. Dacă altora nu le plăcea ce făcea el, era problema lor. Nu mai cunoscuse vreodată pe cineva atât de indiferent la părerea lumii.

Îi era atât de caracteristic să nu întrebe de ce ea şi Charles se întorseseră atât de curând din luna de miere. Rareori, dacă o făcea vreodată, se băga în treaba altuia

şi nu-i plăcea ca alţii să-şi bage nasul în a lui. Dacă cei din familia lui aveau chef să iasă de capul lor la plimbare îmbrăcaţi în costume de baie în mijlocul lunii decembrie, el le-ar fi acceptat cu seriozitate capriciile, fără să le condamne şi fără să le încurajeze.

Toria aproape că adormise din nou când camerista veni să o cheme. Era ora opt şi jumătate. Mintea îi hoinărise înapoi, în trecut. Gândindu-se la castel şi la familie, imaginaţia i se împletise în vis cu realitatea, şi se făcea că era din nou cu ei, că alerga iarăşi prin grădinile neîngrijite, se tăvălea prin fân şi uita de tot, în afară de fericirea de a fi tânără şi alături de cei dragi.

Draperiile fură trase şi un soare auriu, palid, atât de diferit de strălucirea cu care se obişnuise la Monte Carlo, apăruse la fereastră. Tava cu micul dejun era aşezată lângă pat şi i se pusese la îndemână un capot de catifea bleu. Îşi terminase micul dejun şi se gândea că s-ar cuveni să se scoale, când auzi o bătaie la uşă şi vocea lui Charles întrebând:

— Toria, pot să intru?

— Desigur!

Intră în cameră şi rămase un moment cu ochii la ea. Toria n-avea idee cât de frumoasă arăta, cu părul blond profilat pe fondul de culoarea mărgeanului al draperiilor patului, albastrul capotului accentuându-i albeaţa de magnolie a pielii.

— Am venit să-ţi spun, zise Charles după o secundă, că mă duc la Minister să le relatez despre Billy Grantly.

— Dar bineînţeles, răspunse Toria. Trebuie să te ocupi de asta. Crezi că pot face ceva?

— Nu făţiş, replică Charles. Aşa că nu te aştepta la titluri mari în ziare, dar cred că îi putem face viaţa foarte neplăcută domnului Grantly. De fapt, mă îndoiesc că va mai fi văzut pe aici, cel puţin pentru câţiva ani.

Toria se înfioră.

— Urăsc până şi să vorbesc despre el, zise ea. Charles, te-ai gândit că în dimineaţa asta am fi putut să fim nu aici, ci în cu totul altă parte?

— Uită asta, răspunse Charles scurt. E o greşeală să stai să rememorezi lucrurile neplăcute din viaţă.

— Ştiu, fu Toria de acord, dar sunt unele lucruri mai greu de uitat.

— Da, ştiu.

Spre surprinderea ei, Charles traversă camera şi se aşeză pe marginea patului, apoi îşi puse mâna peste mâna ei.

— Ascultă, Toria, îi zise. Ce ni s-a întâmplat nouă se poate întâmpla o dată la un milion de ani. Trebuie să mă crezi când îţi spun că nu se va mai repeta. Nu vreau să îţi fie frică de viitor, să te tot aştepţi la necazuri, să crezi că pericolul te pândeşte la fiecare colţ. Dacă faci asta, vei fi nervoasă şi, de asemenea, o persoană foarte nefericită. Gândeşte-te la toată această poveste ca la un accident care s-a terminat şi cu care nu mai avem de-a face.

— Voi încerca, spuse Toria, dar nu cred că sunt o fire prea vitează.

— Eu cred că eşti, spuse Charles liniştit. Nu ţi-am mulţumit încă, nu-i aşa, pentru că ne-ai salvat pe amândoi?

Vocea lui era gravă şi încordată. Toria se simţi deodată stingherită.

— Ei, haide, Charles. Nu poţi mulţumi unui om pentru aşa ceva.

— Poate că nu, spuse Charles, poţi doar să iubeşti pe cineva pentru că este minunat!

Privi drept în ochii Toriei în timp ce vorbea. Ea simţi cum i se îmbujorează obrajii. Nu avea ce să-i spună şi, cu o timiditate neaşteptată, încercă să-şi retragă mâna, dar Charles i-o ţinu.

— Nu ţi-am spus niciodată cât eşti de frumoasă? o întrebă el.

— Nu, cred că nu.

Toria încercă să vorbească degajat, dar împotriva voinţei sale vocea îi sună gravă şi serioasă. Cu un efort extrem reuşi să adopte un ton de glumă.

— Zău, Charles! exclamă. Nu-i puţin cam devreme în dimineaţa asta pentru declaraţii de dragoste?

Îşi dădu seama chiar în timp ce vorbea că remarca ei rupse vraja dintre ei, o vrajă care o cuprinsese chiar dacă încerca să scape.

— Nu sunt de aceeaşi părere, spuse Charles. Nu-i niciodată prea devreme ca să spui adevărul. Şi tu arăţi cu adevărat frumoasă, Toria.

Îi întoarse mâna în timp ce vorbea şi-l sărută palma; apoi se ridică în picioare.

— Nu voi lipsi mult, îi spuse. Dacă vrei să mergem la castel, am putea merge cu maşina după dejun.

Toria auzi uşa camerei închizându-se în urma lui. Plecase înainte să apuce să-i spună că tatăl ei venea la Londra. Nu avea timp să facă nimic, decât să se străduiască să-şi adune gândurile şi sentimentele. Simţea încă buzele lui Charles pe palma ei deschisă, îşi simţea încă sângele cald în obraji. O făcuse să roşească, dar în acelaşi timp se simţise stingherită şi-i fusese puţin teamă de el.

„Sunt ridicolă", se gândi, „şi la fel de timidă ca o puştoaică de şaptesprezece ani cu primul ei partener de dans".

Acesta era un Charles pe care nu-l ştia, cineva neaşteptat, cineva foarte diferit de bărbatul cu care credea că se măritase. Îşi dădu seama că gândurile i se învârteau în jurul lui, continuu. Făcea aceasta parte din prietenia pe care i-o oferea, din planul de a se cunoaşte mai bine unul pe celălalt?

— Ce situaţie ridicolă! spuse deodată Toria cu voce tare.

Camerista care îi aducea o rochie din dulap păru surprinsă.

— Aţi spus ceva, doamnă? întrebă ea.

— Îmi pare rău, Jean. Vorbeam singură, zâmbi Toria.

Îşi puse una din noile rochii şi coborî la parter să-şi aştepte tatăl. Nu avu mult de aşteptat. Lord Lynbrooke sosi când pendula bătu ora unsprezece.

Purta costumul în care se ducea invariabil duminica la biserică, şi cu melonul ciupit de molii pe care-l păstra pentru rarele ocazii în care vizita Londra. Intră încet în salon şi se uită în jur.

— Destul de înghesuit, spuse el, ochii săi albaştri observând mobila veche şi tablourile valoroase de pe pereţi.

Toria râse.

— E o cameră mare pentru Londra, tată. Nu trebuie să compari casele londoneze cu castelul.

— Oricum nu pun mare preţ pe asta, spuse lord Lynbrooke. Mă simt întotdeauna ca un iepure în cuşcă. Dar dacă ţie îţi place, doar asta contează. Fericită?

— Da, sigur, spuse Toria ştiind că l-ar tulbura dacă ar spune altceva. Doreşti un pahar de Porto, tată, sau un sherry?

— Sherry, te rog, replică lord Lynbrooke. Vinul de Porto din ziua de azi nu mai este ceea ce era pe vremea tinereţii mele.

Toria auzise această remarcă de mult prea multe ori ca să mai comenteze ceva. Îi turnă tatălui ei un pahar de sherry şi i-l aşeză în faţă pe masă, împreună cu o farfurie de biscuiţi. Lord Lynbrooke sorbi din sherry.

— Nu-i rău, spuse apreciativ. Mă surprinde Charles. Majoritatea tinerilor din ziua de azi nu ştiu decât de acele zemuri otrăvitoare pe care le numesc cocktailuri. Eu nu le-am putut suporta niciodată. Îmi amintesc când...

— Spune-mi de ce ai venit să mă vezi astăzi, îl întrerupse Toria.

Ştia cât de uşor devia tatăl ei într-una, cu interminabilele sale poveşti. Spre mirarea sa, lord Lynbrooke păru stânjenit.

— Da, desigur, zise el. Am venit special să te văd. Am ceva să-ţi spun.

— Ce anume?

— Fapt este că... Lord Lynbrooke se opri, şi, după o pauză de mai multe secunde, cuvintele aproape că îi năvăliră pe buze: M-am hotărât să mă însor!

— Să te însori?!

Uimirea Toriei era atât de mare, încât era aproape ridicolă. Deschise gura să spună ceva şi uită să o mai închidă.

— Dar, tată, cu cine?

— Cu doamna Hagar-Bassett, răspunse contele. Acum, stai o clipă, adăugă iute când văzu că Toria voia să spună ceva. Vreau să-ţi explic. De aceea am venit să te văd. Ştiu că este o surpriză pentru tine şi pentru restul familiei. Nu vreau să crezi că m-am grăbit, sau că nu am reflectat bine la această chestiune. Îmi dau seama, bineînţeles, că doamna Hagar-Bassett nu est exact... ei bine, cum să mă exprim?... nu de aceeaşi descendenţă cu a mea, dar m-am decis să-i cer să-mi facă onoarea de a deveni soţia mea şi a acceptat.

— Tată, crezi într-adevăr că vei fi fericit? întrebă Toria. Vreau să spun, este drăguţă, este amabilă? Este genul de persoană care va avea grijă de tine?

Contele se trase de mustăţi.

— O cunosc pe doamna Hagar-Bassett de mulţi ani, zise el. Nu mă voi însura cu o străină, Toria. Ne înţelegem unul pe celălalt şi cred că vom fi pe cât de fericiţi este rezonabil să fie cineva în aceste vremuri grele.

Toria se foi puţin, neliniştită.

— Dar, tată, spuse ea, nu pot să înţeleg. De ce vrei să te însori?

Răspunsul veni fără ezitare.

— Ştii, sunt singur. N-am cu cine vorbi la castel.

— Dar, tată, am fost noi toţi. Am vorbit cu tine.

— Da, răspunse contele, dar n-aţi ascultat niciodată.

Vorbi simplu şi fără ranchiună, dar Toria simţi o undă de milă pe care n-o mai simţise niciodată până atunci. Sigur că trebuie să se fi simţit singur, şi totuşi ei nu-şi dăduseră vreodată seama. Nu-i ascultaseră niciodată

poveştile. Toria spusese că vorbiseră cu el, dar nu era adevărat; şi dacă tatăl lor se alătura conversaţiei, ei erau aproape iritaţi de întrerupere.

Fusese singur, foarte singur după ce murise mama lor. La început nu fuseseră decât copiii cu care să vorbească, iar mai târziu Michael, pe care nu-l plăcuse niciodată şi cu care avea foarte puţine lucruri în comun. Era, în acest caz, surprinzător faptul că îşi dorea un prieten apropiat, şi după ce o găsise pe doamna Hagar-Bassett, era pregătit să facă încă un pas după vizitele de după-amiază care probabil că deveniseră tot mai plictisitoare pentru amândoi? Din impuls, Toria se duse lângă tatăl ei, se aşeză pe braţul fotoliului şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Dacă o să fii fericit, tată, asta e tot ce contează. O să încercăm cu toţii să ne placă doamna Hagar-Bassett, de dragul tău.

— O femeie foarte plăcută, spuse contele; şi, ce-i şi mai important, este o bucătăreasă excelentă.

— Tată! exclamă Toria printre lacrimi şi râsete, n-am ştiut niciodată că îţi pasă vreun pic de felul în care este gătită mâncarea.

— Îmi place mâncarea bună, răspunse contele. Este una din puţinele pasiuni care mi-au mai rămas la vârsta mea. N-am suportat niciodată porcăriile servite de doamna Fergusson, dar n-am avut încotro. Acum o să poată ţine casa curată, deoarece este cam singurul lucru la care se pricepe.

— Deci doamna Hagar-Bassett va găti? întrebă Toria uimită.

— Sigur, sigur! spuse contele. Ţi-am spus că e o bucătăreasă foarte bună. Se mândreşte că e în stare să facă orice fel franţuzesc la fel de bine ca orice maestru în gastronomie. Nu vrea să ia locul mamei voastre, aşa că nu trebuie să te temi de asta. M-a rugat să-ţi spun acest lucru când i-am zis că vin să te văd. Nu are de gând să se impună în nici un fel, dar o să

mă facă să mă simt liniştit şi fericit şi va curăţa puţin castelul. Dumnezeu ştie câtă nevoie are.

Toria oftă.

— În primul rând trebuie să se cheltuiască nişte bani pentru el. Ştim cu toţii asta.

— Păi, doamna Hagar-Bassett este gata s-o facă, zise contele.

— Dar are bani? exclamă Toria uimită, amintindu-şi de oribila căsuţă suburbană în care trăia, cu arbuştii ei de dafin şi aleea cu „admisie" şi „evacuare".

— La drept vorbind, are aproape o avere. După cum ţi-am spus, nu-i pasă de viaţa mondenă şi nu face nici un fel de ostentaţie. Întotdeauna a trăit foarte liniştită, economisind bani de când a murit soţul ei şi lăsând dividendele să se acumuleze. Acum are destul de mulţi bani.

— Tată, dar e minunat! exclamă Toria. Atât timp cât eşti foarte sigur că vei fi fericit schimbându-ţi stilul de viaţă după toţi aceşti ani, nu cred că va fi nici o problemă.

— Am cugetat îndelung la asta, spuse contele, şi nu acţionez dintr-un impuls.

— Şi când vă veţi căsători? întrebă Toria.

— Astăzi, răspunse contele.

Toria scoase un mic strigăt.

— Astăzi? Dar, tată, cum...? Adică...

— Trebuie să fiu la Caxton Hall pe la douăsprezece, spuse contele scoţându-şi un ceas vechi, cu lanţ, din buzunarul de la vestă. Dar mai am timp pentru încă un pahar cu sherry, dacă îmi mai dai unul. Spune-i lui Charles că preferinţele lui la sherry sunt surprinzător de bune.

— Încă nu-mi vine să cred, zise Toria aducând carafa cu gesturi mecanice. Te însori astăzi, şi de-abia acum aflăm. Le-ai spus gemenelor?

— Nu. M-am gândit că o s-o faci tu în locul meu. Poate treci pe acasă, azi sau mâine.

— Dar tu? Unde te duci?

— Stau în Londra deseară, spuse contele. Doamna Hagar-Bassett s-a gândit că e mai decent să mergem mai întâi într-o scurtă lună de miere, ca să dăm timp familiei să se obişnuiască cu ideea. Nici unul dintre noi nu ţine neapărat să călătorim, dar are un prieten care ţine un mic hotel pe Coasta de Sud. Mergem acolo o săptămână şi apoi ne întoarcem la castel.

Toria se holbă la tatăl ei. Într-un fel, nu şi-l putea imagina într-un mic hotel de pe Coasta de Sud. Ce să facă acolo? Tocmai era pe punctul să i-o spună, dar Toria îşi reţinu vorbele înainte de a-i ieşi de pe buze. Asta nu era treaba ei. El luase hotărârea şi singurul lucru pe care-l mai putea face era să-i ureze toate cele bune şi să spere că el şi mireasa lui vor fi fericiţi. Parcă nu şi-o putea închipui pe doamna Hagar-Bassett drept contesă de Lynbrooke. O ştiau de atâta vreme ca fiind doar doamna Hagar-Bassett, încât i se părea imposibil ca să aibă un alt nume sau altă identitate decât cea de văduvă a domnului Hagar-Bassett.

Contele îşi termină paharul de sherry şi se ridică în picioare.

— Păi, eu plec acum, zise el. S-ar putea să îmi ia ceva timp până ajung la un autobuz. Ştii cumva ce număr trebuie să iau?

— Un autobuz! exclamă Toria. Dar, tată, sigur îţi poţi permite un taxi în ziua căsătoriei!

Contele păru uimit.

— Un taxi! exclamă el. Am venit de la Lynbrooke cu autobuzul şi cu metroul, ca de obicei, şi o să iau un autobuz până la Caxton Hall. Nu văd nici un motiv pentru care aş fi extravagant din cauză că mă însor.

— Nu, sigur că nu, spuse Toria cuminte. Dar doamna Hagar-Bassett... cu siguranţă că nu va veni cu autobuzul.

— La drept vorbind, nu, replică tatăl ei, pentru că a venit de aseară în Londra, la sora ei, şi sora ei nu numai că o trimite la Oficiul stării civile cu maşina ei, dar ne-o şi împrumută cu şofer cu tot, pentru

săptămâna viitoare. Am auzit că sunt câteva locuri deosebite de văzut prin preajmă, şi doamna Hagar-Bassett. este foarte pasionată de magazinele de antichităţi. Poate găseşte câteva lucruri care ar fi bune la castel.

Toria simţi că nu mai are ce spune. Îşi exprimase uimirea de atâtea ori, ca acum să descopere că doamna Hagar-Bassett avea o soră bogată, cu maşină şi şofer. Cât despre tatăl ei, umblând prin magazinele de antichităţi, îşi putea doar închipui că era într-adevăr foarte îndrăgostit, din moment ce, de când îl ştia ea, fusese foarte greu să-l facă să intre într-un magazin oarecare.

— Cred că ar fi bine să plec, spuse contele.

Toria îl conduse la uşă. În timp ce el îşi lua melonul vechi, ea îi cuprinse gâtul cu braţele.

— Îţi doresc toată fericirea, tată dragă, spuse ea. Dacă n-am spus toate lucrurile drăguţe pe care se cuvenea să ţi le spun, este doar din cauză că am fost atât de surprinsă de veştile tale.

— Eşti o fată bună, zise lord Lynbrooke bătând-o pe umăr. Să nu faci vreo greşeală care să-l supere pe Charles. Este omul potrivit pentru tine.

Ultima lui afirmaţie o suprinse pe Toria aproape mai mult decât toate celelalte. Rămasă în uşă, urmărindu-l pe tatăl ei îndepărtându-se; se întreba ce însemnase exact această ultimă frază. Cât de mult ghicise din ceea ce se petrecea între ea şi Michael? Într-un fel, nu se aşteptase niciodată ca el să-şi dea seama de câte ceva despre ea sau sentimentele ei. Întotdeauna păruse atât de rezervat. Crezuse că trăia într-o lume a lui, fără să observe ce se petrecea în jur. Acum se întreba dacă nu cumva îl subestimaseră. Poate că el vedea mult mai mult decât fuseseră ei conştienţi.

De-abia după plecarea lui îşi dădu seama că nici nu menţionase numele lui Michael şi nici nu vorbise cu tatăl ei despre ce avea să se întâmple în viitor. Totul fusese prea neaşteptat. Vestea căsătoriei tatălui ei cu doamna Hagar-Bassett fusese suficientă ca să-i scoată

orice altceva din minte. Îi era greu până şi să-şi aducă aminte cum arăta. Toria îşi aminti doar de pălăria pe care o purtase doamna Hagar-Bassett la nunta ei şi de voioşia frivolă a eşarfei de tul din jurul gâtului. Pesemne că ştia de atunci că se va mărita cu contele. Nu era de mirare că insistase să vină la castel în acea zi, că dorise să fie prezentă.

Toria îşi înăbuşi impulsul de a râde de toată povestea. Era amuzant. Se gândi cum avea să le dea vestea gemenelor. Trebuia să încerce să pregătească terenul astfel încât, la întoarcerea din luna de miere, doamnei Hagar-Bassett să nu-i fie greu să-şi preia rolul de mamă vitregă. Aveau să-i poarte pică, se întrebă Toria, sau vor continua să râdă de ea? Ultima ar fi situaţia cea mai dificilă.

În sfârşit, contele ajunsese la capătul străzii. Toria îşi dădu seama de motivul pentru care tatăl ei arăta atât de patetic. Era din cauză că rareori îl vedea cineva neînsoţit de Brandy şi Soda. Intrând în casă şi închizând uşa după ea, Toria intră în salon. Se gândi, cum se mai gândise de o mie de ori şi mai înainte, cât de încântătoare era camera. Erau vaze mari cu flori aşezate pe o măsuţă din spatele canapelei şi pe alta, de lângă fereastră — flori de primăvară, narcise aurii ca razele de soare, lalele roşii cu frunzele de un verde viu.

— S-ar cuveni să fiu fericită, îşi spuse Toria. Am tot ce mi-am dorit, dar totuşi aş vrea mai mult.

Chiar în timp ce gândurile îi invadau mintea, inima o durea de dorul lui Michael. Voia să ştie ce face, să înţeleagă, aşa cum înţelesese întotdeauna în toţi aceşti ani, ce simţea şi ce gândea el. Avu deodată senzaţia că Michael era foarte aproape de ea, ca şi cum ar fi fost în aceeaşi cameră. Apoi auzi soneria de la intrare, trasă parcă de o mână imperioasă şi instinctiv ştiu că e el.

Nu aşteptă să iasă servitoarea să-i deschidă. Traversă în fugă holul şi deschise repede uşa de la intrare. Ştia că îl va găsi acolo , fără pălărie şi fără palton, cu mâinile

vârâte în buzunarele costumului său albastru, vechi şi uzat, care avea mare nevoie să fie curăţat şi călcat.

Rămaseră cu ochii unul la celălalt, şi apoi, când Michael făcu o mişcare să intre în casă, Toria exclamă:

— De ce nu mi-ai dat nici un telefon? Am aşteptat toată seara.

— Ce rost avea?

Michael intră în hol trecând cam brutal pe lângă ea. Toria închise uşa după el, apoi intrară amândoi în salon.

— Deci acesta este cuibuşorul dragostei, mârâi el privind de jur împrejurul camerei, părând s-o micşoreze cu statura sa înaltă.

— E frumos, nu-i aşa? spuse Toria ignorându-i tonul batjocoritor. Stai jos, Michael. Doreşti ceva de băut?

— Unchiul Arthur a fost aici, nu-i aşa? întrebă Michael.

— Da, de-abia a plecat, replică Toria. Ţi-a spus de ce vine?

— Nu, n-are obiceiul să mi se confeseze, după cum bine ştii, răspunse Michael. M-am gândit că vine să te vadă în legătură cu mine. N-am de gând să-l las să se amestece în treburile mele şi sper că-i vei comunica asta.

— Ca să-ţi spun drept, nici nu ţi-a pomenit numele, zise Toria. A avut alte lucruri, mult mai importante, să-mi spună.

Pentru o clipă Michael păru uşurat, apoi făcu o grimasă.

— Atunci nu trebuia să mă mai deranjez, zise el. Doar de-asta am venit.

Toria zâmbi.

— Dacă încerci să mă răneşti spunându-mi asta, află că nu reuşeşti. Ai vrut să mă vezi, şi eu am vrut să te văd — îngrozitor de mult.

Ochii lui Michael se odihniră asupra ei, dar expresia lor nu se înmuie.

— Se pare că luna ta de miere a fost un eşec, zise. Din cauza mea?

— E o întrebare destul de grea, spuse Toria. Dacă vrei să spui că ai reuşit să îmi dai peste cap căsnicia, răspunsul este da. Bineînţeles că ţi-ai dat toată silinţa pentru asta — să apari aşa cum ai apărut în ziua nunţii şi să mă sperii astfel încât să reuşesc să mă fac de râs. Dar dacă crezi că din această cauză m-am întors acasă atât de repede, te înşeli.

— Deci căsnicia ta este dată peste cap? Ei bine, şi ce-ai de gând să faci?

Toria făcu un mic gest cu mâinile.

— Ce pot să fac? întrebă. M-am măritat cu Charles. Este foarte rău că a aflat că te iubesc, dar n-am ce face. Ce-i făcut, nu mai poate fi desfăcut. Tu ce te-ai aştepta să fac, Michael?

— Eu nu mă aştept la nimic.

Michael se ridică în picioare şi traversă camera ca să se uite la florile de pe masa de lângă fereastră, ca şi cum nu ar mai fi văzut flori în viaţa lui. Era nefericit şi nenorocit. Toria îşi dădea seama de asta după felul în care îşi ţinea umerii lăsaţi, după expresia ochilor care păreau încărcaţi de resentiment.

Se duse lângă el şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— Nu fii nefericit, Michael, îi şopti.

El se întoarse şi o privi. Toria fu uimită de durerea pe care i-o văzu pe faţă.

— Ce dracu' putem face? spuse el cu o voce joasă. Te iubesc, Toria. Nu pot să trăiesc fără tine. Ştii asta. Ce putem să facem?

Parcă o silea să-i dea un răspuns, şi Toria se dădu instinctiv înapoi.

— Nu avem ce să facem.

— De ce nu? Eşti a mea. Întotdeauna mi-ai aparţinut.

— Nu-i adevărat, replică Toria. Ştii că nu-i adevărat. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile, să ne torturezi pe amândoi imaginând lucruri care nu au existat niciodată.

— Şi ce dacă? întrebă Michael. Dacă tot trebuie să trăieşti în iad, măcar să fie un iad adevărat.

Îi întoarse din nou spatele şi se îndepărtă de ea câţiva paşi.

— Mi s-au oferit câteva slujbe, spuse el, de când am câştigat banii aceia. Este extraordinar cum începi să-i interesezi pe oameni atunci când eşti suficient de bogat ca să alegi să faci ceea ce-ţi place.

— Ce fel de slujbe? întrebă Toria.

— Una este la un serviciu charter în Africa de Sud, răspunse Michael. Pe asta vrea unchiul Arthur să o iau. Mă bate la cap în fiecare zi. S-ar agăţa de orice ocazie de a scăpa de mine. Niciodată nu m-a plăcut.

Toria nu vru să-l contrazică. Simţea că dorinţa tatălui ei de a scăpa de Michael nu era chiar nejustificată.

— Şi celelalte slujbe?

— Oh, majoritatea sunt complet neinteresante, zise Michael. Unele depind, desigur, de cât de mult voi investi în firmă, iar altele vor să mă angajeze de probă, fără contract.

— Tu ce vrei să faci? întrebă Toria, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că făcuse o greşeală întrebând asta.

— Să fiu cu tine, spuse Michael brutal. Ştii asta.

Veni lângă ea şi rămase în picioare privind-o. Mâinile erau îndesate în buzunare şi nu încercă să o atingă, dar ea se simţea ca şi cum deja ar fi luat-o în braţe.

— Presupun că nu sunt destul de bogat, zise el. Nu pot concura cu neasemuitul Charles. Eu nu sunt decât un biet pierde-vară şi banii mei sunt o nimica toată. Cum au venit, la fel se vor duce. Cunosc toate răspunsurile.

— Nu, Michael, te rog, îl imploră Toria.

Cunoştea prea bine acest ton. Îl folosea ca pe un bici cu care să se autoflageleze.

— Ei, care-i soluţia? întrebă el. Să mă duc în Africa de Sud şi să nu mai stau în calea nimănui? Să stau

aici şi să-i fac pe toţi la fel de al dracului de nenorociţi cum sunt şi eu?

— Dar, Michael, trebuie neapărat să fii nenorocit? întrebă Toria. Acum poţi să fii fericit. Ai bani — destui cât să-ţi ajungă foarte mult timp. Poţi să-ţi alegi ce vrei să faci. Ai putea să-ţi găseşti ceva care să te intereseze.

— Ce sugestii folositoare! zise Michael dispreţuitor.

Îşi scoase brusc mâna din buzunar şi o puse sub bărbia Toriei. Îi ridică faţa spre a lui şi o privi în ochi.

— Atât de minunată! zise el încet. De ce nu m-ai putut aştepta?

În tonul lui era ceva care îi aduse Toriei lacrimile în ochi.

— Nu-i cinstit, Michael, spuse ea. Ştii că nu este.

El îi dădu drumul bărbiei şi apoi încet, foarte încet, aproape ca şi cum nu îl trăgea inima să o facă, o înconjură cu braţele.

— Nu pot să trăiesc fără tine, Toria, zise el. Nu pot.

Lacrimile o orbeau. Îşi ascunse faţa lângă umărul lui. El nu o sărută. Rămaseră doar îmbrăţişaţi, într-o nefericire care, i se părea Toriei, îi unea mult mai mult decât ar fi putut s-o facă orice sărut. Cât timp stătură aşa, tăcuţi şi nenorociţi, n-avea nici o idee. Nu era conştientă decât de prezenţa lui Michael, un Michael care era nefericit, un Michael care avea nevoie de ea şi pe care dorea din tot sufletul să-l ajute.

Sunetul unei uşi care se deschidea, fu acela care o făcu pe Toria să îşi dea seama unde se află şi ce face. Îşi înălţă capul de pe umărul lui Michael, şi în acelaşi timp el se întoarse, încă înconjurând-o cu braţul.

În uşă era Charles, şi ceva din expresia feţei lui o făcu pe Toria să scoată un mic strigăt de groază.

CAPITOLUL 11

Pentru o clipă toată lumea rămase nemişcată. Toria avea senzaţia că vede un stop-cadru dintr-un film în care eroii, opriţi din acţiune, se înfruntau unul pe celălalt. Apoi Charles vorbi.

— Ieşi afară din casa mea.

Ochii lui cenuşii ca oţelul îi întâlniră pe ai lui Michael, întunecaţi şi scânteietori, şi pentru o clipă tensiunea dintre cei doi bărbaţi fu atât de puternică încât Toria îşi acoperi instinctiv faţa cu mâinile ca şi cum ar fi urmărit deja un act de violenţă. Simţi că Michael îşi ia braţele din jurul ei; apoi, înfigându-şi din nou mâinile în buzunare cu un gest caracteristic, înaintă câţiva paşi către Charles. Era ceva arogant în mersul lui şi, de asemenea, în felul în care se apropia de Charles şi îl privea fix, ca un şarpe.

— Plec, spuse până la urmă şi vocea îi era rece şi sfidătoare. Crezi că ai totul; dar Toria este a mea. Întotdeauna a fost a mea şi n-o să poţi uita asta prea uşor.

Toria ar fi vrut să strige, să nege spusele lui, dar cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze. Stătea în schimb ca paralizată, ştiind că Michael îl chinuia în mod deliberat pe Charles arătându-şi latura cea mai rea a caracterului său, vorbind în maniera cea mai neplăcută.

— Ai auzit ce-am spus, repetă Charles. Ieşi afară.

Vocea lui era calmă dar vibrantă, specifică unui om obişnuit să comande, dar Michael nu-i dădu nici o importanţă. Ca un băieţel căruia îi place să necăjească un animal, continuă să vorbească cu acelaşi ton

batjocoritor şi mârâit care-l făcea întotdeauna pe oponentul său, oricine ar fi fost, să-şi piardă cumpătul.

— Banii pot cumpăra multe lucruri în viaţă! Ai aflat asta, desigur, dar un singur lucru nu pot cumpăra — şi acela este inima Toriei. Mi-a dat-o mie cu mult timp în urmă. Este a mea! Să nu uiţi asta, chiar dacă e nevasta ta.

Destul de ciudat, dar Charles nu-şi pierdu stăpânirea de sine. În schimb, spuse calm şi serios:

— Cred că Toria nu aparţine nimănui în acest moment. Stă în puterea ei să se dăruiască cui doreşte şi când doreşte. Tu şi cu mine ar trebui să ţinem minte asta, Gale.

Probabil că vocea lui calmă, liniştită, fu cea care îl înfurie pe Michael mai mult decât orice altceva. Îşi scoase mâna din buzunar şi Toria văzu cu un sentiment de groază că pumnul lui era încleştat. Ştia că vrea să-l lovească pe Charles şi, cu o iuţime care aproape o luă înaintea gândului, traversă camera şi se agăţă cu amândouă mâinile de braţul lui Michael.

— Nu, Michael, spuse ea. Nu! Apoi, în timp ce el încerca să se scuture din strânsoarea ei, adăugă: Pleacă! Te rog, pleacă!

El se uită în jos spre ea şi Toria ştiu că momentul de violenţă trecuse. Michael era acum un băieţel care se temea că ameninţările şi lăudăroşeniile lui ar putea fi luate în serios. Ochii lui îi întâlniră pe ai Toriei şi ea văzu în ei o rugăminte nerostită. Dar nu putea spune nimic care să-l îmbărbăteze sau să-l sprijine şi, după o clipă, cu un gest aproape patetic de a-şi recăpăta demnitatea pierdută, Michael spuse:

— Voi pleca, pentru că mă rogi tu.

Fără a-l mai privi din nou pe Charles, ieşi din încăpere. Auziră uşa de la intrare trântindu-se în urma lui. Toria simţi un val de uşurare şi îşi dădu seama că

tremura. Era singură cu Charles şi deodată i se făcu teamă de acest bărbat calm şi cu multă stăpânire de sine, cu care se măritase. Dacă ar fi spus mai mult, dacă l-ar fi lovit pe Michael, simţea că i-ar fi fost mai uşor să-l înţeleagă. Nu putea să-l privească, şi cu o voce atât de scăzută că de-abia şi-o putea auzi ea singură, şopti:

— Îmi pare rău, Charles.

El nu-i răspunse nimic, şi nervozitatea o stimulă să vorbească. Continuă, tot fără a se uita la el:

— Trebuie să încerci să înţelegi. Michael este disperat şi nefericit. Întotdeauna s-a bazat pe mine pentru ajutor; am fost întotdeauna acolo şi nu se poate obişnui cu ideea că m-am măritat cu altcineva. Dacă ar putea numai să-şi ia o slujbă, totul s-ar schimba, sunt sigură. A avut atâtea de înfruntat în viaţă. Toate eşecurile i-au dat un sentiment de frustrare şi amărăciune.

Se opri să-şi tragă răsuflarea. Charles nu-i răspunse. În schimb, se duse la fereastră şi rămase cu spatele uitându-se afară pe stradă. După câteva secunde Toria nu mai rezistă şi rupse tăcerea.

— Te rog, Charles, nu fi supărat. Nu trebuie să-l iei în serios pe Michael. Când e nervos îşi pierde autocontrolul.

Urmă o altă pauză, după care Charles vorbi:

— Vrei să spui că nu-i adevărat ce-a zis? o întrebă. Nu eşti îndrăgostită de el?

Toria îşi împreună mâinile.

— Nu ştiu, Charles. Chiar nu ştiu. L-am iubit pe Michael dintotdeauna, dar n-am crezut vreodată că era mai mult decât iubirea dintre un frate şi o soră până când... până acum câteva săptămâni. Nu ştiu ce simt cu adevărat. Vreau doar să-l ajut pe Michael. Este o agonie să-l văd suferind atât de cumplit.

— Înţeleg!

Toriei i se păru că îl aude pe Charles oftând, dar nu era sigură. Se întoarse de la fereastră şi veni către ea.

— Mă întorsesem să-ţi spun, vorbi el pe un alt ton, că din nefericire trebuie să mă duc din nou la Minister, după-amiază. Vor un raport complet asupra celor întâmplate pe iaht. M-am gândit că vrei probabil să te duci acasă. Am comandat o maşină pentru tine la ora două după-amiază.

Toria se simţi ca eliberată de la închisoare. Charles n-avea să mai spună nimic despre ce s-a întâmplat în acea dimineaţă. O elibera de stânjeneala care o cuprinsese din momentul în care el intrase în cameră şi o găsise în braţele lui Michael. Cu un aer de uşurare, şi totuşi în mod destul de ciudat, cu o senzaţie de gol şi insatisfacţie, se sili să spună:

— Mulţumesc, aş vrea să mă duc acasă. O să vii şi tu după ce termini treaba la Minister?

— Cred că nu, replică Charles. Te aştept aici la ora cinei.

— Foarte bine, răspunse Toria. Îşi privi ceasul de la mână. Dejunul va fi gata în curând, aşa că mai bine m-aş duce sus să mă aranjez puţin.

Aproape că fugi din cameră. Când ajunse la măsuţa de toaletă şi se uită în oglindă, strigă îngrozită văzând cum arată. Obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi şi sub ochi avea linii întunecate. Îşi pudră faţa şi îşi aranjă din nou părul, apoi coborî iarăşi scările.

Cele întâmplate între Michael şi Charles îi lăsaseră o senzaţie de epuizare. Începea să se simtă că era prea mult pentru ea — toate aceste emoţii care păreau să se învârtească în jurul ei silind-o să simtă lucruri pe care nu dorea să le simtă, obligând-o să facă faţă unor situaţii care, în mod normal, o îngrozeau. Cât de grea era viaţa, se gândi. Nu voia să rănească pe nimeni sau

să facă pe cineva nefericit, dar era forţată să facă asta atât lui Michael, cât şi lui Charles.

Michael era profund nenorocit. Iar Toria nu putea pretinde, nici măcar în sinea ei, că fusese altfel decât crudă cu Charles. Charles o iubea, aşa îi spusese; şi chiar dacă dragostea lui nu era o emoţie atât de copleşitoare, de distrugătoare, ca aceea care-l tortura pe Michael, faptul că Charles ştia că ea, Toria, era îndrăgostită de altcineva nu putea decât să-l facă să se simtă oribil.

Toria făcu drumul până la castel cu moralul foarte scăzut. Când maşina coti la porţile castelului se simţi brusc invadată de căldură la gândul că este din nou acasă. Hârtoapele aleii îi erau familiare, şi când văzu clădirea urâtă şi dărăpănată, simţi lacrimi în ochi. Era acasă. Acasă, unde-i era locul. Acasă, cu ai ei.

Îi fu imposibil să mai fie nenorocită din momentul în care coborî din maşină în faţa intrării. Urmă tărăboiul obişnuit în astfel de situaţii, care saluta invariabil pe orice membru al familiei când se întorcea acasă. Telefonase ca să anunţe că vine, şi gemenele şi spanielii o aşteptau în faţa uşii. Era greu să-ţi dai seama cine făcea mai mare hărmălaie. Se auzeau strigăte şi ţipete, întrebări pe care nimeni nu le putea auzi sau cărora să le răspundă, toate amestecate cu lătrăturile entuziaste care se ridicau într-un crescendo în timp ce Brandy şi Soda se aruncau pe Toria, bătând-o voioşi cu lăbuţele şi apoi alergând zănatici în jurul mesei din hol.

— De ce te-ai întors atât de repede?

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-ne totul!

— Oh, Toria, ce bine că ai venit!

Gemenele nu-i dădură o şansă să răspundă. Nu putu decât să le îmbrăţişeze, simţindu-le obrajii calzi pe buze,

ştiind că îi fusese dor să le simtă braţele drăgăstoase în jurul gâtului.

Până la urmă ajunseră în camera de zi. Ferestrele erau deschise spre grădină, soarele se revărsa peste covoarele decolorate. Totul era foarte neîngrijit, şi părea şi mai sărăcăcios decât îşi amintea Toria, dar era acasă.

— Oh, dragele mele, spuneţi-mi tot ce s-a mai petrecut de când am plecat, începu ea, dar gemenele exclamară viguros:

— Sigur că nu! Vrem să te auzim mai întâi pe tine. De ce te-ai întors atât de repede? Nu ţi-a plăcut la Monte Carlo?

Convenise cu Charles că era mai bine să spună cât mai puţin despre aventura lor, şi acum trebuia să le mintă dorindu-şi în acelaşi timp să le fi putut spune adevărul.

— Charles a trebuit să se întoarcă la Ministerul Aviaţiei, le spuse.

— Ce urât din partea lor să vă strice luna de miere, exclamă Xandra. Cum e casa ta cea nouă? De-abia aşteptăm s-o vedem.

— Trebuie să veniţi mâine, zise Toria simţind că e pe teren solid acum.

Se auziră strigăte de încântare şi, după ce răspunse la vreo douăzeci de întrebări despre casă, îşi aminti în sfârşit să întrebe:

— Unde este Lettice?

— S-a dus la Susan Butler. A plecat înainte să dai tu telefon. O să se-mbolnăvească de necaz că nu s-a întâlnit cu tine.

— Nu se întoarce la ceai?

— S-ar putea, dar nu cred, răspunse Xandra. Lettice a devenit foarte apropiată de Susan Butler. Stau şi vorbesc despre bărbaţi ore-n şir. E îngrozitor de plicticos şi Susan plânge pentru că Michael n-o iubeşte. E

groaznic de siropoasă, dar Lettice o place. Ne-a interzis să-i mai spunem *„Phone and Photo"*.

— Poate că e un lucru bun, spuse Toria. Era destul de nepoliticos.

— Ea nu ştie cum îi spunem, aşa că nu văd de ce ar conta, remarcă Xandra. Oricum, e o fată tare plictisitoare. Suntem foarte bucuroase că Michael nu s-a însurat cu ea.

— Michael e aici? întrebă Toria.

Olga clătină din cap.

— A plecat la Londra de dimineaţă, devreme. Este extrem de dezagreabil în ultimul timp. Cred că îţi simte lipsa. Nici banii pe care i-a câştigat nu par să îl intereseze. Când îl întrebăm ce are de gând să facă cu ei, zice: „Să-i arunc pe fereastră".

— Cu toţii îţi simţim lipsa, zise Xandra impulsiv. Mai bine nu te-ai fi măritat, Toria.

Toria se abţinu, cu oarecare dificultate, să spună că era de aceeaşi părere. Îi era greu să creadă că îşi va mai umple vreodată viaţa aşa cum o făcuse când stătea acasă — cu slujba ei, cu Michael şi cu toate intimităţile vieţii de familie.

Deodată îşi aminti că trebuie să dea fetelor vestea căsătoriei contelui. Se întâmplaseră atâtea de dimineaţă, de când venise tatăl ei să o vadă, încât aproape uitase ce şoc fusese anunţul lui. Acum că îşi amintise, începu să urască sarcina acceptată — de a le spune copiilor. Dar misiunea trebuia îndeplinită şi n-avea rost să mai tergiverseze.

Se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră şi le trase pe Xandra şi Olga lângă ea.

— Uitaţi ce e, fetelor, le spuse. Am să vă dau nişte veşti despre tata.

Le văzu uitându-se cu iuţeală una la cealaltă, apoi continuă:

— M-a rugat să vă transmit ceva, fiindcă lui îi era destul de greu să vă spună singur.

— Pui pariu că ştim despre ce e vorba? zise Xandra.

— Sunt sigură că nu ştiţi, replică Toria.

— Ştim, ştim, nu-i aşa, Olga? zise Xandra. Se însoară.

— De unde ştiţi? întrebă Toria uimită.

— L-am auzit sunând la Oficiul stării civile mai de mult, spuse Xandra. Se interesa de formalităţile pentru căsătorie, şi Olga a spus: „Sunt sigură că se însoară cu doamna Hagar- Bassett". Eu i-am spus că nu poate fi adevărat, dar când ea a venit la nunta ta, am fost sigure, nu-i aşa, Olga?

Olga încuviinţă cu o mişcare din cap.

— N-am mai spus la nimeni, fiindcă Olga a zis că n-ar fi bine, din cauză că asta ar însemna că am tras cu urechea. Aşa că am păstrat secretul. Am făcut bine, nu-i aşa?

— Foarte bine, spuse Toria şi apoi începu deodată să râdă. Sunteţi incorigibile, ştiţi. Nimeni nu poate să ascundă ceva de voi. Am crezut că o să fiţi amândouă îngrozite. Eu însămi am fost uluită când mi-a spus tata.

— Ne-am gândit foarte serios la asta, replică Xandra. Nu avem nimic împotrivă, aşa-i, Olga?

— La început ne-am împotrivit puţin, dar apoi am înţeles oarecum punctul de vedere al tatii. Pentru el e grozav de plicticos aici şi îi place să vorbească cu doamna Hagar-Bassett.

— De unde ştiţi?

— Întotdeauna pare să fie alt om când vine de la ea, spuse Xandra. Ştii, e zâmbitor şi destul de mulţumit, cu un fel de strălucire în privire, la fel cum arată după ce ia cina cu vreunul din prietenii lui şi stau de vorbă la un pahar de Porto. Când e cu noi niciodată nu arată aşa.

Toria le strânse pe gemene la piept. Cât de înţelepte erau, se gândi, şi cât de multe observau; mult mai multe decât ţi-ai fi putut închipui! Chiar în timp ce se gândea la asta, îşi dădu seama că gemenele ar trebui să meargă la şcoală. Nu era bine pentru ele să stea aici, printre adulţi, fiind mult prea receptive pentru vârsta lor, poate prea intuitive şi sensibile. Nu ar fi trebuit să îşi facă griji pentru adulţii din jur, ci să se joace cu copii de vârsta lor. Da, era timpul să meargă la şcoală. Charles avea dreptate. Dar nu spuse asta cu voce tare. În schimb, remarcă:

— Trebuie să încercăm cu toţii să fim drăguţi cu doamna Hagar-Bassett. Îi va veni greu să se acomodeze la început cu o familie ca a noastră.

Chiar şi lui Charles, cu înţelepciunea lui, cu bunul său simţ şi generozitatea sa, îi fusese dificil. Dar la ce te puteai aştepta de la un străin, de la cineva care n-a trăit niciodată felul lor de viaţă şi nu ştia nimic despre ea?

— Cred că atunci când o vom cunoaşte mai bine pe doamna Hagar-Bassett ne va plăcea de ea, spuse Olga pe neaşteptate.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Toria.

— Ne-am uitat bine la ea — la nuntă, replică Olga. Până la urmă, Xandra şi cu mine ne-am gândit că poate fi mama noastră vitregă, drept pentru care ni s-a părut că era o bună ocazie ca s-o cunoaştem, şi, după ce tu şi Charles aţi plecat, am urcat şi am vorbit cu ea.

— Ce i-aţi spus? întrebă Toria curioasă.

— Întâi am întrebat-o dacă-i plac Brandy şi Soda, explică Xandra, şi ea a zis da. Ne-am gândit că trebuie să fie drăguţă, dacă-i plac animalele. Apoi a început să vorbească cu noi. A fost destul de modestă şi decentă, şi nu ne-a vorbit într-un fel deosebit pentru că suntem copii. Ştii, genul ăla de voce pe care îl au cei mari

când vorbesc cu noi. Ne-a zis cât de mult a vrut să viziteze castelul, cât de frumoasă erai tu, şi tot felul de chestii de-astea. A fost destul de modestă, în general, şi a vorbit despre tata aproape cu veneraţie, ca şi cum l-ar fi considerat cel mai minunat om de pe pământ.

— Zâmbea şi cu ochii când zâmbea cu buzele, adăugă repede Olga, şi, deşi era evident că voia să fie drăguţă cu noi, n-a zis nimic care să ne facă să ne simţim prost. Nu ca tatăl lui Susan Butler care ne tratează de parcă am fi două prăjituri cu ciocolată pe care-i vine să le mănânce.

Toria râse.

— Ştiu exact la ce vă referiţi. Şi mie îmi vorbeau oamenii aşa. Nu sunt foarte sigură că unii n-o fac şi acum.

— Asta din cauză că suntem drăguţe şi fiice de conte, zise Xandra, dar mie îmi face greaţă.

— Doamna Hagar-Bassett a mai zis ceva când a plecat, îşi aminti Olga. Am condus-o până la uşă şi s-a aplecat să-l mângâie pe Brandy. Atunci a spus: „E bine că sunteţi mulţi, nu-i aşa? Dacă nu e multă lume în casă, se face un gol îngrozitor la plecarea cuiva."

— Am înţeles perfect ce voia să spună, zise Xandra, fiindcă presupunând că am fi fost numai noi două şi una s-ar fi măritat, ar fi fost groaznic pentru cealaltă. Şi aşa ne-a fost foarte greu că ai plecat tu, Toria, dar cel puţin Olga şi cu mine ne avem una pe cealaltă.

Toria se ridică în picioare cu sentimentul că gemenele o exploraseră pe doamna Hagar-Bassett cu mult mai multă iscusinţă decât ar fi putut ea vreodată să o facă. De fapt, ultimele rămăşiţe ale uşorului resentiment pe care-l avusese faţă de căsătoria tatălui ei dispăruseră.

O femeie în casă putea schimba multe, se gândi, mai ales una care era gata să gătească, să aibă grijă de gemene şi să îndrăgească aceşti câini.

Totuşi îi era imposibil să nu simtă că, într-un fel, ea însăşi fusese dată la o parte de pe un loc care-i aparţinuse atât de mult timp. Fiind cea mai mare dintre surori, încercase să ţină locul mamei în familie. Îşi dăduse toată silinţa, dar nu realizase întotdeauna prea mult. De fapt, acum simţea că eşuase complet.

Tatăl ei fusese singur şi nesatisfăcut, Michael era nefericit, gemenele crescuseră prea mature pentru anii lor, iar casa în sine nu fusese bine îngrijită. Cu indiferenţa tinereţii faţă de mâncare, fusese destul de mulţumită să lase sarcina gătitului în mâinile incapabile ale doamnei Fergusson. Nu îşi dăduse seama că tatăl ei găsise că este obositor, dacă nu chiar intolerabil, să fie servit zi de zi cu musaca din carne prost tocată sau peşte prăjit aiurea. Nu se gândise că poate avea şi alte preferinţe decât budincă Tapioca şi compot, care n-avea niciodată suficient de mult zahăr.

„Am fost foarte neglijentă", îşi spuse Toria privind o draperie uzată cu tivul desfăcut, care atârna la fereastră. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le facă, dar ea le lăsase în seama doamnei Fergusson sau pur şi simplu le ignorase.

Nu există ceva mai sever şi nemilos decât autocritica unui tânăr. Toria privi cu un ochi neîngăduitor anii trecuţi, când fusese acasă şi se simţi vinovată. Nu voia să îşi asculte propriile scuze — tinereţea sau firea optimistă care o făcea să nu observe când lucrurile mergeau prost. Se condamnă fără milă, cu o revenire subtilă a suferinţei prin care trecuse mai devreme în acea zi. Dacă fusese atât de ineficientă acasă, va fi în mod evident la fel de ineficientă şi ca soţie a lui Charles. Nu-i stătea în putere să-l facă nici măcar pe Michael fericit.

Apoi îşi dădu seama că indiferent dacă ratase în alte privinţe, avea măcar dragostea şi afecţiunea surorilor ei

mai mici. Era evident din felul în care se uitau la ea, în felul în care mâinile lor mici le strângeau pe ale ei, în felul în care Olga, cu un oftat de satisfacţie, îşi lăsa capul pe umărul ei.

— Ce bine că te-ai întors acasă, Toria, spuse Olga încet.

— Arăţi grozav de bine, exclamă Xandra nelăsându-se mai prejos. Eşti fericită, Toria, cu adevărat fericită cu Charles?

Toria ar fi vrut să mintă, să spună cel mai uşor lucru care-i trecea prin minte, dar nu putu.

— Nu ştiu, răspunse după un timp. E destul de greu la început să fii măritată cu cineva pe care nu-l cunoşti foarte bine.

— Eu n-aş avea nimic împotrivă să fiu măritată cu Charles, spuse Xandra. E o persoană drăguţă şi casnică. Te simţi în siguranţă alături de el. Ştii că nu te-ar lăsa niciodată afară în frig.

— Presupun că aşa este, răspunse Toria cu o urmă de îndoială în glas.

Se gândea la faţa lui Charles când intrase în salon şi o găsise în braţele lui Michael. La ce s-o fi gândind el acum? Era supărat pe ea? De când era mică detestase să stea supărată pe cineva, să fie înconjurată de o atmosferă tensionată. La fel de sensibilă ca gemenele în felul ei, un cuvânt aspru sau o critică primită putea s-o întoarcă pe dos pentru mult timp. Acum ştia că starea de nelinişte pe care o avusese când venise la castel, se datora faptului că îl credea pe Charles supărat pe ea.

Câinii se ridicară deodată de pe covoraşul din faţa vetrei şi fugiră la uşă lătrând sălbatic.

— Cine este? îşi întrebă Toria surorile.

— Michael, cred, replică Xandra. De obicei fac gălăgia asta când vine el; nu ştiu de ce. Parcă ar şti

în ce stare este el acum. Câinii dispăruseră pe uşa camerei de zi, care era întredeschisă. Auziră lătrăturile în hol schimbându-se apoi în schelălăituri, ca şi cum ar fi salutat o veche cunoştinţă. Toria nu se mişcă din fotoliul său, dar gemenele se ridicară în picioare ca şi cum ar fi ştiut că momentul de intimitate cu sora lor s-a sfârşit.

— Michael, strigă Xandra, a venit Toria!

El traversa holul spre atelierul său, se gândi Toria, pentru că auzi paşii oprindu-se şi venind repede către camera de zi. Intră şi rămase lângă uşă, privind-o.

— Nu mi-ai spus că vii, îi spuse pe un ton acuzator.

— N-am ştiut nici eu atunci, replică Toria. Charles nu mi-a spus că a comandat maşina să mă aducă aici, decât după ce ai plecat tu.

— V-aţi văzut deja astăzi? întrebă Xandra.

— Da, am fost acasă la Toria, spuse Michael. E făcută din aur şi bătută în diamante. Îngrozitor de opulentă şi superluxoasă.

— Prostii, spuse Toria tăios. Nu-i adevărat! Este o căsuţă frumoasă şi foarte nepretenţioasă.

— Ca şi proprietarul ei, desigur, remarcă Michael pe un ton dezagreabil.

— Michael, nu fi antipatic, îl rugă Toria.

— Nu mă simt antipatic, mă simt emoţionat. Vrei să-ţi spun de ce?

— Da, bineînţeles.

— Am primit o ofertă pentru o slujbă care mă interesează cu adevărat.

— O slujbă! exclamă Xandra. Ce fel de slujbă, Michael?

Michael privi cele trei perechi de ochi albaştri care îl urmăreau nerăbdătoare; apoi se aşeză cu spatele la cămin şi, ca de obicei, îşi îndesă mâinile în buzunare. Toria se gândi că se împăuna puţin şi simţi că i se

ridică moralul. Dacă Michael ar fi găsit o slujbă care-i plăcea într-adevăr, totul putea fi bine.

— Mi-ai spus de multe ori, începu Michael, că sunt la fel de patetic ca actorii din filme încât am început să te cred. Când am primit o scrisore de la o companie cinematografică, după ce mi-a apărut fotografia în ziare, am fixat o întâlnire şi m-am dus să-i văd. M-au testat, şi când am fost la Studio am stat de vorbă cu un tip care proiectează decorurile. I-am făcut câteva sugestii despre cum ar putea evita nişte dificultăţi tehnice. A fost impresionat şi m-a rugat să-i aduc nişte schiţe de-ale mele. I le-am trimis ieri şi, spre surprinderea mea, am primit un telefon azi-dimineaţă în care mă ruga să trec pe la el. Am fost acolo după ce am plecat de la tine, Toria. Am vorbit cu unul din şefii lor de la Hollywood. De fapt, este o companie cinematografică americană care acum lucrează aici. Ca să scurtez povestea, mi-au cerut să mă duc să lucrez pentru ei la Hollywood, pe timp de un an. Sunt încântaţi de sugestiile mele, le plac schiţele pe care le-am făcut, şi vor mai multe. Mă voi specializa în invenţii mecanice şi efecte speciale; pe scurt, mi s-a oferit o slujbă chiar în domeniul meu.

Michael sfârşi într-o notă de triumf. Toria sări în picioare.

— Oh, Michael, ce minunat! E cel mai grozav lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Întotdeauna am crezut că trebuie să se găsească un loc şi pentru ideile mele, continuă Michael, şi acum l-am găsit.

— Oh, Michael, dar ne-ar fi plăcut mai mult să te vedem jucând în filme, exclamă Xandra.

— Credeţi că aş fi în stare să joc în filme? întrebă Michael. Aş urî chestia asta şi mi-ar părea al naibii de rău pentru parteneră, la care m-aş încrunta când ar

trebui să zâmbesc. N-am fost niciodată în stare să fac ceea ce mi s-a spus întocmai.

— Asta cam aşa e, zise Toria. Ai detesta să fii actor, Michael; dar oferta sună realmente interesant.

— Vor să fac şi modele, continuă Michael. O să-mi placă asta, dar cel mai mult mă interesează partea mecanică. Tipul ăsta, cu care am vorbit azi, ştia despre ce vorbeşte. E şeful departamentului şi mi-a zis că o să am mână liberă şi câţi Lani voi dori pentru proiecte. N-o să aud că nu-mi pot pune o idee în practică din cauză că nu-şi pot permite să cumpere o duzină de cuie.

— Oh, Michael, sună nemaipomenit, exclamă Toria. Sunt atât de încântată.

— Vreau să-ţi arăt câteva schiţe pe care le-am făcut, zâmbi Michael. Haide în atelier.

O luă înainte apoi se opri în uşă.

— Nu şi voi, gemenelor, spuse el. Vouă vi le arăt altădată.

— Dar, Michael, nu-i cinstit, ţipă Xandra, şi aşa Toria nu stă mult aici.

— Pot să stau până înainte de cină, răspunse Toria. Luaţi-vă hainele şi duceţi-vă la casa de vară. Vin şi eu imediat ce termin de văzut schiţele.

— Bine, încuviinţară gemenele, dar să nu stai mult.

Casa de vară era un loc doar al lor. În realitate era un pavilion de tenis vechi şi dărăpănat, dar era biroul special şi privat al gemenelor şi nimeni nu putea intra acolo decât cu invitaţie specială. Pe uşă era lipit un afiş uriaş pe care scria: „PRIVAT — NU INTRA — E VORBA CHIAR DE TINE!“

Toria îşi dăduse seama că sugestia lui Michael cu arătatul schiţelor era doar o scuză ca să rămână singur cu ea. De fapt, imediat ce ajunseră în atelierul mare şi neîngrijit, el închise uşa şi spuse:

— Vreau să vorbesc cu tine, Toria.

— Bănuiam, replică Toria. Oricum, aş vrea să văd schiţele.

— Nu sunt aici, răspunse Michael. Le-am lăsat la Studio.

— Mă bucur atât de mult pentru slujba aceasta, zise ea. Ai vrut să scapi de aici, şi mai este un motiv pentru care este binevenită; tata s-a însurat azi la ora douăsprezece.

— Unchiul Arthur! Doamne Dumnezeule! Ce l-a apucat?

— S-a însurat cu doamna Hagar-Bassett, replică Toria, şi de fapt suntem cu toţii destul de încântaţi.

— Încântaţi! exclamă Michael. Cred că v-aţi pierdut minţile. Dar este... este ridicol la vârsta tatălui tău.

— Nu-i chiar aşa de bătrân, îl contrazise Toria. Şi este singur de foarte mult timp.

— De ce să fi fost singur? întrebă Michael.

— Ei haide, Michael, nu fii nesuferit, zise Toria. Gemenele au fost foarte înţelegătoare şi sper că n-o să te porţi bestial cu doamna Hagar-Bassett când va veni aici. O să fie destul de intimidată şi înfricoşată; nu face să-i fie şi mai greu decât e nevoie.

Michael ridică din umeri.

— N-am cum să-l împiedic pe tatăl tău să se facă de râs, zise, dar dacă vrei să afli părerea mea, cred că este destul de dezgustător — un bărbat de vârsta lui să se însoare cu o femeiuşcă oarecare, ca aceea.

— Michael, Michael, cât de puţin vezi dincolo de propriul tău nas, exclamă Toria. Vorbeşti îngrozitor de mult despre propria ta suferinţă, dar nu-ţi poţi închipui că şi alţii sunt nefericiţi sau singuri şi au nevoie de compasiune.

— Majoritatea oamenilor pot să aibă singuri grijă de ei, spuse Michael dispreţuitor. N-am timp de ei şi Dumnezeu ştie că nici de mine n-am timp. Dar dacă

unchiul Arthur vrea neapărat să se facă de râs, nu-l pot opri, şi, cu siguranţă, n-o să-mi bat capul cu asta. Acum vreau să vorbim despre noi.

— Trebuie? întrebă Toria dusă pe gânduri. Are vreun rost să vorbim, Michael? Acum că pleci, hai să încercăm să uităm totul, în afară de vremurile fericite pe care le-am petrecut împreună când eram mici. Eu voi fi aici, tu la Hollywood, aşa că hai să nu ne mai sfâşiem în bucăţi. Nu cred că mai pot suporta.

— Voi fi la Hollywood, spuse Michael, dar tu vei fi cu mine.

Toria ridică brusc privirea.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus, replică Michael. Vii cu mine, Toria. Nu am de gând să te las aici.

— Dar este imposibil, Michael!

— Oh, nu, nu este. Te-ai măritat cu acest tip — Drayton — dintr-un singur motiv, şi anume pentru că aveai impresia că mă vei ajuta. Ei bine, n-ai reuşit. Ai fost al naibii de proastă să-ţi imaginezi măcar o clipă că ai face-o. Ar fi trebuit să te opresc, dar am simţit că dacă vrei să fii atât de nebună, ai putea la fel de bine să suporţi consecinţele propriei tale nebunii. *Nu ştiam* atunci că, dacă vei pleca de lângă mine nu voi fi în stare să îndur asta. Dar nu aveam nimic ce să-ţi ofer în schimb, nimic în afara eşecului şi incompetenţei. Acum totul s-a schimbat. Am o sumă mare de bani la bancă, am o slujbă care o să-mi aducă mii de dolari. Eşti a mea, Toria, aşa cum i-am spus şi pomposului tău soţ azi-dimineaţă. Întotdeauna ai fost a mea! Vei veni cu mine la Hollywod!

— Dar cum aş putea să fac asta, Michael? întrebă Toria. Sunt măritată! Sunt soţia lui Charles!

— Zău? întrebă Michael. Eşti într-adevăr?

Ochii Toriei se plecară şi nu răspunse.

— Bănuiam eu că nu eşti! Tonul lui Michael era triumfător. Am fost sigur de asta de când te-am văzut azi-dimineaţă. Ai rămas exact cum erai — a mea, şi n-o să aparţii nimănui de-acum înainte!

— Dar, Michael, nu pot să fug. Charles a fost bun cu mine. Nu mi-a greşit cu nimic niciodată. S-a însurat cu mine pentru că mă iubeşte. Singura persoană care s-a purtat rău am fost eu, pentru că i-am acceptat cererea în căsătorie când ştiam că te iubesc pe tine.

— Şi crezi că îmbunătăţeşti lucrurile stând cu un bărbat pe care nu-l iubeşti? Draga mea Toria, nu faci decât să le înrăutăţeşti. Vino cu mine, eliberează-te de vechile greşeli. Vom începe o viaţă nouă în America şi vom fi fericiţi împreună, teribil de fericiţi. Ştii asta.

— Mă îndoiesc, spuse Toria liniştită.

— De ce anume te îndoieşti? întrebă Michael încruntându-se.

— Că am fi într-adevăr fericiţi împreună, răspunse Toria. Nici în trecut n-ai fost întotdeauna fericit cu mine, Michael. Ai fost ţâfnos, dezagreabil şi nenorocit, şi eu n-am putut să te ajut.

— Asta din cauză că n-aveam bani, replică el. Îmi era imposibil să fiu fericit când depindeam de tatăl tău pentru fiecare penny pe care-l aveam în buzunar şi pentru fiecare îmbucătură de mâncare pe care o puneam în gură. Voiam să fiu independent, voiam să am viaţa mea, şi, mai presus de toate, te doream pe tine.

Toria îşi acoperi ochii cu mâinile.

— Opreşte-te, Michael. Trebuie să mă gândesc la ceea ce-mi spui. Trebuie să mă gândesc bine — pentru amândoi. Spui că m-ai vrut pe mine, dar m-ai vrut într-adevăr? Oare nu doar faptul că nu mă puteai avea te făcea să fii atât de amărât? Nu te-ai gândit deloc că trebuie să munceşti pentru mine, să te străduieşti cel

puţin, chiar dacă era vorba de o slujbă care nu-ţi plăcea, astfel încât să ne putem căsători şi să fim împreună.

Simţi că Michael îi trăgea degetele de pe ochi.

— Ce tot vorbeşti? întrebă. Vrei să spui că nu te iubesc? Atunci, vorbeşti prostii, şi ştii foarte bine asta. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva pe lumea asta. Te iubesc şi vreau să fii a mea. O să vii cu mine la Hollywood.

— Nu pot, Michael, nu pot! ţipă Toria. Nu ar fi bine.

Se desprinse de el în timp ce vorbea şi traversă camera spre fotoliul pe care-l ocupa atât de des în trecut. Fără să-şi dea seama de ceea ce face, se aşeză pe el.

— Nu ar fi bine, repetă Toria.

Fără să se uite la Michael, ştiu că se apropia de ea. Deodată, se aşeză în genunchi lângă ea, înconjurându-i umerii cu braţele şi lipindu-şi obrazul de al ei.

— Trebuie să vii cu mine, şopti el pe un ton imperios. Nu mai pot să trăiesc fără tine. Trebuie să ai grijă de mine, să mă iubeşti şi să faci din mine tot ce vrei tu să fiu. Asta este marea noastră şansă, singura pe care am avut-o vreodată. Nu poţi să mă laşi, Toria.

— Dar ce pot să fac? întrebă Toria. Nu-l pot părăsi pe Charles; nu am cum. Ar fi o cruzime după toată publicitatea, după tot tam-tam-ul nunţii.

— Doar la asta te gândeşti? întrebă Michael. Publicitatea din ziare... „Eroul de război al Angliei şi încântătoarea fiică a unui conte". Credeam că ai sentimente mai puternice.

— Chiar am! ţipă Toria. Dar îţi dai seama ce s-ar spune dacă aş fugi la o săptămână după cununie. Dacă ar afla ziarele, ar fi îngrozitor şi asta i-ar putea distruge cariera lui Charles.

— La dracu' cu Charles şi la dracu' cu cariera lui! Dar la mine nu te gândeşti? Nu pot să plec fără tine, Toria, şi de altfel nu mă voi duce decât dacă vii cu mine.

— Nu spune asta, te rog, nu spune asta, Michael, îl imploră Toria. Trebuie să te duci. După cum ai spus singur, este şansa vieţii tale. Nu poate să depindă de mine.

— Şi totuşi depinde, insistă Michael. Dacă nu vii cu mine, atunci nu mă duc. Stau aici şi-i fac viaţa un iad doamnei Hagar-Bassett.

Buzele i se strâmbară într-un fel de zâmbet, dar vocea lui era fermă şi Toria îşi dădu seama că nu glumea.

— Nu-i cinstit, Michael, îi spuse acuzator.

— Ce contează dacă e cinstit sau nu? întrebă Michael. Toria, te iubesc dintotdeauna. Nu m-ai dezamăgit niciodată — nu mă poţi dezamăgi tocmai acum. Dacă vii cu mine la Hollywood, voi avea succes, voi fi bogat — simt asta. E un lucru pe care pot să-l fac şi o să-l fac bine. O să-mi fac un nume, dar numai dacă eşti acolo, cu mine. Charles va divorţa şi noi ne vom putea căsători în câteva luni. Trebuie să vii, Toria, trebuie.

— Este o nebunie, exclamă Toria încercând să-l îndepărteze pe Michael de lângă ea, dar el refuză să se mişte.

— Atunci e o nebunie minunată, superbă. Te iubesc, Toria. Te iubesc atât de mult.

Braţele i se strânseră în jurul ei şi Toria îi simţea gura căutându-i-o pe a ei.

— Nu, Michael, nu, îl rugă. Nu mă săruta. Trebuie să ne gândim.

— Voi gândi eu pentru amândoi, replică el şi Toria fu incapabilă să-i răspundă fiindcă gura lui era apăsată peste a ei.

Pentru moment nu reuşi să se elibereze, simţind cum îi striveşte buzele posesiv, dar apoi, cu un efort ieşit din comun, îşi desprinse gura de sărutul lui.

— Nu, Michael, se bâlbâi.

— Te iubesc, Toria, murmură el la urechea ei, şi ştiu că mă iubeşti şi tu.

— Da, te iubesc, Michael, răspunse Toria cu vocea întretăiată, dar nu suficient încât să am cruzimea să distrug viaţa altcuiva.

Michael râse.

— Chiar crezi asta? o întrebă. Charles îşi va reveni, chiar dacă te iubeşte atât de mult pe cât îşi închipuie. Dacă mă întrebi pe mine, cred că el nu înţelege dragostea; nu aşa cum o ştim tu şi eu. E prea vanitos, prea mulţumit de sine. Nu are în el focul pe care îl avem noi.

Braţele lui Michael se strânseră din nou în jurul ei în timp ce vorbea.

— Nu mă săruta iar, Michael, îl imploră Toria. Trebuie să mă gândesc, trebuie să încerc...

Era incapabilă să spună mai mult. Încă o dată buzele lui Michael îi acoperiseră gura, pretinzându-i, obligând-o, posedând-o aproape complet, aşa încât nu mai putea face nimic altceva decât să se predea. Simţea că se îneacă, că se scufundă în ape adânci din care îi era imposibil să se salveze. Se scufunda din ce în ce mai mult, şi apa se închidea deasupra capului ei. Simţea presiunea crescândă a mâinilor lui Michael, ştia că inima îi bătea violent lângă pieptul ei. Ar fi vrut să strige, să se împiedice cumva să i se supună, totuşi nu-i stătea în putere să facă nimic altceva decât să se scufunde tot mai mult în această dragoste, să alunece într-o stare de inconştienţă din care ştia bine că nu se va putea întoarce.

Tocmai când era sigură că nu mai putea face nimic, că orice gând coerent o ocolea, un strigăt ascuţit răzbătu prin fereastră.

— Toria! Toria! Vino odată! Te aşteptăm!

Xandra era cea care strigase şi vocea ei o aduse pe Toria înapoi din adâncuri. Se mişcă în braţele lui Michael şi el îşi dezlipi buzele de ale ei.

Toriei îi luă o secundă sau două ca să-şi recapete răsuflarea pentru a-i răspunde Xandrei. Chemarea reveni, şi mai ascuţită de astă dată:

— Toria, eşti acolo? Grăbeşte-te!

— Vin, Xandra. Vin acum.

Toria îşi spuse că vocea îi suna straniu, dar aparent Xandra fu satisfăcută.

— Atunci vino!

Toria se uită în ochii lui Michael.

— Lasă-mă să plec, îi spuse.

Foarte încet, el îşi luă braţele din jurul ei.

— Pentru moment, replică, doar pentru moment. Plecăm în decurs de trei zile.

Toria deschise ochii larg, uimită.

— Pleci atât de curând?

— Dacă vii cu mine, îi răspunse el. Contractul nu este încă semnat. Pot să-l rup oricând.

Se ridică în picioare în timp ce vorbea, o trase în sus şi pe Toria şi se uită spre ea. Capul ei blond de-abia îi ajungea până la umăr.

— Atât de mică, şi totuşi atât de importantă, o tachină cu o tandreţe subită în voce care o subjuga mult mai eficient decât încercarea de sărut de mai înainte.

— Nu pot s-o fac, Michael, nu pot, şopti Toria.

— Vei veni, spuse el încrezător. Nu-mi poţi strica viaţa, nu poţi să mă faci să refuz singura şansă decentă pe care am avut-o vreodată.

— Trebuie să pleci fără mine.

— Ţi-am spus că nu mă duc. Sunt foarte hotărât. *Nu* te mai încăpăţâna. Eşti a mea şi n-am să renunţ la tine pentru nimeni.

Toria făcu un gest neajutorat cu mâinile.

— Am spus nu, Michael, şi n-are rost să mai vorbim despre asta. Nu pot să vin cu tine; ştii că nu pot.

— Foarte bine, atunci.

Michael scoase un plic lung din buzunarul interior al hainei. Îl ţinu între mâini şi Toria scoase un ţipăt.

— Michael, ce vrei să faci?

— Să rup contractul.

— Nu, nu, nu trebuie, nu trebuie.

Îi apucă mâinile într-un gst disperat, dar muşchii lui erau încordaţi şi fermi.

— Vii cu mine?

— Dar... nu... nu ştiu. Oh, Michael, de ce trebuie să te porţi astfel?

— Pentru că te iubesc. Este evident, nu-i aşa? Ei bine, ce-ai hotărât?

Îndoi plicul uşor şi începu să-i rupă marginea.

— Trebuie să accepţi slujba asta, strigă Toria. Trebuie să te duci.

— Vii cu mine?

Toria închise ochii un moment. Simţea că sângele i se scurge din cap şi din inimă.

— Presupun că da, spuse în cele din urmă cu o voce mică.

Michael puse plicul la loc în buzunar.

— Aşa m-am gândit şi eu.

O luă în braţe, dar Toria se întoarse şi se îndepărtă. Plângea în timp ce ieşea în fugă din cameră îndreptându-se spre grădină în căutarea gemenelor.

CAPITOLUL 12

Toriei i se păru că următoarele două zile avură parcă ceva din irealitatea unui coşmar în care bâjbâia printr-o ceaţă care îi orbea ochii, incapabilă să facă altceva decât să meargă înainte deşi nu avea nici o idee încotro. Simţea că nu putea să facă nimic, n-avea spre cine să se întoarcă pentru a găsi sprijin, nici o scăpare din dilema aceasta, încât nu putea gândi coerent şi nu putea face altceva decât să sufere.

În ceea ce-l privea pe Charles, simţea faţă de el o vinovăţie indiscutabilă, şi din această cauză, cât şi deoarece îi era frică să se relaxeze măcar un moment din rolul pe care trebuia să-l joace în faţa lui, făcea astfel încât să nu rămână singuri nici măcar pentru câteva minute. Telefona prietenilor cu frenezie, umplând casa cu ei şi asigurându-se că după ce uşa se închidea, în sfârşit, după ultimul invitat, nu exista posibilitatea ca Charles să aibe o conversaţie intimă cu ea.

— Sunt moartă de oboseală, spunea ea când prietenii se ridicau să spună noapte bună. N-o să mă consideri nepoliticoasă dacă mă duc să mă bag în pat? Ne vedem mâine.

Fugea repede în dormitorul ei şi se dezbrăca în viteză stingând lumina înainte ca Charles să apuce să urce la etaj. Îl auzea oprindu-se o clipă lângă uşa ei şi apoi depărtându-se încet. Nu era prea greu să-l evite pe Charles, care era plin de tact dintr-un motiv al lui, şi îşi reluase munca la Ministerul Aviaţiei ca şi cum nici n-ar fi intenţionat vreodată să meargă în luna de miere.

Pleca la birou la nouă jumătate şi se întorcea la şase. Odată Toriei i se păru că era pe punctul de a-i

spune ceva, când venise în dormitor după micul dejun ca să-şi ia rămas bun, şi atunci, aproape înnebunită, apăsase butonul soneriei de lângă pat. Camerista apăruse imediat şi venirea ei oprise cuvintele care tocmai păreau gata să iasă de pe buzele lui Charles.

— Trebuie să plec, îi spuse grăbit. Avem pe cineva la cină deseară?

— Da, patru persoane, replicase Toria şi-i înşiruise apoi o listă de nume, şi am mai chemat încă vreo două sau trei să bem ceva împreună la ora şase. Ştii, toată lumea e nerăbdătoare să ne vadă casa.

— Da, desigur, răspunsese Charles destul de vag şi apoi ieşi din cameră în timp ce Jean aştepta la uşă să vadă de ce Toria o convocase atât de imperios.

Gemenele veniră a doua zi după vizita Toriei la castel. Luară dejunul în casa cea nouă şi fură încântate de tot ce văzură. Îi aduseră şi un mesaj de la Michael.

— Vrea să-i telefonezi, spuse Xandra, la patru jumătate. Nu uita. Ne-a pus să promitem că o să-ţi spunem să-l suni.

Când se făcu patru şi jumătate, Toria găsi o scuză pentru a se strecura afară din casă şi să se ducă la un telefon public. Nu exista nici un motiv pentru care nu i-ar fi putut telefona lui Michael din dormitorul ei. Nu ar fi fost auziţi de nimeni, dar nu o trăgea inima să vorbească cu Michael din casa lui Charles. Îi luă ceva timp să obţină legătura, dar până la urmă telefonista îi spuse să apese butonul A şi îi auzi vocea.

— Tu eşti, Toria?

— Da, Michael. Ce vrei?

— Vreau să-ţi spun că totul este aranjat. Avionul nostru pleacă miercuri dimineaţă. Trebuie să fim la bord la ora şapte.

Toria nu zise nimic şi după un moment, Michael continuă:

— Mai eşti acolo?

— Da, sigur, replică Toria. Mă gândeam.

— La ce?

— Cum să ajung la aeroport.

Se simţi deodată neputincioasă şi neajutorată.

— E foarte simplu, spuse Michael iritat. Trebuie să comanzi o maşină. Poate că nu o să găseşti un taxi atât de devreme. Ar fi mai bine să pleci pe la şase, înainte să se trezească ceilalţi.

— Da, sigur.

Aproape că nu putea pricepe ce-i spunea.

— Trebuie să remarc că nu pari prea bucuroasă.

— Nu am motive deosebite ca să fiu, replică Toria.

— Oh, nu începe să-mi vorbeşti iarăşi de tâmpitul de bărbatu-tău, se răsti Michael. N-o să aibă nici pe dracu'. Lasă-i mai bine un bilet şi spune-i să divorţeze cât de curând posibil, ca să ne putem căsători în America. Trebuie să-ţi spun că, cu cât aflu mai multe despre slujbă, cu atât mă atrage mai mult. O să fie extrem de interesantă, nu e nici un dubiu. O să ne distrăm grozav, Toria, o să vezi.

— Michael, ascultă. Nu vrei să pleci fără mine? îl rugă Toria. N-o să mai ai nevoie de mine când o să fii într-un loc nou, înconjurat de oameni noi. O să te simţi foarte bine acolo. Lasă-mă să rămân aici. O să facem atâtea încurcături la toată lumea dacă plecăm împreună.

— Trebuie să vii. Vocea lui Michael deveni mânioasă. Ţi-am spus că nu plec fără tine. Dacă mă laşi baltă, Toria, îmi distrugi viaţa. Asta vei face, mi-o vei ruina pentru totdeauna.

— Bine.

Acceptul Toriei era sec şi de-abia ceva mai mult decât şoptit.

— Nu-ţi fie teamă de îngâmfatul ăla de aviator cu care te-ai măritat, continuă Michael. O să ne simţim

grozav împreună, poţi fi sigură de asta. Acum, aranjează totul şi eu o să te aştept la aeroport, la ora şase treizeci. Nu-ţi lua multe bagaje. Costă foarte scump. Poţi să-ţi expediezi restul lucrurilor cu vaporul.

— Bine, spuse din nou Toria şi conversaţia se sfârşi. În timp ce se întorcea acasă se gândea că era atât de caracteristic pentru Michael s-o lase pe ea să facă toate aranjamentele. Ar fi fost drăguţ dacă ar fi venit s-o ia chiar el. Îi era teamă să plece singură de acasă şi să facă tot drumul lung până la aeroport. Simţea că fuge nu numai de Charles, dar şi de tot ceea ce era corect şi convenţional.

— Nu cred că am stofă de femeie adulteră, se gândi Toria strâmbându-şi amar buzele şi intră în casă.

Le lăsase pe gemene să mănânce un platou plin cu prăjituri şi biscuiţi de ciocolată; dar acum, când deschise uşa, îşi dădu seama că nu erau singure. Charles era cu ele. Simţi că inima îi bate puternic, gata să-i sară din piept de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău; apoi îşi dădu seama că el n-avea de unde să ştie unde a fost, pentru că venise acasă din altă direcţie.

Charles se ridică grav în picioare şi îi zâmbi.

— Am venit mai devreme astăzi, spuse el. Mi-am amintit că mi-ai spus că vin gemenele la ceai, şi am vrut să-mi văd noile cumnate.

— Asta suntem? exclamă Xandra. Nu m-am gândit. Nu-i aşa că sună nemaipomenit?

— E drăguţ să ai un cumnat, spuse Olga.

Toria se strecură la locul ei şi luă ceianicul de argint să-şi toarne nişte ceai. Charles se aşeză şi el şi începu să discute cu gemenele. Avea un fel natural şi degajat de a se purta cu copiii, îşi spuse Toria. Nu era exagerat de jovial sau iritant de glumeţ. Era doar simplu şi neafectat şi din această cauză Xandra şi Olga se simţeau complet în largul lor alături de el. De fapt erau

atât de absorbite de Charles, încât Toria simţi o împunsătură de gelozie. Ele erau familia ei şi pentru moment Charles părea să se simtă mai bine cu ele decât cu ea însăşi. Ştia că din cauza conştiinţei ei încărcate se simţea un fel de outsider, mai ales că ştia că în curând se va rupe de acest gen de viaţă. Nu pentru că dacă pleca în America cu Michael, n-ar fi putut să le vadă pe fete sau să fie cu ele, dar ştia instinctiv că după ce Michael se va stabili la Hollywood nu va mai dori să vină din nou acasă.

De la război încoace, el nu mai fusese fericit în Anglia, nu îşi găsise nici un rost. În Anglia nu fusese decât frustrat şi dezagreabil. Dacă slujba îi convenea într-adevăr, avea să fie un exil voluntar, şi mintea Toriei se revoltă la acest gând. Ea iubea Anglia. Era, deşi nu o arăta niciodată, foarte patriotă. Locul unde se născuse, poporul de care aparţinea, însemnau foarte mult pentru ea.

Nu fusese niciodată la Hollywood, dar îşi imagina că este un loc însorit şi plin de strălucire şi exotism. Ştia că odată ce Michael era interesat de un lucru, energia lui nu cunoştea margini. Nu părea să obosească niciodată. Când lucra la ceva care-i plăcea, întreaga lui concentrare părea ţintuită asupra acelui lucru, excluzând orice altceva. În astfel de situaţii nu avea nevoie de odihnă.

La acest gând, Toria se simţi ea însăşi foarte obosită. Prevedea, chiar dacă Michael refuza să le vadă, multe dificultăţi în faţa lor. N-avea să fie uşor să explice poziţia ei şi a lui Michael. Chiar dacă nu era cunoscută în America, avea totuşi un titlu nobiliar care o va face interesantă unor oameni.

Avea de înfruntat întrebări curioase, momente de stânjeneală intensă. Uneori chiar avea să-l urască pe Michael pentru că distrusese atât de mult şi-i oferise în

schimb atât de puţin. Încercă să-şi spună că dragostea conta mai mult decât orice; şi totuşi, dacă punea în balanţă dragostea pentru Michael cu pierderea gemenelor, a castelului, a prietenilor şi a tot ce-i era mai drag şi familiar, simţea că plecând cu Michael pierdea totul şi nu câştiga nimic.

Era greşit să gândească astfel, îşi spuse Toria de o mie de ori. Stătea trează toată noaptea încercând să-şi rememoreze momentele de fericire pe care le avusese alături de Michael. Încerca să-şi spună cât de important era ca el să profite de şansa sa şi că ea s-ar cuveni să fie mândră de faptul că i-o dă. Dar, într-un fel, singurul lucru de care era acut conştientă era apăsarea psihică pe care o simţea. I se părea mai mare cu fiecare oră care trecea, ca o greutate de care nu putea scăpa.

„Michael trebuie să profite de şansa lui", îşi spusese nu o dată ci de o mie de ori, până ce cuvintele îşi pierduseră înţelesul şi deveniseră aproape un slogan într-o limbă străină destul de neinteligibilă.

Michael trebuia să profite de şansa lui. Şi dacă nu ar profita? Se gândi la nefericirea lui, la stările dificile, posace, pe care le avea când era dezamăgit de un lucru. Sentimentul lui de frustrare ar fi făcut totul mult mai dificil decât era. Ştia că nu ar fi putut înfrunta viitorul dacă Michael ar fi rupt contractul cu studioul de film din cauza ei. Era silită să meargă cu el.

Foindu-se neliniştită în pat, se întreba uneori dacă n-ar fi mai bine să moară şi să lase lumea să meargă înainte fără ea. Este întotdeauna atât de uşor să iei o decizie înspăimântătoare; dar micile mizerii care urmează sunt cele mai rele, cele mai supărătoare.

Hotărându-se că va merge cu Michael, Toria trebuia să se gândească la detaliile care trebuiau puse la punct. Era uşor să comanzi o maşină la ora şase fără ceva, dimineaţa, dar era ceva mai greu de explicat motivul

pentru care ar fi aşteptat la colţul străzii Hill în loc să vină în faţa intrării casei.

— E cineva bolnav în casă, spuse Toria până la urmă. Nu vreau să se trezească.

Omul care îi luase comanda spusese că a înţeles, dar Toria se simţi ruşinată că trebuia să-l mintă până şi pe şeful unui garaj. Treaba aceasta fiind îndeplinită, mai avea de făcut doar bagajele. Jean îi aranjase toate hainele în şifonier. După ce totul fusese despachetat la întoarcerea din luna de miere, Jean luase valizele Toriei şi le dusese într-o debara unde erau aşezate în ordine.

Se întrebă mult timp cum să facă rost de ele fără să atragă atenţia. Ştia că dacă i le-ar fi cerut lui Jean, aceasta s-ar fi oferit să-i împacheteze lucrurile şi Toriei i-ar fi fost greu să-i spună unde pleca anume. Unde mai pui că informaţia ar fi putut ajunge întâmplător la Charles?

Mai era o problemă — pe care orice femeie o consideră cea mai dificilă dintre toate. Ce haine să-şi ia? Vântul de martie era foarte rece, şi dimineaţa era încă friguroasă. Oamenii ieşeau din case îmbrăcaţi cu haine de blană şi pălării de fetru. Toria avea impresia, deşi nu era tocmai sigură, că la Hollywood era cald. Va avea nevoie de rochii de bumbac, de pălării de pai şi sandale? Ce fel de haine purtau acolo oamenii? Ce modă era? Trebuia să-şi ia haine elegante, sau haine obişnuite?

Presupunea că multe femei dintre cunoştinţele ei ar fi putut şti răspunsul la aceste întrebări, dar îi era teamă să le sune. Nu numai că exista posibilitatea de a fi întrebată dacă pleca acolo, dar ştia prea bine cum i-ar fi fost criticate cuvintele şi acţiunile mai târziu.

„Draga mea, m-a sunat să mă întrebe cu ce să se îmbrace, şi n-a suflat nici un cuvinţel că de fapt avea de gând să-şi părăsească soţul şi să fugă în America“.

Parcă le auzea vocile spunând asta, dând toate din cap strânse la un dejun între doamne la Claridge's sau la vreun cocktail-club, unde bârfa umplea aerul mai rău decât fumul de ţigară.

O altă dificultate era să se trezească la ora cuvenită. Dacă trebuia să plece de acasă la ora şase, însemna că va fi nevoită să se trezească pe la cinci. Nu avea ceas deşteptător. Dormea atât de prost încât era mai mult decât probabil că va sta trează toată noaptea; totuşi, după multe ore de veghe, uneori aţipea în zori. Nici nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă Michael refuza să plece fără ea şi descoperea apoi că a întârziat din cauză că a dormit prea mult.

Mintea i se învârtea mereu, ca o pasăre în colivie, încercând să găsească o soluţie la toate aceste probleme. Mai era şi tatăl ei. Ar fi trebuit să-i scrie şi să-i spună ce a făcut? Avea să fie foarte supărat, era sigură de asta, nu numai din cauză că făcea ceva care va arunca pentru totdeauna o umbră asupra familiei, dar şi pentru că ştia în străfundul inimii că el nu-l plăcuse pe Michael chiar din prima clipă când venise la castel — un băiat de şcoală, posac, întunecat, inabordabil.

Michael fusese întotdeauna agresiv. Avusese mereu resentimente pentru că îşi închipuia că este ţinut din milă, şi, deşi cu toţii aveau impresia că lord Lynbrooke observa prea puţin din ce se petrecea în casa lui, nu era atât de orb încât să nu-şi dea seama că Michael era o problemă continuă, cineva care tulbura atmosfera şi rareori părea recunoscător pentru ceea ce se făcea pentru el, cu oricâtă amabilitate.

Mai era o persoană pe care Toria detesta să o rănească, şi aceea era mama lui Charles. Doamna Drayton fusese foarte drăguţă cu ea chiar din clipa în

care se cunoscuseră, şi Toria o îndrăgise atunci când, după ce Charles făcuse prezentările, ea spusese:

— Ştiu că îl vei face pe Charles fericit. Eşti atât de încântătoare, şi lucrurile încântătoare există pe lume ca să ne facă fericiţi.

Doamna Drayton îşi adora unicul fiu; Toria ştia aceasta şi îşi dădea seama cu câtă durere va afla că Charles a fost părăsit, că soţia lui nu numai că a fugit, dar l-a făcut şi de râs în faţa lumii, din moment ce s-a întâmplat atât de curând şi după o nuntă atât de mediatizată.

Dar Charles cel puţin avea o mamă care să-l aline. Toria se gândi puţin melancolică la legătura strânsă dintre mamă şi fiu. Îşi putea încă aminti foarte viu de dulceaţa propriei sale mame, şi adeseori i se părea că totul începuse să meargă prost de când murise lady Lynbrooke. Gemenele de abia şi-o mai aminteau, dar Toria îi simţea lipsa cu o intensitate care uneori era înspăimântătoare.

Pe măsură ce creştea îşi dăduse seama cât de mult pierduse odată cu moartea mamei ei, dar ştia că din cauză că şi-o putea aminti, era mai norocoasă decât gemenele, şi tocmai de aceea trebuia să aibă mai multă responsabilitate faţă de ele. Şi totuşi eşuase! Nu reuşise să fie o mamă pentru surorile ei, o tovarăşă pentru tatăl ei şi o stăpână a gospodăriei, aşa cum s-ar fi cuvenit.

Acum era pe punctul de a da greş şi faţă de altă persoană — soţul ei. Se întrebă dacă mama ei, dacă ar fi trăit, ar fi fost de acord ca ea să se mărite cu Charles. Mama ei ar fi ştiut că nu-l iubeşte şi, fără îndoială, ar fi ajutat-o să se comporte înţelept. I-ar fi rugat să mai aştepte, să se cunoască mai bine unul pe celălalt, să fie foarte siguri că se potriveau înainte de a deveni soţ şi soţie.

Mai era o întrebare pe care Toria de-abia îndrăznea să şi-o pună. Mama ei l-ar fi aprobat pe Michael? Michael îi era văr de gradul întâi. Mama ei, ca majoritatea mamelor de altfel, nu ar fi fost de acord cu o astfel de căsătorie. Se întreba dacă poveştile vechi care spuneau că din căsătoriile între veri primari ieşeau copii idioţi, erau adevărate sau doar superstiţii trecute tradiţional de la o generaţie la alta.

Apoi Toria încercă să râdă la ideea că era demodată. Îşi dorea copii, voia să aibă copiii ei, dar gândul că aceştia s-ar putea naşte idioţi din propria sa vină, era insuportabil.

— Sunt sigură că nu-i adevărat, ţipă Toria cu voce tare în întuneric.

Dar îndoiala persista în fundul minţii ca un strop de otravă.

Încet-încet trecură orele şi zilele dându-i Toriei senzaţia că traversa un coridor întunecat şi fără sfârşit, până când, marţi seara, se duse la culcare ştiind că era ultima dată când dormea în casa pe care Charles o alesese pentru ea.

Auzi vocile invitaţilor lor din seara aceea sub fereastră.

— A fost atât de plăcut, exclamă cineva. Noapte bună, Charles. Tu şi Toria trebuie să veniţi să cinaţi cu noi săptămâna viitoare.

Se auzi pocnetul unei uşi de maşină, apoi motorul pornind, după care plecară.

Plecaseră! Curând, Charles avea să urce în dormitorul lui. Toria începu să se dezbrace cu repeziciune simţind că nu mai avea timp. Dar nu putea vorbi cu Charles în seara aceasta. Pur şi simplu nu putea. Fugi şi stinse lumina deşi nu se îmbrăcase încă în cămaşa de noapte. Apoi, după o ezitare, încuie uşa.

Era ceva ca o sentinţă finală în acţiunea ei. Era ca şi cum, cu bună ştiinţă şi pentru ultima dată, îl refuza pe Charles. Auzi sunetul cheii învârtite în broasca uşii, apoi se aruncă în pat cu faţa în jos.

— De ce mi-ar păsa? se întrebă. Nu sunt soţia lui Charles în adevăratul sens al cuvântului. Nu i-am aparţinut niciodată cu adevărat. Pe Michael îl iubesc.

În timp ce gândea astfel, îşi încorda auzul încercând să audă paşii lui Charles urcând pe scări. Întâi avea să stingă luminile, să închidă ferestrele, să se asigure că a încuiat uşa de la intrare şi a pus lanţul. Acum venea. Îi auzea paşii, înceţi. Ajunsese sus şi cotea pe coridorul care ducea spre dormitorul ei. Îl auzi ezitând dincolo de uşă. Ştia că asculta sperând că poate ea îl va chema; apoi, încet, trecu mai departe.

Simţi, cu aceeaşi claritate ca şi cum l-ar fi putut vedea, că umerii lui erau lăsaţi, ochii îi deveniseră foarte obosiţi şi pe faţă avea o expresie aproape patetică.

Se ducea în camera lui. Auzi uşa închizându-se în urma lui. Acesta era sfârşitul căsniciei ei, o căsnicie care durase foarte puţin în ciuda urărilor de bine ale atât de multor oameni.

Stătu întinsă în pat mult timp; apoi se ridică, aprinse lampa de pe noptieră şi continuă să se dezbrace. Tremura şi dinţii îi clănţăneau puţin. Cămaşa de noapte dintr-un şifon albastru pal, garnisită cu dantelă gălbuie îi oferea prea puţină protecţie contra frigului. Îşi luă de pe scaun capotul de catifea de culoarea safirului şi şi-l puse pe ea. Apoi se aşeză la măsuţa de toaletă şi începu să îşi perie părul.

Se gândi la pletele aurii ale gemenelor şi se întrebă cine le va mai aminti să îşi perie părul. Era unul din lucrurile cu care le tot bătea la cap, simţind o satisfacţie personală când vedea strălucirea aurie a valurilor moi care le încadrau feţele micuţe. Olga era întotdeauna

conştiincioasă cu periatul părului, dar Xandra uita adeseori.

— Nu ar fi trebuit să mă mărit. Ar fi trebuit să stau acasă şi să am grijă de surorile mele, spuse Toria cu voce tare.

Îşi imaginase că Lettice o va înlocui, dar îi fusese foarte clar de când se întorsese din luna de miere, că Lettice nu avea de gând să se înhame la nişte responsabilităţi de care nu era legată prin naştere. Toria aflase că îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la Butleri, ba chiar şi acum era cu Susan la Londra.

Nu exista nici un motiv pentru care Lettice să nu se bucure de compania Butlerilor. Erau bogaţi şi-şi puteau permite să se distreze, să meargă la teatru şi să facă toate lucrurile care îi plăceau lui Lettice; dar Toria simţea că, într-un fel, faptul că stătea atât de mult timp plecată însemna că neglijează în mod deliberat gemenele. Era nedrept felul în care gândea, totuşi nu-i plăcea indiferenţa verişoarei sale.

Îşi aminti deodată că Charles promisese gemenelor să le ducă să vadă „The Crazy Gang" săptămâna viitoare. Voiau de mult să meargă, dar nu avuseseră nici ocazia şi nici banii necesari. Charles le spusese că pot veni la Londra, să stea la ei acasă şi că va lua bilete la prima reprezentaţie de seară. Toria, privindu-le feţele însufleţite de emoţie şi recunoştinţă, uitase pentru o clipă că ea nu va fi acolo. Acum îşi amintise! Oare o să le mai ducă Charles?

Chiar în timp ce-şi punea întrebarea, cunoştea şi răspunsul. Charles nu şi-ar fi luat promisiunea înapoi. Avea un simţ adânc de integritate. Oricât s-ar fi simţit de supărat sau jignit, nu le-ar fi pedepsit niciodată pe gemene pentru ceva ce nu era vina lor. Da, Charles avea să-şi ţină promisiunea.

Tresări la gândul că ea însăşi nu-şi ţinea o promisiune mult mai solemnă, mult mai sacră. Era aproape ca şi cum ar fi auzit pe cineva spunându-i la ureche: „Căsătoria este sacră, nu trebuie tratată cu uşurinţă". Îşi aminti de ultima dată când avusese sentimentul că este cineva cu ea. Cineva nevăzut. Îşi aminti viu momentul în care, în cabina de pe iaht, ştiuse că mama ei era lângă ea.

— Am halucinaţii, strigă Toria îngrozită şi, sărind în picioare, fugi în baie aprinzând toate luminile.

Nu mai avea nimic altceva de făcut acum, decât să meargă înainte pe drumul ales de soartă şi de Michael. Era prea târziu ca să mai dea înapoi, prea târziu să se întoarcă. Trebuia să meargă înainte chiar dacă drumul ales era greşit şi oricât de josnic putea fi faptul că îl părăsea pe Charles, că părăsea bătrâna Anglie.

Îşi spălă faţa cu apă rece, apoi luă o carte de pe masă şi se urcă în pat ca s-o citească. Se hotărâse că singurul mod în care putea fi sigură că nu va întârzia la aeroport era să stea trează toată noaptea. Încercase să găsească o scuză pentru a împrumuta ceasul deşteptător al lui Jean, dar îi fusese imposibil să rostească o asemenea cerere. Oricum, ar fi avut prea puţin timp de dormit. Era deja trecut de miezul nopţii şi imediat după ce Charles avea să adoarmă trebuia să coboare şi să ia o valiză, după care trebuia să împacheteze lucrurile.

Începu să citească o poveste numită „Dorinţa inimii mele" dar după ce întoarse câteva pagini îşi dădu seama că nu reţinuse nici măcar un singur cuvânt din frazele pe care le citise. Se întinse din nou în pat. „Chiar era Michael dorinţa inimii ei"? Presupunea că da, dar cumva expresia nu i se potrivea. „Ce ştia ea cu adevărat despre inima sa"? Până acum nu-i adusese decât necazuri şi griji. Poate că nu inima, ci chipul ei era de

vină? Dacă s-ar fi născut urâtă, nimeni nu ar fi dorit-o. N-ar mai fi trebuit să simtă această nefericire sfâşietoare. Michael ar fi plecat fericit la Hollywood de unul singur, iar Charles ar fi locuit cu mama lui într-o burlăcie mulţumitoare.

„Frumuseţea este oare o binecuvântare sau un blestem?“ se întrebă Toria. Zâmbi singură de această întrebare. Parcă era titlul unui articol de ziar.

„Dorinţa inimii mele!“ Îşi repetă cuvintele pentru sine încercând să se gândească la felul în care îşi imagina ea bărbatul ideal înainte de a începe toată această încurcătură.

Îşi aminti cum îi spunea lui Michael că nu s-ar mărita cu lord Pennington pentru că nu-l iubea. Cum de se gândise în acel moment la dragoste? Nu-şi putea aduce aminte. Avusese întotdeauna vag în minte un fel de Făt-Frumos care ar fi venit într-o bună zi şi ar fi luat-o cu el, dar nu-i putuse niciodată desluşi chipul. Ştia doar că era frumos, puternic şi curajos. Ce tâmpenie sunt fetele, se gândi Toria cu amărăciune. Se aşteptau la atât de mult şi nu se întrebau niciodată de ce nu Adonis sau un sir Galahad ar fi trebuit să se îndrăgostească tocmai de ele?

— Oh, Michael, Michael!

Cuvintele parcă îi ieşiră singure de pe buze. Trebuia să îl salveze, trebuia să aibă grijă de el. Dar nu era el eroul visurilor ei copilăreşti; era doar un om chinuit şi nefericit care nu putea trăi fără ea. Stătu şi se gândi la Michael şi la Charles, la felul în care ea era împletită în vieţile lor şi ochii i se umeziră.

Aproape şocată îşi dădu seama că era deja ora două noaptea. Era timpul să coboare la parter. Se sculă din pat, îşi puse capotul şi-şi strecură picioarele în papucii de satin, asortaţi; dar după ce-i puse îşi dădu seama

că aşa ar fi făcut prea mult zgomot. Tocurile ar fi răsunat pe scări. Era mai bine să coboare desculţă.

Se duse la uşă şi încercă să o deschidă. Uitase că Charles a încuiat uşa. Întorcând cheia, i se păru că broasca s-a descuiat într-o linişte aproape sinistră.

Deschise uşa şi privi afară. Totul era nemişcat. Păşi fără zgomot pe covor şi coborî scara spiralată de stejar. Răceala linoleumului aşezat pe coridorul care ducea spre debara era foarte neplăcută pentru picioarele ei goale, dar găsi valiza şi geanta de voiaj pe care le dorea şi, făcând cât mai puţin zgomot posibil, se furişă din nou sus.

Valiza era voluminoasă şi greu de mânuit chiar şi aşa goală cum era, şi se întrebă cum va reuşi să ajungă din nou jos, la parter, cu ea plină. Dar n-avea nici un rost să stea să se mai gândească acum la asta. Zarurile fuseseră aruncate! Trebuia, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, să iasă din casă fără a-l trezi pe Charles. Simţea că nu putea îndura o ceartă cu el în ultimul moment, când ar fi trebuit să-i spună ce avea de gând să facă — ştiind că el nu ar înţelege niciodată motivele ei — şi de ce era obligată să se supună voinţei lui Michael.

Ajunse cu bine în dormitor. Reuşise. Nu făcuse nici un zgomot. Primele dificultăţi erau depăşite, şi acum trebuia să se apuce de împachetat. Încercase în zadar să se decidă ce haine să ia cu ea, dar acum i se părea lipsit de importanţă şi luă ce-i veni la îndemână. Rochia de lână mov pal pe care o purtase la Monte Carlo, rochia albastră cu care plecase în luna de miere, o rochie de mătase cafenie despre care i se spusese că era foarte potrivită pentru petrecerile-cocktail, şi o rochie simplă de seară.

Valiza aproape că se umpluse. Şovăi dacă să adauge o rochie de seară, sofisticată, una dintre creaţiile

străvezii, încântătoare, ale unuia dintre cei mai renumiţi designeri din ţară. Chiar o luă de pe umeraş, apoi o puse la loc cu un gest hotărât. Se ducea la Hollywood pe furiş, o femeie fugită de lângă soţul şi familia sa. Chiar dacă ar fi fost invitată la vreo petrecere, nu se cuvenea să se ducă. La urma urmei, nu era decât o femeie care sfidase buna-cuviinţă şi convenienţele — o femeie căzută în păcat.

Toria se opri deodată şi-şi puse mâinile la gât. Nu se gândise la asta până acum. Ea, Toria Gale, avea să trăiască în păcat. Viaţa ei avea să fie un haos şi, din cauza celor făcute de ea, şi alte vieţi — cum ar fi cea a lui Charles, de pildă — aveau să fie într-o stare similară. Ura să se gândească la asta. Se simţea ruşinată şi umilită. Aproape că putea vedea privirile încărcate de curiozitate şi dispreţ ale lumii. Le auzea vocile şuşotind, repetându-şi unul altuia cine era şi ce făcuse.

— Nu pot s-o fac, nu pot.

Rosti cuvintele cu voce tare; dar chiar în acelaşi timp aruncă o privire la ceas. Timpul trecea. Noaptea se scurgea şi Michael avea s-o aştepte. Nu trebuia să fie egoistă, trebuia să se gândească dincolo de propria ei persoană. Ce conta că avea să sufere dacă Michael va fi fericit şi atât timp cât el avea ce şi-a dorit?

Limbile ceasului se mişcau încet. Începu să se îmbrace alegând o rochie simplă de călătorie şi o pălărie mică, destul de sobră, care nu îi stătuse bine niciodată. Apoi îşi privi haina de vizon atârnată pe un umeraş în şifonier. Fusese cadoul lui Charles pentru ea. Era singura haină cu adevărat călduroasă pe care o avea, şi totuşi nu o putea lua cu ea. Ar fi fost nepotrivit, aproape indecent, să fugă cu Michael îmbrăcâtă în cadoul costisitor pe care i-l oferise Charles cu ocazia căsătoriei.

Îşi luă în schimb o haină scurtă de tweed din şifonier şi o îmbrăcă. Nu se asorta nici cu rochia, nici cu pălăria, dar nu-i păsa. Nu mai putea simţi altceva în afara dorinţei de a se vedea afară, scăpată din casă pentru totdeauna. Simţea că se înăbuşă, de parcă însăşi casa şi-ar fi întins mâinile asupra ei, strângând-o şi implorând-o să nu plece. Se temea de tăcere, de o voce care parcă-i vorbea din umbra camerei, de prezenţa care încă părea să plutească în apropierea ei.

Trebuia să plece. Avea să aştepte maşina la colţul străzii. Închise valiza şi aruncă o ultimă privire asupra camerei. Stătuse în ea doar câteva zile, totuşi părea deja impregnată cu personalitatea sa. Cuvertura de satin bleu garnisită cu dantelă, care zăcea pe scaun, fotografia gemenelor într-o ramă albastră de pe măsuţa de toaletă, un buchet de primule de la castel care se odihnea într-o glastră pe noptieră, făceau parte toate din ea, din trecutul pe care trebuia să îl lase în urmă plecând spre un viitor necunoscut.

Luă fotografia şi o puse în poşetă. Mai avea o fotografie a gemenelor în valiză, dar parcă nu se îndura să o lase pe aceasta în urma ei. Rama era destul de veche şi deteriorată, dar o avusese cu ea pretutindeni de când fusese făcută, cu cinci ani în urmă. Gemenele erau mai mici pe atunci, şi mai plinuţe. Priveau din fotografie cu o solemnitate care era foarte diferită de zâmbetele lor obişnuite, atât de însorite.

Nu avea rost să se gândească la ele acum, îşi spuse Toria. Trebuia să le lase în urmă. Mâine aveau să afle ce a făcut. Se înfioră la acest gând şi începu să-şi strângă bagajele; o valiză într-o mână, geanta de voiaj, poşeta şi mănuşile în cealaltă. Stinse lumina de pe noptieră.

Când deschise uşa, văzu că se crăpase de ziuă. Prin luminatorul de deasupra palierului se cernea o lumină

palidă. Păşi tiptil către scară. Nu era uşor să coboare fără să facă zgomot, cu valiza mare în mână, dar se descurcă până la urmă.

Îşi lăsă bagajul în hol şi intră în camera de zi. Aerul era puţin cam închis. Rezistă impulsului de a deschide ferestrele. În schimb se duse direct la birou şi se aşeză să-i scrie un bilet lui Charles. Luă un stilou. Îi era greu să înceapă. Rămase cu privirea fixată pe teancul cu coli de scris care părea să se holbeze, la rândul lui, spre ea. Hârtia albă şi groasă, imprimată cu numele casei, era aproape fascinantă. Parcă avea o identitate proprie, de parcă voia să-i arate ce lăsa în urmă.

Aceasta ar fi trebuit să fie casa ei, aici ar fi trăit şi ar fi fost fericită, ar fi avut copii şi ar fi transformat-o într-un loc de bucurie şi fericire pentru surorile ei.

Toria îşi desprinse privirea de la teancul de coli. Se întrebă de ce toate lucrurile se coalizau împotriva ei astfel încât să-i facă plecarea şi mai dificilă. Oricum, îi era destul de greu să plece, destul de greu să-şi aducă aminte că la Michael trebuia să se gândească acum, nu la ea însăşi, fără să mai aibă senzaţia că totul din jurul ei era vrăjit şi avea parcă o voce proprie.

Brusc, începu să scrie. Doar câteva rânduri, dar era suficient.

Charles,

Plec la Hollywood cu Michael. Are nevoie de mine şi nu va pleca fără mine. Iartă-mă dacă poţi. Mi-e ruşine şi mă simt îngrozitor pentru ceea ce ţi-am făcut ţie şi vieţii tale.

Toria.

Fără a reciti ce a scris, Toria împături foaia de hârtie şi o băgă într-un plic. Scrise pe el „Charles“ şi îl sprijini

de călimară, astfel încât să fie uşor vizibil de către oricine ar fi intrat în cameră.

Acum era gata de plecare. În timp ce se ridica de la birou, sună telefonul. Pentru o clipă Toria îşi ţinu răsuflarea. Nu putea să răspundă; nu trebuia. Dar apoi fugi şi ridică receptorul. Soneria lui putea să trezească pe cineva — poate chiar pe Charles. Dacă o auzea, venea jos să răspundă şi acest lucru trebuia evitat cu orice preţ.

— Alo! vorbi în receptor.

— Toria, tu eşti?

Era Xandra, cu vocea ascuţită şi agitată.

— Xandra, ce s-a întâmplat? De ce mă suni la ora asta? întrebă Toria.

— Oh, Toria, vino imediat. S-a întâmplat ceva îngrozitor! Olga — cred că e moartă.

— Ce vrei să spui?

Toria de-abia putu pronunţa cuvintele.

— De pe balcon. A căzut! S-a prăbuşit!

— Ce făcea pe balcon? Explică-mi repede, Xandra!

— Brandy şi Soda au rămas pe-afară. Când ne-am dus la culcare nu şi-a amintit nimeni că plecaseră la plimbare şi cred că au venit înapoi cu puţin timp în urmă şi au început să schelălăie. Olga i-a auzit şi s-a sculat din pat să vadă ce e. M-am trezit tocmai când ea traversa camera. Am întrebat-o ce s-a întâmplat şi ea a zis ceva despre câini. Apoi s-a dus pe balcon. Am mai auzit-o spunând ceva şi apoi... apoi a ţipat. S-a auzit un huruit îngrozitor şi... oh, Toria... am fugit să mă uit şi...

Vocea Xandrei se frânse.

— Încearcă să-mi spui şi restul, spuse Toria.

— Am văzut-o... sub fereasră; zăcea pe pământ... pietrele balconului... erau în jurul ei. Am... am fugit jos. Nu vorbea... nu se mişca şi am strigat-o pe doamna

Fergusson... Moş Fergie a dus-o sus şi... şi mi-au spus să-ţi telefonez...

— Dar, Xandra, trebuie să chemi imediat un doctor.

— Am încercat, răspunse Xandra. Doamna Fergusson a spus: „Cheamă doctorul şi pe urmă pe sora ta". Dar a plecat. S-a dus la o naştere... şi nu ştiu când se întoarce.

Toria inspiră adânc.

— Ascultă, Xandra, ascultă cu atenţie, zise ea. Pe doctorul Gray l-ai sunat, nu-i aşa? Sună-l pe doctorul Jackson, îţi aminteşti, doctorul acela tânăr. O să-i găseşti în carte numărul de telefon. Cheamă-l. Va veni dacă-i explici că a fost un accident. Vin şi eu imediat. N-am să întârzii, scumpa mea, dar sună-l imediat pe doctorul Jackson. M-ai înţeles?

— Da, Toria, aşa o să fac... cum spui tu. Dar grăbeşte-te... te rog, te rog, grăbeşte-te, mi-e atât de... frică.

Toria auzi un declic. Xandra pusese jos receptorul. Fără să se mai gândească la valiza din hol, fugi din casă. Străbătu strada până la colţ. Cu o uşurare care îi smulse aproape un strigăt, văzu că la marginea trotuarului era trasă o maşină. La vederea ei, şoferul se ridică de pe locul său şi îi deschise uşa din spate. Toria năvăli înăuntru.

— Mergi cât de repede poţi, spuse Toria gâfâind.

— Da, doamnă. Spre aeroport, presupun.

— Nu, nu. La castelul Lynbrooke.

Îi arătă pe unde s-o ia, stând aplecată în faţă, de pe marginea banchetei sale. I se părea că schimbarea vitezelor, încetinirea la colţuri, era o agonie aproape insuportabilă. Nu vedea în faţa ochilor decât balconul prăbuşit şi Olga căzând împreună cu el. Era şubred de ani de zile. Vorbeau mereu despre repararea lui, dar nu făcuseră nimic, şi, în stilul ineficient atât de obişnuit familiei, rămăsese aşa cum era, deteriorându-se din ce în ce mai mult în fiecare iarnă.

N-ar fi trebuit să existe un balcon la acea fereastră. Era una din discrepanţele cele mai hidoase, adăugate de bunicul lor în dorinţa sa de ornamentaţie sofisticată. Gemenele ştiau amândouă că era periculos; omul care venea uneori să şteargă geamurile repeta mereu că „balconul nu este sigur şi s-ar cuveni făcut ceva".

Acum va fi făcut ceva, se gândi Toria, acum când poate era prea târziu.

Avea impresia că maşina se târa ca melcul.

— Nu poţi să mergi mai repede? întrebă.

— Dar, doamnă, alergăm cu peste cincizeci de mile la oră, replică şoferul.

— Mergi mai iute, te rog, dacă poţi. A fost un accident, îi spuse Toria. Trebuie să ajung acolo cât mai repede.

Da, fusese un accident! Cum putea suporta asta! Olga suferise un accident!

CAPITOLUL 13

Când maşina trase în faţa intrării castelului, Toria ţâşni afară, îndesă o bancnotă de o liră în mâna şoferului şi fugi pe treptele largi care duceau spre uşă. Xandra o aştepta în hol, şi când apăru Toria, fugi spre ea şi-şi azvârli braţele în jurul gâtului surorii sale.

— Oh, Toria, Toria... slavă Domnului că ai venit! Am fost atât de... înspăimântată. Sunt sigură că Olga este... moartă. E aşa de albă... şi nu vorbeşte. Am încercat... am tot încercat... s-o trezesc, dar nu... răspunde.

Trupul micuţ al Xandrei era zguduit de suspine şi cuvintele ei erau aproape de neînţeles.

— Ssst, draga mea, linişteşte-te puţin, o mângâie Toria. A venit doctorul?

Nu văzuse vreo maşină când sosise, dar nu era surprinzător. Cei din partea locului nu foloseau aleea principală, plină de hârtoape, ci veneau la castel pe la intrarea furnizorilor, un drum mai lung, dar mai neted, care trecea prin fosta lor fermă.

— Da, e aici, răspunse Xandra printre suspine, dar m-a... dat afară.

— Mergem sus să vedem ce spune, zise Toria.

Cu braţul în jurul umerilor Xandrei, care era complet orbită de lacrimi, porni spre scară.

— Dacă Olga moare, eu ce-am să mă fac? întrebă Xandra, oprindu-se brusc şi agăţându-se de Toria cu amândouă mâinile. O să fiu doar jumătate din mine, nu-i aşa?

Toria înţelese. Gemenele vorbiseră întotdeauna ca şi cum ar fi fost o singură persoană, şi nu două. Pentru o clipă, nu ştiu ce să-i răspundă. Ca şi Xandra, simţea că viitorul ar fi insuportabil fără Olga. Apoi spuse ferm şi liniştitor:

— Sunt sigură că Olga nu o să moară. Trebuie să fim curajoase. Nu o ajutăm cu nimic dacă intrăm în panică.

Cuvintele ei părură să o îmbărbăteze pe Xandra, fiindcă îşi slăbi strângerea aproape convulsivă şi porni alături de Toria pe scară, în tăcere.

— Eşti îngheţată de frig, spuse Toria, văzând că în timp ce faţa Xandrei era palidă din cauza agitaţiei, mai şi tremura pentru că o aşteptase în holul neîncălzit fără să aibă altceva pe ea în afara cămăşii de noapte, pe sub capotul de flanel ponosit de atâta purtare şi de mult rămas mic. Du-te să pui pe tine ceva călduros, adăugă ea, dar Xandra clătină din cap.

— Trebuie să aflu întâi ce-i cu Olga. Roagă-l pe doctor să ne spună — te rog, Toria.

Ajunseseră la camera Olgăi, dar până ca Toria să deschidă uşa, doctorul Jackson ieşi. Era un bărbat tânăr, care venise de curând în zonă, dar avea experienţa muncii în mahalalele din Glasgow, iar în timpul războiului fusese medic în Marina Regală. Toria nu-l cunoştea, dar auzise despre el de la multe persoane, care vorbeau la superlativ de competenţa sa.

Îi plăcu de la prima vedere. Avea o faţă inteligentă, ochi cenuşii obosiţi şi mâini subţiri de chirurg, scrupulos curăţate, care păreau să te asigure de eficienţa lor.

Ochii i se luminară la vederea Toriei.

— Mă bucur că sunteţi aici, lady Victoria, spuse el. Mă întrebam cum să dau de cineva cu autoritate din familia dumneavoastră.

Toria simţi pentru un moment că se va înăbuşi. Aceasta însemna oare tot ce putea fi mai rău? se întrebă. Apoi, expresia feţei doctorului Jackson îi spuse că nu era chiar atât de grav pe cât se temea.

— Cum se simte sora mea? se bâlbâi Toria.

— Şi-a rupt clavicula, replică doctor Jackson, şi cred că şi o coastă sau două. Pe moment este inconştientă din cauza şocului loviturii şi nu vreau să se mişte mai mult decât este absolut necesar. Este imperativ să o duc la spital imediat, ca să fie examinată radioscopic; poate avea şi alte răni pe care nu le pot diagnostica.

Toria inspiră adânc, dar până să poată spune ceva, Xandra scoase un mic ţipăt.

— Deci nu e moartă! Olga nu e moartă! ţipă ea.

Doctorul Jackson puse o mână pe umărul fetei.

— Sora ta este foarte vie, dar trebuie să fim extrem de grijulii cu ea, cel puţin câteva săptămâni.

Xandra îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Nu erau lacrimile disperate cu care plângea la venirea

Toriei, ci lacrimi liniştite, de uşurare. Toria o înconjură cu braţele şi o strânse lângă ea.

— Sunt gemene, îi zise doctorului peste căpşorul surorii sale, ca explicaţie.

— Da, ştiu, răspunse el. Pot să folosesc telefonul? Trebuie să chem o ambulanţă.

— Veţi găsi telefonul în hol, replică Toria. Pot să intru la Olga?

— Da, sigur, zise el. O veţi găsi inconştientă, dar menajera dumneavoastră este cu ea, în caz că se mişcă până mă întorc eu.

— Pot să vin şi eu? întrebă Xandra printre lacrimi.

— Doar un minut, spuse Toria, şi apoi promite-mi că te duci şi pui pe tine ceva mai gros.

Intrară împreună în cameră. Faţa Olgăi era aproape la fel de albă ca perna şi părul ei blond îi stătea răvăşit peste fruntea zgâriată şi sângerândă. Arăta atât de mică, din cauză că i se vedea numai faţa deasupra păturilor care îi fuseseră trase până la gât, încât Toriei îi fu imposibil să-şi împiedice lacrimile să-i umple ochii şi să se rostogolească în jos pe obraji.

Doamna Fergusson se ridică de pe scaunul de lângă pat. Era îmbrăcată cu un capot roşu de flanel, vechi, şi avea părul pe bigudiuri. Uitase să-şi pună proteza dentară şl din cauza aceasta avea o expresie cam ofilită.

— Ce bine c-aţi venit, milady, exclamă ea. Biata copilă! Doar prin mila lui Dumnezeu nu a murit. De-atâtea ori i-am spus lui Fergusson că balconul trebuie reparat.

Toria nu răspunse. Stătea doar şi-şi privea sora mai mică, simţind că erau atâtea lucruri care se cuveneau să fi fost făcute, şi atâtea care ar fi trebuit să nu fie făcute.

Balconul ar fi trebuit să fi fost reparat, gemenele nu ar fi trebuit lăsate singure în casă doar cu Moş Fergie şi nevasta lui, care stăteau oricum într-o aripă depărtată.

Dacă nu ar fi fost câinii afară şi Olga nu i-ar fi auzit schelălăind, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Erau atâţia de dacă, atâtea greşeli de un fel sau altul, şi totuşi nimeni nu putea fi învinuit de fapt pentru tot. Nu exista nici un motiv pentru ca tatăl lor să nu fi plecat câteva zile, sau pentru care Lettice să nu poată sta la Londra cu nişte prieteni în acelaşi timp. Era doar o acumulare de greşeli comune, dar Olga era cea care suporta acum consecinţele.

În timp ce sta acolo, Toria simţi că fetele erau o moştenire mult prea preţioasă ca să fie tratată cu uşurinţă sau chiar dată uitării pentru câteva minute. Trebuiau întotdeauna îngrijite, iubite şl protejate; şi se gândi că atunci când va avea proprii ei copii, nu-şi va asuma riscuri cu ei — niciodată.

O simţea pe Xandra tremurând lângă ea şi cu un efort se forţă să fie practică.

— Eşti drăguţă să ne faci nişte ceai fierbinte? o rugă pe doamna Fergusson. Xandrei îi este frig, şi cred că şi dumitale ţi-ar prinde bine o ceaşcă.

— Sigur că da, m'lady, încuviinţă doamna Fergusson, pun imediat ibricul pe foc.

Plecă grăbită, evident bucuroasă să aibă o scuză să facă ceva şi, în timp ce traversa coridorul, Toria o auzi strigând la moş Fergie, care probabil o aşteptase ca să afle verdictul doctorului.

Ducându-se la scrin, Toria scoase un pulover, o vestă şi o fustă groasă de tweed, pe care i le dădu Xandrei. Lenjeria gemenelor era aruncată în dezordine pe un scaun.

— Du-te şi pune-le în camera mea, îi spuse Xandrei, şi aceasta plecă să facă ce i s-a spus, după ce îi aruncă Olgăi o ultimă privire.

Rămasă singură, Toria atinse foarte blând obrazul Olgăi cu degetel›. Copila era înfricoşător de rece şi

Toria se întrebă o clipă dacă nu cumva era totuşi moartă; dar chiar în timp ce stătea acolo, prea speriată ca să-şi pună întrebarea măcar sieşi, uşa se deschise şi intră doctorul.

— Ambulanţa va sosi în vreo cinci minute, zise el.

Se aplecă peste pat, îndepărtând păturile de pe braţul Olgăi pentru a-i lua pulsul.

— Menajera dumneavoastră mi-a adus o sticlă cu apă fierbinte, dar aş mai avea nevoie de cel puţin încă două.

— Mă duc să le aduc, spuse Toria, şi adăugă încet: se face bine, nu-i aşa?

Doctorul Jackson încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Nu chiar atât de rău pe cât ar fi putut fi, zise el. A căzut pe stratul de flori, presupun, şi pământul a fost moale de la ploile recente. Din fericire, fereastra nu este prea sus faţă de pământ.

— Arată teribil de albă, murmură Toria.

Doctorul Jackson puse la loc mâna Olgăi sub pătură.

— Vom şti mai mult după ce o vom duce la spital, zise calm. Mergeţi cu ea în ambulanţă, nu?

— Da, bineînţeles, replică Toria.

Ieşi din dormitor şi se duse grăbită în dormitorul ei. Xandra era acolo, se îmbrăca. Plângea încă şi faţa îi era murdară acolo unde îşi ştersese lacrimile cu mâna.

— Ce-a mai spus doctorul? o întrebă pe Toria. L-am văzut urcând sus.

— O să vină ambulanţa s-o ia pe Olga în câteva minute, răspunse Toria, dar doctorul mai vrea nişte sticle cu apă fierbinte. Cred că am una aici în scrin.

— Nu, nu ai, spuse Xandra. Lettice a luat-o acum două nopţi. A ei explodase în pat şi era grozav de supărată. Doamna Fergusson a zis că nu mai există nici una în toată casa; apoi mi-am amintit eu de a ta. I-am spus unde e şi a luat-o.

— Presupun că a luat-o la Londra cu ea, zise Toria, ştiind că era puţin probabil ca Lettice să mai aducă ceva înapoi, după ce l-a luat.

Lettice avea mania de a împrumuta lucruri şi odată ce îi erau date, acestea deveneau automat ale ei.

— Aşa cred, replică Xandra.

— Eşti foarte sigură că nu mai există nici una în toată casa? întrebă Toria.

— Poate o avea vreuna doamna Fergusson, sugeră Xandra.

— Poate, spuse Toria şi fugi jos pe scări spre bucătărie.

Doamna Fergusson stătea în faţa plitei. Apa din ibric tocmai dădea în fiert şi ea încălzea ceainicul înainte de a face ceaiul.

— O sticlă de apă fierbinte, m'lady? repetă ea întrebarea Toriei. N-am avut aşa ceva în viaţa mea. Mama folosea întotdeauna o cărămidă fierbinte în pat; şi când am început eu să muncesc, se foloseau un fel de tigăi demodate. Mie nu mi-au trebuit astfel de lucruri, şi întotdeauna am zis că bătrânul meu e la fel de bun noaptea ca o sticlă fierbinte.

— Doctorul are nevoie de una pentru lady Olga, spuse Toria, dar nu putem să-i dăm dacă nu avem.

— Nu, într-adevăr, dar sunt destule pături pe care le putem înfăşura în jurul dânsei. I-am umplut deja sticla pe care o avea cu apă fiartă.

— Mă tem că nu putem face mai mult, spuse Toria puţin descumpănită. Să duc eu ceaiul sus? Cred că şi doctorului i-ar plăcea o ceaşcă.

— O să-i placă foarte mult dacă seamănă vreun pic cu ceilalţi doctori pe care i-am cunoscut.

Doamna Fergusson puse trei ceşti pe o tavă de lemn, ceainicul vechi de bucătărie lângă ele, şi aduse o cănuţă cu lapte din cămară. Ceştile erau desperecheate, şi

două dintre farfuriuţe erau crăpate destul de rău. Puţin lapte se vărsase pe tavă, lăsând o pată pe lemnul cafeniu, iar ceainicul era ciobit la gură.

„Este tipic pentru familia noastră“, se gândi Toria, şi se simţi ruşinată în timp ce intra în camera Olgăi, găsindu-l pe doctor aşezat lângă pat şi pe Xandra în picioare, alături.

Lăsă tava jos pe masă şi le turnă amândurora câte o ceaşcă de ceai. Tocmai voia să-şi toarne una şi pentru ea, când auzi o maşină oprind în faţa intrării. Era ambulanţa, şi doctorul plecă în întâmpinarea ei, cu Xandra alergând după el.

Toriei i se păru că au trecut două sau trei secunde până ce doctorul se ivi din nou, urmat de sanitari. O ridicară pe Olga cu foarte multă grijă, înfăşurată în pături, şi o duseră cu uşurinţă profesională în jos, pe scară, spre ambulanţă.

— Te rog, pot să vin şi eu? Te rog, lasă-mă, o imploră Xandra.

Toria aruncă o privire întrebătoare peste capul ei în direcţia doctorului şi acesta, aproape imperceptibil, clătină din cap.

— Nu, vreau să aştepţi aici, draga mea, îi spuse Toria. Am să-ţi telefonez imediat ce voi şti ce are Olga şi o să mă întorc pe cât de repede voi putea. Ajut-o pe doamna Fergusson să pună totul la punct!

Xandra nu mai insistă, dar în ochi avea o expresie care-i aminti Toriei de ochii lui Brandy şi ai lui Soda când erau despărţiţi de fiinţa pe care o iubeau cel mai mult pe lume.

Din fericire, drumul până la Spitalul Comitatului era scurt. Era o clădire scundă, robustă, ascunsă vederii de propria sa grădină şi plină cu ceea ce Toriei i se păru a fi un colectiv de surori medicale foarte eficiente. În numai câteva secunde de la sosire, Olga fu dusă

sus şi Toria se trezi aşezată în faţa unui foc cald din camera sorei şefe.

De-abia atunci, rămasă singură, începu să se gândească la ea însăşi pentru prima oară de când părăsise Londra. Era vag conştientă că o durea capul şi, ridicându-şi mâna, îşi scoase pălăria. Se uită la ea şi îşi dădu seama că era o pălărie care nu-i plăcuse niciodată. Îşi aminti de ce o alesese. pentru prima dată de când sunase telefonul, când era pe punctul de a părăsi casa din Chesterfield Hill, îşi aminti de Michael. Trebuia să plece cu el în America! O aşteptase probabil la aeroport!

Simţi cum inima îi sare speriată din piept; apoi, după un moment de surpriză îşi simţi sângele inundându-i obrajii. Uitase de Michael! Cât de îngrozitor! Teribil! Nu se gândise nici un pic la el de când vocea înspăimântată a Xandrei îi vorbise la telefon.

Se gândise numai la gemene, la Olga căzând de la balcon. Părea incredibil, aproape imposibil ca accidentul oricât de grav al Olgăi să îi fi putut scoate din minte orice alt gând. Şi totuşi era adevărat. De-abia acum îşi amintea unde avusese de gând să se ducă şi că Michael o aşteptase.

Se uită la ceasul de deasupra căminului. Era aproape ora opt. Simţi cum sângele i se scurge încet din obraji. Ce-o fi gândit el? Ce avea să spună? Cum ar fi putut să-i explice că uitase pur şi simplu de existenţa lui?

Ştia că ar fi trebuit să se oprească la o cabină telefonică în drum spre castel. Ar fi trebuit să-l sune, să-i spună ce s-a-ntâmplat; sau dacă asta ar fi fost imposibil, ar fi trebuit să încerce să ajungă la el după ce sosise la castel şi văzuse că Olga nu era moartă, ci doar rănită. Şi acum — acum era prea târziu! El îşi contramandase probabil plecarea, şi avea să vină în căutarea ei.

Toria îşi duse mâinile la ochi, şi în acea secundă de chin ştiu adevărul. Nu-l iubea pe Michael, nu voia să meargă cu el în America. Nu dorise niciodată să plece. Îi părea rău pentru el, îngrozitor de rău, aşa cum îi păruse întotdeauna. Avea ceva care îi sfâşia inima, o făcea să se gândească mereu la el, la fel cum se gândea la Xandra şi la Olga, fiindcă erau neajutorate şi copilăroase.

Michael nu se maturizase niciodată. Era şi el tot un copil, un copil care se agăţa de ea, care avea nevoie de ajutorul şi protecţia ei. Îi ceruse dragostea şi ea crezuse că i-a dat-o; dar în realitate nu fusese decât milă. Nu fusese niciodată îndrăgostită de Michael; îl iubise doar aşa cum iubeşti un băieţaş dificil, şi totuşi uneori adorabil.

Acum ce-i putea spune? Toria se simţi deodată neajutorată. Totul era prea mare, prea copleşitor pentru ea. Simţea că nu poate ieşi din această situaţie. Viaţa lui Michael, cu dificultăţile şi dramele sale; temperamentul lui Michael — cu stările sale posomorâte şi eterna sa proastă dispoziţie; momentele de o intensitate zdrobitoare, pretenţiile lui Michael asupra ei.

„Eşti a mea, a mea, a mea!“

Parcă îl auzea spunând asta, şi deodată se înfioră gândindu-se la implicaţiile acestui lucru. Ce trebuia să facă? Îşi puse întrebarea, dar nu găsi nici un răspuns.

Mai presus de orice, cum putea da de el pentru a-i explica ce s-a întâmplat? Stătea acolo, simţindu-se epuizată şi foarte slăbită. Apoi uşa se deschise şi doctorul Jackson intră înăuntru. Toria sări în picioare. Înainte ca el să deschidă gura, o privire aruncată spre chipul lui îi dădu de ştire că avea veşti bune.

— Ce aţi găsit?

Se auzi punând întrebarea, deşi nu era conştientă că se gândise s-o pună.

— Foarte puţin, replică doctorul Jackson. Sora dumneavoastră a fost uimitor de norocoasă. După cum v-am spus deja, şi-a rupt clavicula, şi am mai descoperit două coaste fisurate pe partea stângă. Mai are trei oase mici rupte la încheietura mâinii şi este foarte rău zgâriată, dar toate se pot vindeca fără urmări deosebite.

— Slavă Domnului!

Vocea Toriei era gravă şi exclamaţia ei era aproape o rugă.

— N-am îndrăznit să sper că lucrurile ar putea sta atât de bine, spuse doctorul Jackson. Este greu de spus cât va avea de suferit în urma şocului, dar şi-a revenit deja şi bănuiesc că aţi dori să o vedeţi pentru un minut. După aceea trebuie să doarmă.

— Da, sigur că vreau să o văd, zise Toria.

Îşi luă pălăria de pe scaun şi porni spre doctorul Jackson. Razele soarelui dimineţii pătrundeau prin fereastră şi îi sclipeau în păr. Doctorul o privi admirativ în timp ce se dădea în lături ca s-o lase să treacă înainte.

Olga fusese dusă într-un salon ale cărui ferestre deschise, orientate către sud, dădeau într-un balcon, şi lângă patul Olgăi stătea o soră medicală cu chip dulce şi păr cenuşiu.

— Nu vorbiţi cu ea decât dacă vă vorbeşte ea. Vă las doar un minut sau două, zise ea încet.

Toria se aşeză pe pat. Cineva spălase sângele de pe faţa Olgăi şi-i aranjase părul. Părea foarte mică şi drăguţă, ca o fetiţă dintr-o carte cu poveşti. Toria simţi că i se strânge inima. Stătu acolo câteva secunde, apoi Olga deschise ochii.

— Toria, exclamă ea într-o şoaptă răguşită. Am simţit că eşti aici.

— Ai avut un accident nenorocit, scumpa mea, spuse Toria aplecându-se asupra ei, dar acum eşti bine.

— Da, ştiu, spuse Olga. Mi-au spus. Mă doare capul, dar cred că mi l-am lovit în cădere.

— Mă tem că da, răspunse Toria, dar o să te vindeci repede.

Olga închise ochii un moment ca şi cum ar fi fost foarte obosită, apoi îi deschise din nou.

— Toria, vreau să-ţi spun ceva, şopti ea.

— Ce anume, draga mea?

— Ceva ce am visat. Nu-mi aduc aminte dacă înainte să cad... sau după aceea. Era foarte întuneric... dar... am visat ceva ciudat despre tine.

— Nu-ţi face griji, zise Toria pe un ton liniştitor. Visele sunt uitate repede.

— Acesta a fost un vis... oribil, insistă Olga. Se făcea că... tu plecai... de lângă noi. Nu era bine... nu era bine deloc pentru tine... să te duci, şi eu te rugam... te imploram să rămâi, dar... tu voiai să te duci. Oh, Toria, a fost cumplit.

Toria se aplecă, aducându-şi faţa foarte aproape de a surioarei sale.

— Uite, Olga, nu trebuie să te mai gândeşti la visul acesta. Eu nu plec nicăieri, stau aici cu voi pentru totdeauna.

— Stai cu noi? repetă Olga. Pentru totdeauna?

— Pentru totdeauna, spuse Toria cu fermitate.

— Şi Charles? întrebă Olga, cu vocea slabă, dar fericită.

Toria ezită. Ochii Olgăi se închiseră şi totuşi simţea că fetiţa aştepta un răspuns.

— Şi Charles, repetă în sfârşit.

Olga adormi. În timp ce o privea, Toria îşi dădu seama că sora medicală a intrat în linişte în încăpere.

— Trebuie s-o lăsaţi acum, zise sora. A vorbit conştient?

— Da, foarte conştient.

— Părea destul de incoerentă când şi-a recăpătat cunoştinţa. Doctorii au crezut că delirează, dar mie mi s-a părut că avea ceva în minte, care o frământa.

— Cred că avea ceva în minte, replică Toria încet, dar nu mai are de ce să-şi facă griji de-acum.

Ieşi afară, pe coridor, şi sora o urmă.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea. Rănile vizibile sunt întotdeauna mai uşor de vindecat decât cele mentale.

— Şi sunt adeseori mult mai puţin dureroase, adăugă Toria.

Sora încuviinţă.

— Nu-i ciudat cât de des uităm asta?

O conduse pe Toria până în capul scărilor, apoi îi zâmbi şi se întoarse. De-abia când Toria coborî în hol, ştiu că trebuia să sune la aeroport. Trebuia să afle despre Michael, să afle dacă din întâmplare lăsase vreun mesaj pentru ea.

Se întoarse în camera sorei şefe, şi fără să o mai aştepte ca să-i ceară permisiunea, Toria se duse la telefonul de pe măsuţa de scris. Cele patru cărţi de telefon ale Londrei erau aşezate pe un raft din apropiere. Toriei îi trebuiră doar câteva secunde ca să găsească numărul aeroportului şi formă numărul centralei. Descoperi că tremura. Era absurd să fie atât de speriată şi încercă să râdă de ea însăşi, dar simţi deodată că genunchii nu o vor mai susţine. Se aşeză pe scaun şi aşteptă.

După ceea ce i se păru a fi un veac, auzi un glas şi cu o voce pe care de-abia şi-o putea auzi, ceru:

— Aş dori să mă interesez despre un pasager care trebuia să plece azi-dimineaţă, la ora şapte, cu avionul de New York.

— Aşteptaţi un moment, vă rog, spuse operatorul.

Se auziră câteva declicuri la capătul liniei, şi apoi, în sfârşit, o voce amabilă spuse:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Am sunat ca să mă interesez dacă domnul Michael Gale a plecat cu avionul de New York de ora şapte, azi-dimineaţă, spuse Toria. El şi lady Victoria Gale şi-au rezervat biletele, dar cred că este posibil să fi renunţat în ultimul moment. Aş vrea să ştiu sigur.

— Da, desigur. Vreţi să aşteptaţi puţin?

Toriei i se păru că a trecut foarte mult timp. Încă tremura. Îşi simţea întreg corpul zguduindu-se, şi în cel din urmă, vocea spuse:

— Mai sunteţi pe fir?

— Da, răspunse Toria.

— M-am interesat, şi domnul Michael Gale a plecat cu avionul de ora şapte. Lady Victoria Gale nu s-a prezentat însă, şi locul a fost ocupat de un alt pasager în ultimul moment. Este tot ce doreaţi să ştiţi?

Toria încercă să vorbească, să răspundă, dar cuvintele pur şi simplu nu voiau să iasă. — Sunteţi acolo? Mai doriţi vreo informaţie?

Întrebarea fu repetată cu o oarecare iritare de această dată, şi Toria reuşi să bâlbâie un răspuns:

— Mulţumesc... mulţumesc... asta e tot... ce-am vrut să ştiu.

Puse jos receptorul. Michael plecase! Pentru o clipă parcă nu putu pricepe, nu-şi putu da seama de ce se simţea atât de diferit, şi apoi observă că nu mai tremura. Camera părea deodată foarte luminoasă şi ştiu că era cuprinsă de o uşurare minunată. Era liberă! De-abia putea să îşi spună cuvintele, chiar pentru sine; apoi, când îi veniră în minte, le repetă iar şi iar.

Era liberă! Era liberă, liberă de norul care atârnase deasupra ei în ultimele zile, liberă de lanţurile care o ţinuseră legată într-atât încât se temea să se şi mişte.

Era liberă! Se lăsă pe spătarul scaunului, simţindu-şi mintea uşoară şi spiritul înălţându-i-se ca o pasăre pe cer. Era liberă! Inspiră adânc — avea atâtea lucruri de făcut. Întâi trebuia să îi telefoneze Xandrei, apoi să se întoarcă la Londra.

Aproape că o auzea pe Olga spunând: „Şi Charles?" Trebuia să se întoarcă. Toria ştiu chiar în acea secundă ce avea de făcut. Trebuia să se întoarcă la Charles, să-i spună că totul a fost o greşeală. Avea să înţeleagă, era sigură că avea să înţeleagă. Cu un sentiment de ruşine îşi aminti de scrisoarea pe care o lăsase pe birou. Charles trebuie s-o fi citit deja. Întotdeauna se trezea devreme, şi când a coborât la micul dejun a găsit probabil biletul care-l aştepta.

Toria puse mâna pe receptor, apoi şovăi. Primul impuls fu să-l sune pe Charles, să-i spună ce i s-a întâmplat Olgăi, să-i explice totul despre Michael; apoi, într-un fel, i se păru imposibil. Cum putea să-l sune, aşa, pur şi simplu? Nu, trebuia să se ducă şi să-i explice totul personal. Trebuia să-l roage să o ierte, să încerce să-l facă să înţeleagă ce simţea pentru Michael şi că acum era în sfârşit liberă, liberă de vraja care fusese aruncată asupra ei.

Dar întâi Xandra! Îşi jură că niciodată de acum înainte n-avea să-şi mai neglijeze surioarele. Vor avea ajutorul doamnei Hagar-Bassett pentru a fi îngrijite pe viitor. Va fi un lucru bun să fie o femeie în casă; dar în afară de aceasta Toria jură că fetele vor fi întotdeauna responsabilitatea ei, o responsabilitate pe care nu şi-o va neglija. Obţinu legătura la castel şi auzi vocea repezită, emoţionată a Xandrei care răspunse la telefon.

— Olga are ceva mai mult decât a descoperit doctorul Jackson când a examinat-o, spuse Toria. Acum a adormit, dar mi-a vorbit foarte conştient şi nu părea să aibă dureri.

— Probabil că i-au dat ceva care să i le calmeze, spuse Xandra.

— Da, probabil, răspunse Toria.

— Şi acum vii înapoi la mine? întrebă Xandra.

— Da, vin direct la tine, replică Toria.

— Oh, vino repede, repede, o rugă Xandra. Te rog nu întârzia.

Toria puse receptorul în furcă şi întorcându-se, văzu că doctorul Jackson intrase în cameră în timp ce ea vorbea la telefon.

— Cred că ar fi înţelept dacă aţi linişti-o pe cealaltă soră, sugeră el. A avut un şoc teribil şi şocul este adeseori la fel de rău ca şi o rană. Ar fi bine dacă aţi putea să o faceţi să stea în pat. Dacă nu, măcar să se liniştească. Ar fi bine să nu o lăsaţi singură, dacă puteţi.

— Foarte bine, spuse Toria. Am folosit telefonul sorei şefe pentru două convorbiri. Sper să nu aibă nimic împotrivă.

— Sunt sigur că nu va avea, replică doctorul Jackson. A sperat să vă vadă, dar este în sala de operaţii în acest moment, aşa că o veţi întâlni data viitoare când mai veniţi.

— Când credeţi că ar trebui să mai vin? întrebă Toria.

— Pot să vă telefonez după-amiază? spuse doctorul Jackson. Dacă pacienta este agitată şi pare să dorească să vă vadă, poate ar fi bine să veniţi spre seară. Dacă nu, cred că mâine dimineaţă este şi mai bine. Cu cât stă mai liniştită astăzi, cu atât este mai bine.

— Da, sigur, spuse Toria, şi vă mulţumesc foarte mult.

Îi întinse mâna.

— Mă bucur că v-am putut ajuta, zâmbi doctorul Jackson. O să iau legătura cu doctorul dumneavoastră personal şi am să-i explic ce s-a întâmplat.

— Da, vă rog, încuviinţă Toria. Şi eu am să vorbesc cu el. Mulţumesc din nou foarte mult.

Ieşi din spital şi o luă de-a lungul străzii. Era un garaj nu departe, de unde putea închiria o maşină care s-o ducă la castel. În douăzeci de minute era înapoi la Xandra, şi când se uită la faţa fetei, îi păru bine că n-a mai întârziat. Nu era nici o îndoială, Xandra suferea în urma şocului, şi după ce Toria insistă să-şi ia micul dejun, o duse sus şi o puse în pat.

— E o prostie, dar nu mă pot abţine să nu plâng, suspină Xandra. Nu ştiu de ce, pentru că nu sunt nefericită.

— Vreau să încerci să dormi, zise Toria, şi când te vei trezi, am să-ţi citesc. O să-ţi placă, nu-i aşa?

— Ca atunci când eram mică. Îţi aminteşti cum eu şi Olga te imploram să ne citeşti, dar uneori erai prea ocupată?

„Nu voi mai fi niciodată ocupată“, ar fi vrut Toria să spună, dar ştia că nu ar fi fost adevărat. Poate că nu vor fi atât de frecvente pe viitor, dar vor mai exista ocazii când nu îi va sta în putere să facă tot ce doreau gemenele. Asta-i viaţa! Există întotdeauna lucruri pe care nu le poţi face, oricât de mult ai vrea.

Trase jaluzelele, o înveli bine pe Xandra şi o puse să-i promită că nu se va mai gândi la nimic, doar va încerca să adoarmă. Apoi coborî şi îşi dădu seama că trebuia să se ducă la Londra. Trebuia să-l vadă pe Charles. Doctorul Jackson îi spusese să n-o lase pe Xandra singură, dar mai erau şi alte persoane care nu trebuiau lăsate singure. Charles nu trebuia lăsat în ignoranţa celor ce se întâmplaseră, crezând că a plecat cu Michael şi că l-a părăsit pentru totdeauna.

Toria o chemă pe doamna Fergusson.

— Trebuie să mă duc la Londra, îi comunică ea. Îmi promiţi că arunci o privire la Xandra la fiecare zece minute? Dacă se trezeşte şi întreabă de mine, spune-i că mă întorc foarte repede. Nu fac mai mult de patruzeci de minute dus şi încă patruzeci de minute întors, şi n-o să stau o secundă mai mult decât este necesar, dar chiar trebuie să mă duc acum la Londra.

— E-n regulă, m'lady, spuse doamna Fergusson. După mine, copila e tare epuizată. O să doarmă, sunt sigură de asta. Mergeţi la Londra, m'lady, şi veniţi cât de repede puteţi înapoi. O să am eu grijă de tot între timp.

— Mulţumesc, doamnă Fergusson.

Toria plecă în fugă spre garaj. Austin-ul vechi al tatălui său era adăpostit acolo. Îi luă ceva timp ca să-l pornească, deoarece, ca de obicei, bateria era descărcată, şi fu nevoită să-l aducă pe Moş Fergie din casă ca să învârtească manivela. Apoi în sfârşit porni. Conduse mai rapid decât încercase vreodată înainte, de obicei având prea mult respect pentru vechiul Austin pentru a încerca să-l înduplece la mai mult de treizeci de mile pe oră, dar astăzi se grăbea. Parcurse distanţa mult mai repede decât îndrăznise să spere, şi era doar douăsprezece şi jumătate când ajunse în faţa casei din Chesterfield Hill.

Sări jos, deschise uşa casei cu cheia şi intră. Se aştepta ca Charles să fie acasă. Parcă nu-şi putea închipui că după ce a primit biletul ei a plecat la Ministerul Aviaţiei ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar pălăria lui nu era în hol.

Apoi îşi aminti subit că îşi lăsase bagajele lângă scară. Se întrebă ce-o fi crezut Charles. Îşi imaginase

că nu putuse să ia nimic cu ea fiindcă se temuse că toate lucrurile îi vor aminti de trecut?

Toria simţi că nu mai putea descâlci toate problemele cu care se confrunta. Pe Charles îl voia, Charles era acela pe care voia să-l găsească. Nu era nimeni în salon, dar dintr-un impuls urcă în fugă treptele spre propriul ei dormitor. Deschise uşa şi se dădu înapoi, uluită.

Cineva stătea în faţa măsuţei ei de toaletă, probând o pălărie, întorcându-şi capul încolo şi încoace pentru a se admira din toate unghiurile în oglinda triplă. Pentru o secundă Toria nu vorbi; apoi fata de la măsuţa de toaletă se întoarse împrejur şi o observă. Era Lettice.

— Toria!

Exclamaţia îi trăda uimirea adâncă. Toria intră în cameră.

— Ce Dumnezeu faci aici, Lettice?

Încet, Lettice se ridică din faţa măsuţei de toaletă şi îşi scoase de pe cap pălăria pe care o probase. Toria o recunoscu. Era una care făcuse parte din trusoul ei, un model de catifea neagră, împodobită cu pene albe.

— Am crezut că ai plecat, spuse Lettice. Charles mi-a zis că ai plecat cu Michael în America.

— Charles ţi-a zis asta? întrebă Toria. Când?

— Am telefonat azi-dimineaţă, explică Lettice; voiam să vorbesc cu tine, dar a răspuns Charles. Vorbea destul de ciudat la început, şi apoi mi-a spus ce s-a întâmplat. M-a rugat să vin să iau dejunul cu el. Voia să mă vadă!

Lettice rosti cuvintele aproape sfidător. Toria se uită fix la ea. Lettice minţea. Toria o cunoştea întotdeauna când minţea. Îşi luă un aer sfidător, care pe undeva semăna cu al lui Michael. Charles nu o invitase la masă; se invitase singură.

Se simţi deodată furioasă şi iritată. Era ceva în atitudinea Letticei care nu-i plăcea.

— Deci iei dejunul cu Charles, spuse ea. La ce oră vine acasă?

— La unu şi jumătate, răspunse Lettice.

Toria îşi înălţă sprâncenele.

— Ai venit cam devreme, nu-i aşa? Din cauza asta îţi omori timpul probându-mi îmbrăcămintea?

Lettice roşi.

— Nu văd de ce n-aş face-o, replică posacă. Ţie oricum nu ţi-ar mai fi fost de folos.

Toria nu zise nimic. Lettice trânti pălăria neagră pe pat şi se întoarse spre ea cu un aer ciudat de agresiv.

— De ce te-ai întors? întrebă. Am crezut că ai plecat pentru totdeauna. Sau cel puţin aşa a crezut Charles.

— Poate că m-am răzgândit, spuse Toria, şi oricum, nu pari prea încântată să mă vezi.

— De ce aş fi? întrebă Lettice, şi acum vocea îi era încărcată de o patimă stranie. De ce aş fi? repetă ea mai tare. Tu îl ai pe Michael. Nu ţi-e de ajuns?

— Nu ştiu la ce te referi, spuse Toria surprinsă.

— Da, chiar aşa, ripostă Lettice. Întotdeauna ai avut totul, totul. Michael te-a iubit mereu mai mult decât pe mine. Mi l-ai luat de lângă mine. La început, înainte să venim la castel, eram prieteni foarte apropiaţi, dar după aceea n-a mai contat. Numai tu contai pentru el, tu erai prima, eu eram doar proasta de soră-sa care putea să alerge şi să se joace de una singură. Oh, da, l-ai luat pe Michael, cum i-ai luat şi pe toţi ceilalţi. Întotdeauna Toria era cea mai frumoasă, Toria era cea mai încântătoare, pe Toria o admira toată lumea. Eu aş fi avut succes dacă nu aş fi stat în umbra ta. Şi apoi a venit Charles şi...

Lettice se opri un moment. Toria stătea în picioare, privind-o fix, incapabilă să se clintească. Începea să înţeleagă atâtea lucruri.

— Da, a venit Charles, repetă Lettice. Mi-a plăcut chiar din prima zi, când a venit la dejunul acela. Nu, plăcut nu este cuvântul potrivit. L-am iubit, l-am dorit. Şi el m-ar fi iubit, dacă nu mi-l suflai tu. A trebuit neapărat să-l ai în buzunar ca pe toţi ceilalţi bărbaţi, aşa cum l-ai avut pe Michael. Nici măcar nu-l voiai cu adevărat, dar tot l-ai luat. Şi ce ai făcut după aceea? Ai fugit şi l-ai părăsit. Ai plecat cu Michael. Michael, care te va face nefericită aşa cum meriţi, Michael căruia nu i-a păsat în viaţa lui de altcineva decât de propria lui persoană. Aceasta este ocazia mea, şi n-am să te las să vii înapoi şi să mi-o strici.

Toria se uită la fata pe care o considerase sora ei şi care devenise deodată o străină. Simţi că i se face greaţă. Totul era atât de oribil. Faţa contorsionată a lui Lettice, buzele ei strânse, mâinile încleştate în pumni, corpul care îi tremura de violenţa sentimentelor.

Toria simţi că n-a văzut niciodată până acum adevărul despre aceşti doi veri care veniseră în casa lor şi fuseseră trataţi ca făcând parte din familie. Acum, pentru prima dată, îşi dădea seama că atât Lettice, cât şi Michael nu fuseseră altceva decât nişte străini. Întotdeauna avuseseră resentimente faţă de amabilitate, suspiciune la afecţiune, neîncrezându-se în nimeni şi nimic.

Simţi că nu mai putea sta aici. Nu se putea certa cu Lettice, nu îi putea răspunde, nu putea face nimic pentru ca atmosfera să fie mai puţin oribilă. Fără să spună o vorbă, se întoarse, ieşi din cameră şi coborî la parter. Traversă holul, deschise uşa de la intrare şi ieşi afară, în lumina soarelui.

Maşina veche era în faţa casei şi se urcă în ea. În timp ce pornea motorul se întrebă încotro să se ducă. Xandra o aştepta. Să se întoarcă la castel?

Apoi ştiu, ştiu cu o certitudine şi claritate indiscutabile că pe Charles îl voia, pe Charles, care avea să facă totul ca să fie bine. Charles, cu înţelepciunea sa calmă, liniştită, care putea transforma ceea ce părea un coşmar în ceva simplu, obişnuit. Toria apăsă pedala de acceleraţie. Avea să se ducă la Ministerul Aviaţiei. Charles se dusese probabil acolo în ciuda tuturor celor întâmplate. Poate că avea treburi importante, vreo întâlnire care nu putea fi amânată. Şi în plus, ce-ar fi realizat stând acasă şi suferind?

Întotdeauna îi era greu să vină acasă la dejun, şi de aceea stabilise să se întoarcă astăzi la ora unu şi jumătate. În acest moment trebuie să fi fost încă la birou. Avea să-l găsească acolo. Toria merse pe Clarges Street, spre Piccadilly. Traficul era intens şi îi luă ceva timp până ce putu intra pe St. James's Street. Motorul maşinii se încinsese şi radiatorul scotea aburi când intră pe Birdcage Walk. Deodată, în timp ce se grăbea spre Horse Guards Parade, îl văzu pe Charles. Venea dinspre St. James's Park cu pălăria în mână şi umbrela pe braţ. Îl văzu şi îşi dădu seama că voia să traverseze strada, dar pentru o clipă fu incapabilă să oprească maşina.

Abia după vreo sută de metri reuşi să tragă maşina într-un refugiu şi, blocând frâna, opri motorul şi coborî. Charles traversase strada şi se îndepărta. Se ducea acasă, îşi spuse Toria. Acasă, unde îl aştepta Lettice.

Ştiu atunci că nici pentru Lettice, nici pentru oricine altcineva, nu va renunţa la Charles. Era al ei, o iubea. În mod ciudat şi neaşteptat ajunsese să-l iubească şi ea. Nu era aşa cum se aştepta să fie dragostea, violentă şi tumultuoasă, o emoţie cutremurătoare. Acesta

fusese felul de dragoste al lui Michael. Iubirea pentru Charles era foarte diferită. Un sentiment de încredere profundă şi de mulţumire, dorinţa de a se sprijini pe Charles, de a-i cunoaşte puterea, de a se asigura de blândeţea, tandreţea şi înţelegerea lui. Dar era dragoste, şi infinit mai preţioasă.

Toria îl vedea pe Charles în faţa ei, îi vedea spatele larg, felul mândru în care îşi ţinea capul.

Deodată îl iubi aproape copleşitor. Era ca şi cum o flacără s-ar fi aprins în ea, caldă şi strălucitoare. Era al ei, şi nu va renunţa niciodată la el, niciodată. Începu să fugă spre el.

— Charles! îl strigă. Charles!

Dar el nu o auzi. Fugi mai repede şi îl prinse din urmă de-abia când cotea pe St. James's Street.

— Charles! gâfâi ea fără suflu. Charles!

El se întoarse să vadă cine îl striga, şi Toria văzu cum faţa îi păleşte întâi de uimire, apoi se luminează de o bucurie şi o fericire aproape indescriptibile.

— Toria! exlamă el. Toria, draga mea, de unde vii?

— M-am întors la tine, spuse Toria cu vocea întretăiată. Totul a fost o greşeală. Oh, Charles, Charles, nu mă mai lăsa să plec niciodată!

Mâinile ei se întindeau către el. Deodată, braţele lui o înconjurară. Trecătorii îi priveau curioşi, dar nici unul n-avea nici cea mai mică idee unde se aflau, sau de orice altceva în afară de ei înşişi. Erau un bărbat şi o femeie la marginea lumii şi tot restul fusese dat uitării.

— Oh, Charles, n-am ştiut. N-am înţeles până acum că te iubesc, şopti Toria.

Se gândi că n-a văzut niciodată ceva la fel de minunat ca expresia de pe faţa lui.

— Draga mea, iubita mea scumpă, exclamă el. Şi eu credeam că te-am pierdut!

— Niciodată, niciodată, spuse Toria. Şunt a ta — a ta pentru totdeauna. Înţelegi?

— A mea? repetă Charles. A mea! Oh, Toria, eşti sigură?

— Foarte sigură, răspunse Toria şi-şi ridică faţa către a lui, cu buzele întredeschise.

SFÂRŞIT

TIPARUL EXECUTAT
LA S.C. ROMCART S.A. BUCUREŞTI